

A Novel

Вторият гроб отляво
ДАРИНДА ДЖОУНС

ДАРИНДА ДЖОУНС ВТОРИЯТ ГРОБ ОТЛЯВО

Превод: Надя Баева

chitanka.info

„Жътварите на души са сладури.“

Надпис на тениска, често носена от Шарлот Джийн Дейвидсън, жътвар на души, уникал по рода си

Чарли Дейвидсън отново е тук! Този път тя е по следите на изчезнала жена, но усилията ѝ са насочени и в откриването на Рейес Александър Фароу — мистериозната същност, която я съпътства като сянка през целия ѝ живот (или познат още като сина на Сатаната. Да, буквално). Ще успее ли Чарли да го открие преди демоните, които също го издирват? Защото ако се провали... е, да речем, че гледката няма да е много красива.

*На могъщите момчета Джоунс Дани, Джердан и
Кейси
Вие сте причината да дишам.*

БЛАГОДАРНОСТИ

И в най-необузданите си мечти не съм мислила, че ще имам агент като Александра Машинист или редактор като Дженифър Ендерлин. Казвала съм го и преди, но си заслужавала го повторно. Не знам с какво ви заслужих. Може би с това, че за известно време бях доброволка в местния старчески дом. Или с това, че измъкнах дете от горяща сграда. Не, момент, никога не съм измъквала дете от горяща сграда.

Добре, ще работя по този въпрос. Междувременно, огромни благодарности на Джен, моят забележителен редактор и на всички в „Сейнт Мартинс Прес“ и „Макмилън“. Вие сте хора за милион.

На Александра, обявена от мен за Супержена и на всички в литературната агенция „Линда Честър“.

На прекрасната Уитни Лий в агенция „Филдинг“ и суперначетената Джоузи Фридман в „Ай Си Ем“. Много ви благодаря.

На свръхталантливата Лиз Бемис от „Бемис Промоушънс“. Мога само да кажа: „Ах!“.

На моята си Чарли Дейвидсън — Даниел Танър.

На семейството ми — знаете си кои сте — и на приятелите ми. Благодаря ви, че ме харесвате. Или че се преструвате, че ме харесвате. Тъй или иначе, оценявам усилието.

На богините от ЛЕРА и от сестринската общност „Рубинени чехли“ — другото ми семейство.

На Бриа Куинлан, Габи Стивънс и Самира Стефан за помощта с преводите.

На командир Мъри Конрад. Благодаря, че ми разреши редовно да ти досаждам, без да ме арестуваш.

Специални благодарности на моите читатели, особено на онези, които будуваха през нощта, преди да излезе книгата, за да ми пращат отзиви — Даниел Суопс, Тами Бауман и Кит Карсън. Дълга ви по едно мока лате. Или малък остров.

ГЛАВА 1

„Жътварите на души са сладури.“

Надпис на тениска,
често носена от Шарлот
Джийн Дейвидсън, жътвар
на души, уникал по рода
си

— Чарли, бързо, събуди се.

Пръсти с остри нокти, забити в рамото ми, се мъчеха всячески да разсеят мъглата на съня, в която се бях потопила като в марината. Разтърсиха ме достатъчно силно, за да предизвикат леко земетресение в Оклахома. Това си беше сериозно, като се има предвид, че живеех в Ню Мексико.

Съдейки по тембъра и гръмкия глас на натрапника, бях сигурна, че ми говори Куки, най-добрата ми приятелка. Изпуснах въздишка на раздразнение и се предадох пред обстоятелството, че животът ми беше поредица от прекъсвания и изисквания, отправени към мен. Най-вече изисквания. Може би защото бях единственият жътвар на души отсам Марс, единственият портал към отвъдното, през който мъртвите можеха да преминат. Поне онези, които не се бяха прехвърлили там веднага след смъртта си и бяха останали на Земята. А те бяха плашещо много. Бях жътвар на души по рождение и не си спомнях и миг, в който мъртви хора да не тропат на вратата ми — метафорично, тъй като мъртвите рядко тропат — с молба да помогна за някаква недовършена работа. Изненадвах се колко много от покойниците бяха забравили да изключат печката.

Повечето от преминаващите през мен просто имат чувството, че са били на Земята достатъчно дълго. Влез в Жътваря. В мен, с други думи. Мъртвите могат да ме видят от всяко кътче на Земята и могат да преминат през мен от другата страна. Казвали са ми, че светя като фар,

че съм ярка като хиляди слънца, което не е много добре за мъртъвците с махмурлук от мартини.

Аз съм Шарлот Дейвидсън: частен детектив, консултант на полицията и универсален бабаит. Или щях да съм бабаит, ако се бях задържала в курса по смесени бойни изкуства. Записах се, водена от желание да се науча как се убиват хора с хартия. И — о, да — да не забравяме жътваря на души. Честно казано, изобщо не беше лошо да си жътвар на души. Имах няколко приятели, заради които бих убила — някои от тях живи, други недотам — семейство, за което бях благодарна, с някои живи членове и други недотам, и връзка с едно от най-могъщите същества във вселената, Рейес Александър Фароу — отчасти човек, отчасти супермодел, син на Сатаната.

И така, като жътвар на души разбирах мъртвите. Усетът им за време хич го нямаше. Но да ме събуди посред нощ живо, дишащо същество, което редовно си точи ноктите в ножарска работилница, направо си беше нередно.

Плеснах ръцете ѝ и продължих да удрям във въздуха, когато натрапницата се отдалечи, за да вилнее в дрешника ми. Очевидно в гимназията Куки е била избрана за „Личност, за която има най-голяма вероятност да умре всеки момент“. Въпреки огромното желание да ѝ се намръщя, не можех да събера смелост да отворя очи. Така или иначе ярката светлина проникваше до тях през затворените клепачи. Силните електрически крушки ми бяха голям проблем.

— Чарли...

От друга страна, може би бях умряла. Нищо чудно да бях ритнала камбаната и да се носех нерадостно към светлината като по филмите.

— ... не се шегувам...

Нямах усещането да съм особено безтегловна, но опитът ме беше научил никога да не подценявам способността на смъртта да ти дойде до главата в най-неподходящия момент.

— ... наистина, ставай.

Стиснах зъби и събрах цялата си енергия, за да се закотвя на Земята. Не биваше... да отивам... към светлината.

— Слушаш ли ме изобщо?

Сега гласът на Куки беше приглушен, тъй като ровеше из нещата ми. Голяма късметлийка беше, че инстинктите ми на убиец не се бяха

събудили, та да я запратя с един ритник на пода. Да я оставя насинена и потрошена. Стенеща в агония. Потрепваща от време на време в конвулсии.

— Чарли, за бога!

Изведнъж ме обгърна тъмнина, когато някаква дреха ме шляпна по лицето. С нищо не бях предизвикала такова отношение.

— Дръпни се, за бога — изрекох с немощен глас, като се борех с растящата купчина дрехи върху главата ми. — Какво правиш?

— Обличам те.

— Вече съм облечена както искам... — Погледнах към светещите цифри на часовника върху нощното шкафче. — По дяволите, два през нощта е. Ти сериозно ли?

— Сериозно. — Тя хвърли още нещо. С нейния неточен мерник събори нощната лампа. Абажурът падна на крака ми. — Облечи това.

— Абажура?

Но тя си беше отишла. Странно. Излетя през вратата и остави зловеща тишина зад себе си. Тая, от която клепачите ти натезават, а дишането ти става ритмично, дълбоко и равномерно.

— Чарли!

Подскочих до тавана от пронизителния вик на Куки и при това движение едва не се изгърсих от леглото. Какви дробове имаше само. Беше изкрещяла от апартамента си отсреща.

— Ще събудиш и мъртвите — извиках в отговор. Не ми беше до мъртвци в два през нощта. То на кого ли му беше?

— И нещо повече ще направя, ако не си вдигнеш задника от леглото.

За най-добра приятелка, тире съседка, тире рецепционистка срещу нищо и никаква заплата, Куки се държеше доста нахално. И двете се нанесохме в апартаментите си, разположени един срещу друг, преди три години. Тъкмо се бях върнала от Корпуса на мира, а тя тъкмо се беше развела и останала сама с дете. Бяхме от онези, които още при първата си среща се чувстват като стари познати. Когато започнах бизнеса си на частен детектив, тя предложи да вдига телефона, докато намеря някого за постоянно, и туй то. Оттогава ми робува.

Огледах дрехите, пръснати из спалнята, и вдигнах няколко със съмнение.

— Пантофи със зайци и кожена мини пола? — провикнах се към нея. — Заедно? В комбинация?

Тя влетя разгневена в стаята с ръце на кръста, късата ѝ коса стърчеше във всички посоки, само не и надолу, и ме погледна кръвнишки, същия кръвнишки поглед като на мащехата ми, когато ѝ отправях нацистки поздрав. Жената много се докачаше от намеци за приликата ѝ с Хитлер.

Въздъгнах раздражено.

— Да не би да отиваме на някое от онези смахнати партита, където всички са облечени като плюшени животни? Защото такива хора ме плашат.

Тя зърна клин за фитнес и го метна към мен, заедно с тениска с надпис „Жътварите на души са сладури“. После пак изфуча навън.

— Това „не“ ли ще рече? — зададох неадресиран въпрос.

Като отметнах с драматичен жест пухеното си юрганче с десен „Бъгс Бъни“, се изсулих от леглото и взех да се боря да нацеля крачолите на клина за фитнес — типично за човешките създания, когато им се налага да се обличат в два през нощта — преди да сложа един от онези повдигащи бюста сутиени, към които се бях пристрастила напоследък. Момичетата ми заслужаваха цялата подкрепа, която можех да им дам.

Осъзнах, че Куки се е върнала, докато намествах сутиена с движения като за ключек и я погледнах въпросително.

— Нагласи ли двете куклички? — попита тя, тръсна тениската и ми я надяна през главата. След това тикна в ръцете ми яке, което не бях обличала от гимназията, грабна чифт домашни пантофи и ме повлече за ръката навън.

Куки беше като портокалов сок върху бели панталони. Можеше да бъде и вбесяваща, и забавна, в зависимост от това кой носи белите панталони. Скочих в пантофите зайци, докато тя ме влачеше надолу по стълбите и още се борех с якето, когато ме избута от входа. Протестите ми от рода на „чакай“, „ох“ и „кутрето ми“ не помогнаха. Само леко разхлаби хватката си, когато попитах:

— Бръснарски ножчета ли имаш на върховете на пръстите си?

Хладната черна нощ ни обгърна, докато бързахме към колата ѝ. Беше минала седмица, откакто разрешихме един от най-сензационните случаи за всички времена в Албукърки — убийството на трима

адвокати, което беше свързано с организация за трафик на хора — и се наслаждавах на спокойствието след бурята. Очевидно то беше на път да приключи.

Като се опитвах с всички сили да приема чудатото ѝ поведение за забавно, търпях Куки да ме малтретира, докато — по причина, която още не бях разбрала — тя не се опита да ме натъпче в багажника на колата си. Тукатси изникнаха два проблема. Първо, косата ми се заплете в ключалката. Второ, там вече имаше мъртвец, духът му изглеждаше монохромен на слабата светлина. Канех се да уведомя Куки, че има мъртвец в багажника ѝ, но размислих. Тя се държеше достатъчно налудничаво и без да замесваме покоен гратисчия. Слава богу, че не можеше да вижда мъртви. Обаче нямаше начин да се возя в багажника с него.

— Спри — казах, като вдигнах ръка в знак, че се предавам, докато с другата дръпнах дълъг кичур кестенява коса от ключалката на багажника. — Не забравяш ли някого?

Тя удари рязко спирачките — метафорично — и ме погледна озадачено. Беше забавно.

Още не бях майка, но си мислех, че е трудно да забравиш нещо, което си изтласкал между краката си след трийсет и седем часа убийствени болки. Реших да ѝ подсказам.

— Започва с А и завършва с ммм-бър.

Куки мигна и се замисли за миг.

Опитах отново.

— Хм, плодът на утробата ти.

— О, Амбър е с баща си. Влизай в багажника.

Пригладих разрошената си коса и огледах вътрешността на багажника. Умрелият изглеждаше, сякаш приживе е бил бездомник. Лежеше в ембрионална поза и не ни обръщаше никакво внимание, докато стояхме надвесени над него. Което беше странно, защото се предполагаше, че съм ярка и искряща. Светла като хиляда слънца. Присъствието ми трябваше да предизвика най-малкото разпознаване. Но той не реагираше. Пас. Нула. Дупка от геврек. Вкиснах се в качеството си на жътвар на души. Определено ми трябваше коса за авторитет.

— Няма да стане — отсякох и се зачудих къде ли се продаваха земеделски сечива. — И кое бе това място, до което трябваше да

пътувам в багажника на кола в два часа през нощта?

Тя се пресегна през мъртвеца и грабна одеяло, след което затвори капака.

— Добре, качвай се отзад, но дръж главата си ниско и се покрый.

— Куки — казах аз, като хванах здраво раменете ѝ, за да я накарам да поспре, — какво става?

Тогава ги видях. Сълзи изпълваха сините ѝ очи. Само две неща можеха да накарат Куки да заплаче: филмите на Хъмфри Богарт и неин близък в беда. Дишането ѝ стана бързо и неспокойно и страх надвисна над нея като мъгла над езеро.

Сега, след като бях привлякла вниманието ѝ, я попитах отново.

— Какво става?

След тревожна въздишка тя отвърна:

— Приятелката ми Мими изчезна преди пет дни.

Челюстта ми увисна.

— И ми казваш чак сега?

— Току-що разбрах.

Долната ѝ устна се разтрепери, от което усетих стягане в гърдите. Не ми беше приятно да виждам най-добрата си приятелка да страда.

— Качвай се — наредих ѝ тихо. Взех ключовете и се мушнах на шофьорската седалка, а тя заобиколи и седна от другата страна. — Сега ми кажи какво се случи.

Тя затвори вратата и избърса влажните си очи, преди да започне.

— Мими ми се обади миналата седмица. Звучеше уплашена и ме разпитваше разни неща за теб.

— За мен? — попитах изненадана.

— Искаше да знае дали можеш... да направиш така, че да изчезне.

Това носеше надпис „лошо“, откъдето и да го погледнеш. С дебели букви. Главни. Изскърцах със зъби. Последния път, когато се опитах да помогна на някого да изчезне, което си беше миналата седмица, нещата завършиха по най-гадния възможен начин.

— Казах ѝ, че какъвто и да е проблемът, можеш да помогнеш.

Мило, но за съжаление преувеличено.

— Защо не ми каза, че се е обаждала? — попитах.

— Не беше приключила случая, по който работеше с чичо си, всякакви хора се опитваха да те убият, беше страшно заета.

Куки беше права. Наистина разни хора се опитваха да ме убият. Един след друг. Слава богу, че не успяха, иначе сега щях да седя тук в мъртъв вид.

— Каза, че ще дойде и ще говори лично с теб, но така и не се появи. Преди малко получих това съобщение. — Тя ми подаде телефона си.

„КУКИ, МОЛЯ ТЕ ДА СЕ СРЕЩНЕМ В НАШЕТО
КАФЕ ВЕДНАГА ЩОМ ПОЛУЧИШ СЪОБЩЕНИЕТО.
ЕЛА САМА.“

М.

— Дори не знаех, че е изчезнала — продължи Куки.

— Имате си собствено кафене? — попитах.

— Как може да не съм разбрала? — пое си тя дъх развълнувано.

— Чакай, а сега откъде знаеш, че е изчезнала?

— Щом получих съобщението, опитах да се обадя на мобилния ѝ телефон, но тя не вдигна, така че позвъних у тях. Обади се мъжът ѝ.

— Предполагам, че той би трябвало да е наясно.

— Той се побърка. Искаше да знае какво става, къде е жена му, но в съобщението пишеше да отида сама. Така че му обещах да му се обадя, щом разбере нещо. — Тя прехапа долната си устна. — Не му стана никак драго.

— Обзалагам се. Не са много причините, поради които една жена ще иска да изчезне.

Тя примигна замислено насреща ми и пое дъх толкова рязко, че се закашля. Когато ѝ размина, каза:

— Не, ти не разбираш. Тя е много щастливо омъжена. Уорън боготвори земята, по която тя стъпва.

— Куки, сигурна ли си? Все пак...

— Сигурна съм. Повярвай ми, ако има тормоз във връзката им, то той е спрямо банковата сметка на Уорън. Не би повярвала как трепери на жена си. А и на децата.

— Имат деца?

— Да, две — рече тя, още по-унило.

Реших да не настоявам за възможен тормоз, докато не узная повече.

— Значи той няма представа къде е тя?

— Никаква.

— И тя не ти обясни какво става? Защо иска да изчезне?

— Не, но беше уплашена.

— Е, да се надяваме, че скоро ще открием някакъв отговор. — Запаших колата и подкарах към „Шоколадово кафе“, което за жалост не беше собственост на Куки. Без майтап? Шоколад и кафе? Заедно? Този, на когото е хрумнала подобна комбинация, би трябвало да е удостоен с Нобелова награда за мир. Или поне с абонамент за „Рийдърс Дайджест“.

След като пристигнахме на паркинга, се завряхме в един тъмен ъгъл, така че да можем да наблюдаваме, без самите ние да бъдем наблюдавани. Не бях много сигурна как Мими ще приеме присъствието ми, особено след като беше поискала Куки да дойде сама. Въз основа на малкото, което знаех, направих въображаем списък на тези, които биха могли да я преследват, и мъжът ѝ беше начело. Трудно е да пренебрегнеш статистиката.

— Защо не ме изчакаш тук? — попита Куки и посегна към дръжката на вратата си.

— Защото в офиса ни чакат цял куп книжа, които няма сами да се подредят по папките, госпожичке. За нищо на света не поемам риска да те изгубя точно сега.

Тя се обърна към мен.

— Чарли, всичко ще бъде наред. Тя няма да вземе да ме нападне. Все пак аз не съм *ти*. Мен не ме нападат и не се опитват да ме убият през ден.

— Е, няма що! — възкликнах, като се опитвах да изглеждам обидена. — Но този, който я преследва, може да е на друго мнение. Идвам. Съжалявам, малката. — Слязох от колата и ѝ подхвърлих ключовете. След като огледахме още веднъж почти празния паркинг, тръгнахме бавно към заведението. Изпитвах леко неудобство заради заешките си пантофи.

— Виждаш ли я? — попитах. Нямах никаква представа как изглежда жената.

Куки се огледа. Вътре имаше точно двама души: мъж и жена. Не се учудих, че кафенето е толкова слабо посетено, като се имаше предвид ненормалния час. Мъжът носеше мека шапка и тренчкот и имаше вид на филмова звезда от четирийсетте, а жената приличаше на проститутка, поработила доста през нощта. И двамата обаче не се брояха, защото бяха мъртви. Мъжът ме забеляза веднага. По дяволите искренето ми. Жената така и не се обърна.

— Естествено, че не я виждам — каза Куки. — Вътре няма никой. Къде може да е тя? Да не би да се забавих много? Може би не трябваше да се обаждам на мъжа ѝ и да губя време да измъквам кльощавия ти задник от леглото.

— Моля?

— Ох, станало е нещо лошо. Знам, че е така. Чувствам го.

— Куки, трябва да се успокоиш. Сериозно. Нека поразузнаем малко, преди да се обадим на националната гвардия, става ли?

— Добре. Разбрах. — Тя сложи ръка върху гърдите си и направи усилие да се успокои.

— Добре ли си? — попитах, без да мога да устоя на желанието да я подразня поне мъничко. — Искаш ли едно валерианче?

— Няма нужда, добре съм — отвърна тя, докато упражняваше техниката за дишане, която научихме от един документален филм за раждане във вода. — Много ти знае задникът.

Това беше незаслужено.

— И като спомена задника ми, трябва хубавичко да си поговорим относно представата ти за него. — Вървахме към кафенето. — Кльощав? Сериозно ли? — Ретро закусвалнята беше обзаведена с тюркоазни кръгли бар столове и розови плотове. Сервитьорката тръгна към нас. Униформата ѝ беше в тон със светлотюркоазното на столовете. — Ще ти кажа аз...

— Здравейте.

Обърнах се към сервитьорката и ѝ се усмигнах. На баджа ѝ пишеше „Норма“.

— Искате ли кафе, момичета?

С Куки се спогледахме. Беше все едно да попиташ слънцето иска ли да грее. Седнахме на бара и закимахме като кукличките на табло на микробус фолксваген. Освен това ни нарече „момичета“, което беше сладко.

— Имате късмет значи — заяви ухилена тя, — защото правя най-доброто кафе отсам Рио Гранде.

В този миг се влюбих. Мъничко. Като положих усилие да не ми потекат лигите, когато наситеният аромат се донесе до мен, казах:

— Всъщност търсим някого. Отдавна ли започна смяната ти?

Тя ни наля и остави каната настрани.

— Мили боже — възкликна и примигна изненадано, — очите ти имат най-прекрасния цвят, който съм виждала. Те са...

— С цвят на злато — допълних и се усмихнах отново. — Често ми го казват. — Явно златистите очи бяха рядкост. Определено предизвикват доста коментари. — Е...

— О, не, не съм тук отдавна. Вие сте първите ми клиенти. Но готвачът беше тук цялата вечер. Може би ще ви помогне. Брад! — Тя се провикна към готвача, както само сервитьорка в закусвалня го умее.

Брад се облегна на прозорчето зад нея. Очаквах да видя мърляв застаряващ господин, който отчаяно се нуждае от бръснене. Вместо това срещу мен стоеше хлапе на не повече от деветнайсет с дяволит поглед и флиртаджийска усмивка, отправена към по-възрастната сервитьорка.

— Викаш ли ме? — каза той с най-прелъстителното мъркане, което успя да докара.

Тя извъртя очи нагоре и го погледна майчински.

— Тези жени търсят някого.

Погледът му се насочи към мен и интересът в изражението му беше съвсем неприкрит.

— Е, слава богу, че ме откриха.

Леле. Стараех се да не се изкискам. Това само би го окуражило.

— Виждал ли си една жена — попита Куки с делови тон, — малко под четирийсет, с къса кестенява коса и светла кожа.

Той повдигна вежди развеселен.

— Всяка вечер, госпожо. Може ли малко повече подробности?

— Имаш ли снимка? — попитах я аз.

Тя отпусна рамене с разочарование.

— Дори не помислих за това. Имам една в апартамента си, сигурна съм. Защо не се сетих да я взема?

— Не започвай да се самобичуваш. — Обърнах се към хлапето. — Може ли да ми дадеш името и номера ти? — попитах го аз. — А

също и на сервитьорката от предишната смяна — добавих към Норма.

Тя наклони глава колебливо.

— Мисля че трябва да я питам, преди да дам такава информация, мила.

Обикновено носех съвсем истинско ламинирано удостоверение за частен детектив, което размахвах, за да развързвам езиците на хората, но Куки ме измъкна от апартамента ми толкова бързо, че дори не се сетих да го взема. Мразех да съм лишена от шанса да го размахвам.

— Мога да ви кажа името на сервитьорката — обади се хлапето с дяволит блясък в очите. — Изи. Номерът ѝ е в мъжката тоалетна, втора кабинка, точно под трогателно стихче за нещастieto на мъжете с цици.

Това хлапе си беше сбъркало призванието.

— Мъжките цици са си нещастие. Ами ако дойда утре вечер? На смяна ли си?

Разпери ръце, като сочеше обстановката.

— Изживявам мечтата си, скъпа. Не бих пропуснал за нищо на света.

Отне ми няколко секунди да огледам района. Закусвалнята беше разположена на натоварено кръстовище в центъра. Натоварено в работно време. Мъртвата филмова звезда с меката шапка продължаваше да ме гледа, аз продължавах да не му обръщам внимание. Сега не беше моментът да говоря с някого, когото само аз виждах. След няколко големи глътки от най-доброто кафе, което някога бях опитвала — Норма не се шегуваше — се обърнах към Куки.

— Хайде да поогледаме тук.

Тя за малко да се задави с кафето си.

— Разбира се. Дори не ми дойде на ум. Да поогледаме. Знаех си, че има защо да те доведе. — Тя скочи от стола си и наистина взе, че се огледа. Трябваше да впрегна всички сили, за да не се разсмея.

— Какво ще кажеш да надникнем в тоалетната, Магnum — предложих, преди волята да ме е напуснала и да прихна.

— Точно така — одобри тя и насочи поглед към сервизните помещения. — Добре, можем да започнем оттам.

След секунди влязохме в дамската тоалетна. За щастие, Норма само повдигна вежди, когато започнахме претърсването. Някои хора

биха се разтревожили, особено когато проверихме и мъжката тоалетна, която беше най-вече за мъже, но Норма беше печена.

Тя продължи да пълни захарниците и да ни наблюдава с крайчеца на окото си. След подробен оглед на цялото заведение разбрахме, че Елвис не е в сградата. Нито Мими, приятелката на Куки.

— Защо я няма тук? — попита Куки. — Какво мислиш, че е станало?

Пак започваше да изпада в паника.

— Виж написаното пред очите ти.

— Не мога! — изкрещя тя, притеснена докрай.

— Използвай вътрешния си глас.

— Не съм като теб. Не мисля като теб и не притежавам твоите способности — заяви тя, като размахваше ръце. — Не мога да разследвам публично, още по-малко частно. Приятелка ме моли за помощ, а аз не мога дори да следвам единственото ѝ простичко указание, не мога...

Мислех да ѝ ударя шамар, докато разглеждах ясните наскоро написани букви, украсяващи едната стена на дамската тоалетна, но тя беше във вихъра си. Не ми се щеше да я прекъсвам.

След малко тя сама млъкна и погледна към стената.

— О — промълви смутено, — говорела си в буквален смисъл.

— Знаеш ли коя е Джанел Йорк? — попитах я.

Името беше изписано твърде старателно, за да е дело на тийнейджър, вандалстващ на обществено място. Отдолу имаше надпис ХАНА Л2-С3-Р27 със същия отчетлив почерк. Това не бяха графити. Беше съобщение. Откъснах едно парче тоалетна хартия и взех химикалка от Куки, за да запиша информацията.

— Не, не познавам Джанел — отвърна тя. — Мислиш ли, че Мими е писала това?

Погледнах в кошчето и извадих оттам наскоро отворена опаковка от перманентни маркери.

— Бих казала, че е твърде вероятно.

— Но защо ще иска да се срещнем тук, а после ще оставя съобщение на стената? Защо да не ми го прати на телефона?

— Не знам, скъпа. — Взех друго парче хартия, за да разровя боклука, но не открих нищо интересно. — Мисля, че наистина е имала

намерение да те изчака тук, но нещо или някой я е накарал да размисли.

— О, боже. И какво ще правим сега? — попита Куки с отново нарастваща паника. — Какво ще правим сега?

— Първо — отбелязах аз, докато миех ръцете си, — ще спрем да се повтаряме. Започваме да звучим нелепо.

— Добре — кимна тя със съгласие. — Извинявай.

— След това ще узнаеш колкото може повече за фирмата, в която работи Мими. Собственици. Членове на борда. Директори. Планове на сградата... за всеки случай. И провери това име — подхвърлих, като посочих през рамо към стената.

Тя стрелна замислен поглед към пода, и почти можех да видя как в главата ѝ се завъртяха колелцата, умът ѝ се движеше в хиляди посоки, когато праметна чантата през рамото си.

— Аз ще се обадя на чичо Боб, когато отиде в службата и ще разбере на кого е поверен случаят на Мими. — Чичо Боб е брат на баща ми и детектив в полицейското управление на Албукърки, какъвто беше и баща ми преди. Работата ми с него като консултант на полицията носеше голяма част от приходите ми. Бях решила много от случаите му, както правех и за баща ми. Престъпления се разкриват много по-лесно, когато можеш да попиташ мъртвите кой ги е очистил. — Не съм сигурна кой отговаря за случаите на изчезнали хора в участъка. Ще трябва да говорим и със съпруга. Как се казва?

— Уорън — отвърна Куки, следвайки ме навън.

Направих списък наум, докато излизахме от тоалетната.

След като платихме кафето си, се усмигнах на Брад и тръгнах към вратата. За беда разгневен въоръжен мъж ни блъсна обратно вътре. Вероятно би било прекалено смело да се надявам, че е дошъл просто да обере заведението.

Куки се закова на място зад мен и ахна.

— Уорън — промълви тя изумена.

— Тя тук ли е? — попита той. Ярост и страх разкриваха приятните му черти.

Дори на най-печеното ченге на света му омекват коленете, когато се озове откъм дулото на револвер 38-ми калибър. Но Куки очевидно не бе надарена с мозък колкото и на пиле.

— Уорън Джейкъбс! — възкликна тя и го шляпна по главата.

— Ох. — Той разтри мястото, където Куки го удари, а тя му взе пистолета и го натъпка в чантичката си.

— Да не искаш някой да умре?

Той повдигна рамене като дете, смъррено от любимата си леля.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— След като се обади, отидох до сградата, в която живееш, после те проследих дотук и чаках да видя дали Мими ще се появи. Когато това не се случи, реших да вляза.

Изглеждаше малко раздърпан и измършавял след дни притеснение. И беше толкова виновен за изчезването на жена си, колкото бях и аз. Можех да отгатвам човешките емоции като никой друг, а той излъчваше невинност. Имаше угризения за нещо, но не беше свързано с незаконни действия. Вероятно се чувстваше виновен за въображаемо прегрешение, поради което според него жена му си бе тръгнала. Каквото и да ставаше, сериозно се съмнявах, че имаше нещо общо с него.

— Хайде — обадох се аз и поведох двамата обратно навътре. — Брад — извиках.

Главата му се показа от отвора, на лицето му играеше дяволита усмивка.

— Липсвам ли ти вече?

— Ще проверим колко те бива, красавецо.

Той повдигна вежди, готов за предизвикателството и завъртя шпатулата както барабанист от рок-група върти палка.

— Само седнете и гледайте — каза, преди да се завърти и да запретне ръкавите си.

Този хлапак щеше да разбие сума ти сърца. Потреперих, като си представих купищата жертви, които свалячът щеше да натръшка подире си.

Три порции *мучо гранде* бурито за закуска и седем чаши кафе покъсно — само четири от тях мои — седях с човек, дотолкова поболял се от тревога и съмнения, че правех залози колко дълго ще задържи закуската си. По-голяма бе вероятността да не успее.

Разказа ми как се е променило поведението на Мими напоследък.

— Кога забелязахте тази рязка промяна? — попитах, като това беше приблизително сто и дванайсетият ми въпрос. Горедолу де.

— Не знам. Толкова съм погълнат от работата си. Понякога се чудя дали ще забележа, ако собствените ми деца пламнат. Мисля, че преди три седмици.

— Като стана дума — казах аз и вдигнах поглед към него, — къде са децата?

— Какво? — попита той и срещна погледа ми. — О, при сестра ми са.

Това определено беше плюс. Човекът беше развалина. Благодарение на Норма се издигнах с едно стъпало нагоре от водене на записки върху салфетки към водене на записки върху кочан за сметки.

— И жена ви не е споделила нищо? Не е задавала необичайни въпроси? Не ви ли е казвала, че се притеснява, защото се чувства, сякаш я следят?

— Прегори един печен бут — съобщи той, пооживен, че може да отговори на някой от въпросите ми. — След това всичко отиде по дяволите.

— Значи взема готвенето много присърце.

Той кимна, после поклати глава.

— Не, нямах предвид това. Тя никога не прегаря печеното. Особено бутовете.

Куки ме ощипа под масата, като видя, че се двоумя да се изкискам или не. Стрелнах я кръвнишки, след което възвърнах загриженото си и разбиращо изражение.

— Вие сте професионален детектив, нали? — попита Уорън.

Примигнах бързо.

— Дайте определение на „професионален“. — Той продължаваше да гледа втренчено, потънал в мислите си и аз добавих: — Наистина, не съм като другите частни детективи. Нямам етичен кодекс, нито правила за поведение и не си падам по почистването на оръжията.

— Искам да ви наема — заяви той, без да се притесни от признанието ми за почистването на пистолета.

Канех се да му разиграя сценката как заради Куки ще работя безплатно — особено при положение, че ѝ плащам само колкото да може да се храни човешки — но парите щяха да са от полза, когато започнеха да пристигат сметките.

— Хонорарът ми е много висок — казах, стараяйки се да звуча като кръчмарска проститутка.

Той се наведе напред.

— Аз пък съм много богат.

Погледнах към Куки за потвърждение. Тя повдигна вежди и кимна.

— Е, добре тогава, изглежда, ще работим заедно. Един момент — вметнах, като мислите ми препускаха една през друга, — колко богат?

— Мисля, че достатъчно.

Ако отговорът му беше още малко по-смътен, щеше да напомня консистенцията на храна в ученически стол.

— Имах предвид дали някой е искал пари от вас напоследък?

— Само братовчед ми Хари, но той винаги ми иска пари.

Може братовчедът Хари да се бе отчаял повече. Или да бе станал по-нагъл. Обмислих информацията за Хари и попитах:

— Сецате ли се за още нещо? Нещо, което да обяснява поведението й?

— Не, няма друго — отвърна той и подаде кредитната си карта на Норма. И двете с Куки нямахме с какво да платим допълнителните кафета, още по-малко порциите *мучо гранде*, и вече кроях план да предложи пантофите зайци в замяна...

— Господин Джейкъбс — казах, придавайки си вид на сериозен човек, — трябва да ви призная нещо. Много съм добра в преценяването на хората и, без да се обиждате, вие премълчавате нещо.

Той започна да хапе долната си устна, вина и разкаяние се излъчваха от порите му. Не чак като „убих жена си и зарових тялото й в задния двор“, а от сорта „знам нещо, ама не ща да го кажа“.

С шумна въздишка наведе глава и я обхвана с ръце.

— Мислех, че тя има връзка.

Бинго.

— Е, това е нещо. Може ли да ми обясните кое ви накара да мислите така?

Твърде изтощен за големи усилия той едва-едва повдигна рамене.

— Просто държанието й. Беше станала толкова отчуждена. Попитах я, а тя се изсмя и каза, че съм единственият мъж в живота й,

защото нямала намерение да търпи и друг.

При това положение беше нормално да подозира изневеря, предвид голямата промяна у Мими напоследък.

— О, и една нейна приятелка умря наскоро — добави той след кратък размисъл. Сбърчи вежди, като че се опитваше да си припомни подробности. — Съвсем бях забравил. Мими каза, че е била убита.

— Убита? Как? — попитах аз.

— Съжалявам, не си спомням. — От него се понесе нова вълна на вина.

— Близки ли бяха?

— Тъкмо там е работата. Били са съученички в гимназията, но не са поддържали връзка. Мими не беше споменавала за нея, докато не умря, затова се изненадах, че толкова се разстрои. Беше съкрушена, въпреки че...

— Въпреки че? — подканих го, когато отново се замисли. Тъкмо започваше да става интересно. Не можеше да млъкне точно сега.

— Не знам. Беше затормозена, но не точно защото е загубила приятелката си. Беше различно. — Челюстта му се движеше, докато ровеше в спомените си. — Тогава не му придадох голямо значение, но честно казано, тя не беше изненадана от факта, че приятелката ѝ е била убита. Тогава я попитах дали иска да отиде на погребението, и, боже, какво беше изражението ѝ. Все едно ѝ бях предложил да удави котката на съседите.

Да си призная, това с удавянето на съседската котка не ми помогна много.

— В смисъл, че беше сърдита ли?

Той примигна и се втренчи в мен. За дълго. Достатъчно дълго, че да ме накара да проверя с език дали по горните ми зъби не се е закачило нещо.

— Беше ужасена — каза най-сетне той.

По дяволите, искаше ми се да може да си спомни името на жената. И защо Мими не се е изненадала, че е била убита? Обикновено убийствата силно изненадват хората.

Като стана дума за имена, реших да попитам за това, написано на стената в тоалетната. След като не открих нищо по зъбите си, рекох:

— Мими споменавала ли е Джанел Йорк?

— Това е тя — каза той изненадан. — Това е убитата приятелка на Мими. Откъде знаете?

Не знаех, но това, че той си мислеше, че знам, ме караше да изглеждам добра.

ГЛАВА 2

*„Не пресичайте протонните потоци!
Никога!“^[1]*

Стикер върху броня
на кола

— Кое радио си пуснала? — попитах, като се пресегнах да намаля звука, докато Куки караше към къщи. „Моята малка светлинка“ беше твърде ведра за атмосферните условия в момента.

Тя натисна бутона „Гърсене“.

— Не знам, обикновено пускат класически рок.

— О! На старо ли купи тази кола? — попитах, като си мислех за мъртвеца в багажника и се чудех как се е озовал там. Още не можех да разбера дали Куки е била черна вдовица, преди да ме срещне. Черната коса я имаше. Наскоро я подстрига. Дали не беше дегизировка? Да не говорим за лошотията ѝ сутрин, преди да си е изпила кафето, която превръщаше вандалството на шосето в алтернатива на една по-нормална и щастлива Куки. Мъртвите рядко оставаха на Земята без конкретна причина. Мъртвецът в багажника най-вероятно беше умрял от насилствена смърт и ако щях да му помагам да премине, трябваше да разбера как и защо.

— Да — отвърна разсеяно тя. — Поне знаем, че трябва да започнем с Джанел Йорк. Да се обадя ли на чичо ти за нея? И може би на съдебния лекар?

— На всяка цена — потвърдих аз свръхбезгрижно. — Та откъде я купи?

Тя ме погледна със склучени вежди.

— Какво да съм купила?

Свих рамене и погледнах през прозореца.

— Колата ти.

— От „Домино Форд“. Защо?

Разперих ръце.

— Просто се чудех. Една от онези необясними мисли, които ти хрумват на път за дома след разследване на случай с изчезнало лице.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— О, боже мой! Има мъртвец на задната ми седалка, нали?

— Чакай, какво? — заекнах от изумление. — Нищо подобно. Как ти дойде на ум?

Тя ме погледна прозорливо миг преди да отбие към бензиностанцията със свистене на гумите.

— Куки, на пет секунди от къщи сме.

— Кажи ми истината — настоя тя, след като едва не ме запрати през предното стъкло. Спирачките ѝ наистина си ги биваше. — Говоря сериозно, Чарли. Навсякъде те следват мъртъвци, но не ги искам в колата си. И не си добра лъжкиня.

— Не е вярно. — Почувствах се странно угнетена от твърдението ѝ. — Отлична лъжкиня съм. Попитай зъболекаря ми. Той е сигурен, че редовно чистя зъбите си с конец.

Тя паркира колата и ме изгледа свирепо. Много свирепо. Чудесно би се справила като надзирател в затвора.

След като въздъхнах като в представление на Бродуей, казах:

— Честна дума, Куки, няма мъртвец на задната ти седалка.

— Значи е в багажника. Има труп в багажника, нали?

Паниката в гласа ѝ беше смешна. Докато не изхвърча от колата.

— Какво? — заекнах, докато излизах след нея. — Разбира се, че не.

Тя посочи белия си таурус и се втренчи в мен обвинително.

— В багажника има мъртвец — заяви тя. Много силно. Достатъчно силно, че полицаят, който седеше в патрулката до нас със свалено стъкло, да чуе.

Направих кисела гримаса. Беше краят на октомври. Защо стъклото му беше свалено, по дяволите? Когато той отвори вратата на колата си и се изправи в цял ръст, скрих глава в ръка. В моята собствена, за щастие. Направо не е за вярване. Ако трябваше за пореден път посред нощ да се обадя на чичо Боб, детектив в полицейското управление на Албукърки, за да ме спасява от нелепите разправии, в които се забърквах със случайни ченгета, той щеше да ме убие. Сам ми го каза. С нож за белене на портокали. И аз не знам защо.

— Проблем ли има, дами? — попита полицаят.

Куки ми се намръщи.

— Защо не му кажеш, че няма труп в багажника? Хммм?

— Куки, стига де.

Тя сложи ръце на кръста си в очакване на отговор.

Аз се обърнах към Мръсния Хари.

— Вижте, полицай О'Вон — казах, след като прочетох името на баджа му. — Знаем, че това, което каза Куки, не звучи добре, но тя се изрази метафорично. Никога не б-бихме... — Погледнах отново към лицето му, към почти надменната извивка на устата му и нещо смътно познато ме накара да усетя гъделичкане по гръбнака. Съвсем в стил „То“ на Стивън Кинг. — Да не би случайно да сте роднина на Оуен Вон?

Устата му стана като цепка.

— Аз самият съм Оуен Вон.

Това вече беше върхът. По причини, известни само на него, Оуен Вон се опита да ме убие в гимназията. С колата си. Въпреки че в последствие беше казал на полицията, че е искал само да ме осакати, но не пожелал да обясни защо. Очевидно му бях сгазила лука, но да ме убиеш, не можеш да си представя как точно.

Реших да се правя на хладнокръвна. Не беше нужно да му навирам в лицето старите му престъпления. Време беше да загърбя миналото. Най-вече защото той беше въоръжен, а аз не.

Усмихнах се и го пернах по ръката, сякаш бяхме стари приятели.

— Отдавна не сме се виждали, Вон.

Не се получи. Той се стегна, погледна за миг мястото, където ръцете ни се бяха допрели, след което отмести погледа си отново към мен, втренчен в очите ми, сякаш едничкото му желание бе да изцеди искриците живот в тях.

Неловко.

После си спомних, че той беше приятел с Нийл Госет в гимназията. Наскоро бях срещнала Нийл и реших да използвам тази информация, за да разчупя ледения блок, в който се беше пъхнал Вон.

— О, тия дни се видях с Нийл. Той е заместник-комендант на затвора в Санта Фе.

— Много добре знам къде е Нийл Госет — изрече той с неприкрито презрение в гласа. — Всичките ви знам къде сте. — Той се

наведе към мен. — Нямай съмнение по въпроса.

Седях вцепенена цяла минута, когато той се обърна и тръгна към патрулната кола. Куки също гледаше втренчено, с леко отворена уста, как подкара и се отдалечи.

— Той дори не провери багажника — отбеляза тя.

— Дали си въобразявам — попитах, загледана в изчезващите му стопове, — или това бяха думи на човек, който дебне с лоши намерения?

— Какво си му сторила, по дяволите?

— Аз? — Сложих ръка на гърдите си, за да й покажа колко ме е засегнала. — Защо винаги приемаш, че е по моя вина?

— Защото винаги е така.

— Ще те осведомя, че в гимназията този човек се опита да ме осакати. С колата си.

Куки се обърна към мен с невярващо изражение.

— Някога мислила ли си да се преместиш в друга страна?

— Странното е, че да.

— Багажник. Мъртвец.

Тя се приближи до колата и отключи багажника.

Втурнах се към нея и хлопнах капака, преди умрелият да ме е видял.

— Знаех си — каза тя, като се отдръпна отново от колата. — Има труп в багажника.

Опитах се да й изшъткам, като потупах с показалец устните си и зашепнах силно като пияница в бар за самотници.

— Не е труп. Мъртъв човек е. Има разлика. И ако той разбере, че го виждам, ще започне да ми се пречка и да настоява да разкрия убийството му и какво ли още не.

Внезапно изражението ѝ се промени в обвинително.

— И щеше да ме оставиш да си карам колата с труп в багажника кой знае докога?

— Какво? — изсумтях. — В никакъв случай. Не и за постоянно. Само за няколко дни, докато разбере кой е той.

Тя пристъпи напред, докато не заставахме лице в лице.

— Това е ужасно нередно по хиляди причини.

После се обърна и пое пеша към къщи.

Мътните го взели. Заприпках се след нея, смаяна как една едра, ядосана жена може да измине толкова голямо разстояние за толкова кратко време.

— Куки, не можеш да ходиш пеша до вкъщи. Още е тъмно. И сме на „Сентрал“.

— Предпочитам да срещна десет престъпници в дузина тъмни улички, отколкото да карам онази кола. — Тя посочи назад, без да спира да крачи.

Направих бърза сметка наум и попитах:

— А какво ще кажеш за тъмните паркинги? Или за тъмните безистени? Там също си е страшничко, а?

Тя вървеше напред, решена да продължи възвишената си мисия да се махне от мъртвеца, като се остави да я намушкат за петте долара в задния ѝ джоб. Въпреки че не схващах логиката ѝ, разбирах страха ѝ. Всъщност... не, не го разбирах.

— Куки, около мен постоянно има мъртъвци. Постоянно са в офиса, в приемната, мотаят се около кафеварката. Защо това се превръща в проблем точно сега?

— Точно заради това. Около *теб* постоянно има мъртъвци. Не около мен. И не в колата ми.

— Тогава май е по-добре да не ти казвам за малкото момче в апартамента ти, а?

Тя се закова стъписана.

— Не. Ясно. Забрави, че съм го споменала — изговорих бързо.

— Има мъртво момче в апартамента ми?

— Не през цялото време.

Тя поклати глава и пак хукна напред, а аз едва я догонвах с пантофите си зайци. С въздишка заключих, че физическото усилие ми идва в повече. Щеше да се наложи по-късно да го компенсирам с торта.

— Не мога да повярвам, че в апартамента ми има мъртво момче, а ти не си ми казала.

— Не исках да те тревожа. Мисля, че си пада по Амбър.

— Боже мой — простена тя.

— Виж — казах, като хванах якето ѝ, за да я накарам да спре, — нека само закараме колата ти вкъщи и ще се справя с това. Не можем да я оставим там. Някой ще я открадне.

Очите ѝ проблеснаха.

— Мислиш ли? Не, почакай. Може би трябва да се върна и да оставя ключовете вътре. Да ги улесня.

— Е, това е хитро.

Тя се отправи към колата си, водена от нова цел. Притеснявах се мъничко. Но поне сега се движеше в правилната посока.

— Ако не броим онзи път, когато правих голото къпане с клуба по шах — подхвърлих леко задъхана, — това беше най-натоварената нощ в живота ми.

Погледнах нагоре замислено, обърках си крачката, залитнах, запазих равновесие и се огледах, сякаш всичко това го бях направила умишлено, преди да кажа:

— Не, връщам си думите назад. Мисля, че най-натоварената нощ в живота ми беше, когато помогнах на баща ми да разреши случая с газовата експлозия, убива трийсет и двама души. А когато случаят беше приключен, всички те искаха да преминат. Едновременно. Всички тези емоции, бушуващи в мен по едно и също време, продължиха цяла нощ.

Куки позабави крачка, но още не поглеждаше към мен. Не можех да я виня. Отдавна трябваше да ѝ кажа за момченцето. Не беше честно да укривам подобна информация от нея.

— Ако не беше онзи човек, който беше видял колежанин да поврежда тръбите за газ, случаят можеше да остане неразрешен. Но аз бях само на седем години — продължих да обяснявам, за да разсея Куки с неангажиращ разговор. — Трудно ми беше да разбера някои неща. Хей, поне колата ти е непокътната. — И посочих към нея.

Тя забърза към тауруса си, после се обърна към мен.

— Съжалявам, Чарли — промълви.

Спрях и я погледнах с подозрение.

— Да не се каниш да изтърсиш някой мръсен виц? Преситих им се още като бях на дванайсет.

— Побърквам се от този труп в багажника ми...

— Мъртъв човек. Мъж.

— ... а ти полагаш всички старания. Никога не си ми разказвала този случай.

— Кой случай? — попитах, все още изпълнена с подозрение. — Този с експлозията ли? Не беше нищо особено. — Трябваше да ѝ

разправя нещо, та да я разсея от мъртъвците, дето щъкаха наоколо.

— Нищо особено? Ти си като супергерой без пелерината.

— О, това беше много мило. Къде е уловката?

Тя се усмихна.

— Няма уловка. Само ми кажи, че в багажника ми няма труп.

Неохотно взех ключа и отворих капака на багажника.

— Няма труп в багажника ти.

— Чарли, можеш да ми кажеш. Всичко е наред.

Аз примигвах изненадано. Нямаше го.

— Не, наистина — казах, докато се вирах. Отстъпих назад, за да разгледам по-добре и се натъкнах на нещо студено и неподвижно. Температурата около мен падна и по гръбнака ми полазиха тръпки. Беше като да влезеш във фризер, но не исках да тревожа Куки. Отново.

— Нищо — повторих и свих рамене. — Къорав мъртвец няма тук.

Тя сви уста, за да покаже, че е наясно. Мръднах встрани и се огледах, сякаш проучвах околността. С периферното си зрение мернах върлинения мъж, извисяващ се до рамото ми. Мъртвецът от багажника се вираше в мен, без да ме вижда, със съвършено лишено от емоции лице.

— До теб ли е застанал? — попита Куки.

Явно съм го погледнала твърде настойчиво, защото тя прозря зад безгрижната ми фасада. С виновна въздишка на признание кимнах.

— Бързо. — Тя грабна ключовете и хукна към шофьорската врата. — Хайде, Чарли, преди да се е намъкнал обратно.

— О! — Мушнах се на седалката до шофьорската. Куки още си въобразяваше, че е възможно да избягаш от покойник. Оставих я да си мисли така, а тя включи двигателя и се изстреля от паркинга като летяща самодива, хукнала по самодивските си дела.

— Измъкнахме ли му се? — попита.

Бях раздвоена. От една страна трябваше да й кажа, за да разбере как функционира отвъдният свят. От друга изгарях от желание да се прибера къщи жива, по възможност без части от колата, забити в главата ми, или в тялото ми, или и в двете.

— Със сигурност — отвърнах, като много се стараех да не го гледам. Ситуацията ми напомни за онзи път в колежа, когато бързах за часове, завих зад ъгъла и се озовах лице в лице с местния

ексхибиционист. Не ми беше лесно да отклоня поглед и тогава, и сега, най-вече защото Мъртвеца от багажника се беше настанил в скута ѝ.

— Бррр — потрепера тя. Наведе се и включи отоплението, независимо че вече влизахме в паркинга на нашата сграда.

— Отивам да си взема душ, после ще разбера какво се е случило с Джанел Йорк — каза тя, когато стигнахме до апартаментите си на втория етаж. Беше едва четири и половина. — Защо не поспиш още малко?

— Куки — рекох и мръднах вляво, тъй като Мъртвеца от багажника беше навлязъл в непосредственото ми лично пространство. — Изпих три кафета в повече. Няма шанс да заспя точно сега.

— Поне опитай. Ще те събудя след два часа.

— Пак ли ще хвърляш дрехи в лицето ми?

— Не.

— Добре, но ти казвам, че няма начин да успея да заспя отново.

Събудих се два часа по-късно според часовника ми. Почти седем. Достатъчно време да си взема душ, да си направя кафе и за кратко да погледам готини типове в интернет. Очевидно Мъртвеца от багажника също имаше нужда от душ.

[1] Култова реплика от „Ловци на духове“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

*„Страхотните гърди вървят със
страхотна отговорност.“*

Надпис на тениска

Това вече е повече от откачено.

Стоях под душа, водата беше толкова гореща, колкото можех да понеса и въпреки това всеки сантиметър от кожата ми беше настръхнал. Това се случваше, когато мъртви хора се къпеха с мен. Погледнах към невиждащите очи на мъртвия бездомник от багажника на Куки. Косата му стигаше до раменете, мръснокафява на цвят, имаше проскубана брада и лешниковозелени очи. Бях като магнит за този тип хора.

Дъхът ми замъгли въздуха и парата отскочи от стените на душ-кабината. Устоях на порива да отправя поглед към небесата и да вдигна бавно ръце, докато парата ни обгръщаше на талази, по щеше да е страхотно да се престоря на богиня на океана. Можех да включа и оперна музика за по-голям ефект.

— Често ли идваш тук? — попитах вместо това, като забавлявах единствено себе си. Така че определено си струваше.

Той не отговори и пробвах рефлексите му, като го ръчнах с показалец в гърдите. Върхът на пръста ми се допря до дрипавото му палто, истинско като стените на душ-кабината около нас, а в същото време водата, която капеше от пръста ми, минаваше през него и падаше на пода. Сръчкването не предизвика реакция. Невиждащите му очи гледаха право към мен. Което беше странно. Изглеждаше съвсем на себе си, докато лежеше свит в багажника на Куки.

Неохотно наклоних глава назад, за да изплакна балсама от косата си и се опитвах да държа очите си отворени, да го гледам как ме гледа. Нещо такова.

— Имал ли си такива дни, дето започват като лудница на пълни обороти и оттам нататък темпото непрекъснато се засилва?

Тъй като очевидно беше от типа побъркани мълчаливци, той не отговори. Чудех се откога е мъртъв. Може би бродеше по Земята толкова отдавна, че беше изгубил разсъдъка си. Видях това в един филм. Разбира се, ако наистина е бил бездомник, когато е умрял, душевното заболяване може би беше изиграло съществена роля в живота му.

Точно когато спрях водата, той вдигна поглед. Аз също. Най-вече защото той го направи.

— Какво има, пич?

Когато отново се обърнах към него, вече го нямаше. Просто изчезна, както е присъщо на мъртъвците. Без довиждане. Без пожелание да се срещнем в отвъдното. Просто изчезна.

— Дерзай, момче.

Надявах се да си остане изчезнал. Шантави мъртъвци.

Протегнах се зад завесата за хавлия и видях алени капки да се стичат по ръката ми. На тавана ми имаше тъмночервен кръг, разширяващ се като кърваво петно от някой, който още кърви. Преди да успея да кажа „По дяв...“, някой пропадна оттам. Някой доста едър. И тежък. И се приземи кажи-речи върху мен.

Срутихме се на пода на душ-кабината в купчина от тела и крайници. За беда се оказах притисната под човек, твърд като стомана, но веднага усетих нещо познато. Разпознах топлината му като подпис, като пратеник, възвестяващ появянето му. Опитвах се да се измъкна изпод едно от най-могъщите създания във вселената, Рейес Фароу, и осъзнах, че съм покрита с кръв от глава до пети. С неговата кръв.

— Рейес! — извиках разтревожена. Той беше в безсъзнание, облечен в напоени с кръв джинси и тениска. — Рейес — промълвих и обхванах главата му. Тъмната му коса беше мокра. Огромни резки минаваха през лицето и врата му, сякаш някой го бе драл, но повече кръв течеше от раните, дълбоки и смъртоносни, на гърдите, гърба и ръцете му. Беше се бранил, но от какво?

Сърцето ми заби лудо в гърдите.

— Рейес, моля те — продумах. Погалих лицето му и миглите му, сега тъмночервени, напоени с кръв, потрепнаха. В миг той се обърна срещу мен. Изръмжа, черната му мантия се материализира около него,

около нас, после той протегна ръка и стисна гърлото ми. След миг бях хвърлена към стената на душа, а пред лицето ми блестеше острието на бръснач.

— Рейес — едва промълвих, губейки съзнание, хватката около шията ми беше точна и прецизна. Вече не виждах лицето му, а само черните гънки на мантията му, която криеше самоличността му дори от мен. Светът се замъгли, после се завъртя. Борех се с хватката му, здрава като метална скоба и колкото и да ми се щеше да вярвам, че се боря умело, усетих как крайниците ми моментално омекнаха, неспособни да издържат собственото ми тегло.

Усетих го да се притиска към мен и настъпи пълно затъмнение. Чух го да говори, гласът му ме обгръщаше като дим.

— Пази се от раненото животно.

В следващия миг вече го нямаше, гравитацията си каза своето и аз отново рухнах на пода на душ-кабината, този път по лице и някъде в дълбините на съзнанието си усетих увереност, че лошо ми се пише.

В деня, в който се родих, се случи нещо извънредно странно. Тъмна фигура ме чакаше точно пред утробата на майка ми. Носеше наметало с качулка. Вееше се около него, изпълвайки родилната зала с издигащи се черни вълни като пушек при лек вятър. Въпреки че не виждах лицето му, знаех че гледа как лекарят прерязва пъпната връв. Въпреки че не почувствах пръстите му, знаех че ме докосва, докато сестрите ме почитваха. Въпреки че не чувах гласа му, знаех че прошепва името ми, гласът му беше плътен и дрезгав.

Той беше толкова могъщ. Самото му присъствие ме правеше слаба, пречеше на въздуха да достига до дробовете ми и аз се страхувах от него. Докато растях, осъзнах, че се боя единствено от него. Никога не съм имала нормалните детски страхове, което вероятно беше добре предвид тълпите от покойници около мен. Но от него се страхувах. И все пак той ми се явяваше само в случай на смъртна опасност. Беше ме спасявал неведнъж. Защо тогава се страхувах? Защо в юношеството си го бях нарекла Големия Злодей, макар той да изглеждаше всичко друго, но не и това?

Може би заради мощта, излъчваща се от него, която сякаш поглъщаше част от мен, щом той бе наблизо.

Пренесох се петнайсет години по-късно, в мразовитата нощ на улиците на Албукърки, първия път, когато видях Рейес Фароу. С по-голямата ми сестра Джема събирахме материал за училищен проект в доста лош квартал на града, когато през прозореца на малък апартамент забелязахме, че нещо се случва. С ужас осъзнахме, че мъж пребиваше тийнейджър. Единствената ми мисъл в този момент беше, че трябва да го спася. Да намеря начин. Какъвто и да е. В отчаянието си хвърлих тухла по прозореца. Свърши работа. Той престана да удря момчето. За нещастие ни подгони. Шмугнахме се в тъмна уличка и търсехме отвор в оградата, когато разбрахме, че и момчето се е измъкнало. Видяхме го превит на две зад сградата.

Върнахме се. По лицето му се стичаше кръв, капеше от невероятната му уста. Разбрахме, че се казва Рейес и се опитахме да помогнем, но той отказа, дори стигна по-далече, като ни заплаши, че ще пострадаме, ако не си тръгнем. Това беше първият ми урок за безумната логика на мъжете. Но заради този случай не бях особено изненадана, когато след повече от десет години открих, че Рейес е прекарал последното десетилетие в затвора за убийството на същия мъж.

Това беше само част от нещата, които разбрах наскоро за него, както и това, че Рейес и Големият Злодей — тъмното създание, което ме следваше и ме пазеше още от раждането ми, са едно и също същество. Той беше спасявал живота ми неведнъж. Беше ме наблюдавал от сенките, самият той сянка, и ме беше защитавал от разстояние. Същият, от когото най-много се страхувах, докато растях. Единственото, от което се страхувах.

Беше вцепеняващо да осъзная, че мъглявото същество от детството ми е мъж от плът и кръв. Той можеше да се отделя от тялото си и да се движи в пространството и времето като безтелесно присъствие, способно да се дематериализира само за миг. Можеше да прекъсне гръбначния мозък на човек, преди да е успял да мигне. Можеше да разтопи айсберг с погледа под тъмните си мигли.

И въпреки това всяко откритие извикваше още повече въпроси. Едва преди седмица открих откъде произлизат свръхестествените му сили. Надникнах в неговия свят, докато прокарваше пръсти по ръката ми, докато устата му възпламеняваше кожата ми, когато потъна в мен и едновременно с изблика на оргазъм разкри миналото си и дръпна

завесата пред погледа ми. Наблюдавах сътворението на вселената да се разгръща пред очите ми, докато баща му — истинският му баща, най-красивият ангел, съществувал някога — бе изхвърлен от райските селения. Луцифер бе дал отпор с огромната си армия и наред целия този хаос бе роден Рейес. Изкован от горещината на супернова, той бързо се издигна във военната йерархия и стана почитан водач. Превъзхождан единствено от баща си, той командваше милиони войници, генерал сред крадци, по-красив дори от баща си, с ключа от портите на ада издълбан върху тялото му.

Но гордостта на баща му не се укротяваше. Той искаше рая. Искеше пълен контрол над всяко живо същество във вселената. Искеше трона на Бог.

Рейес следваше всяка негова заповед, чакаше и търсеше портал, така че да се роди на Земята, директен път към рая, изход от ада. Следотърсач с безукорни умения, той издейства пътя си през дверите на подземния свят и откри порталите в най-далечните кътчета на вселената, хиляди светлини, идентични по форма. Хиляди жътвари на души, надяващи се на привилегията да служат на Земята.

Ала Рейес търсеше напрегнато и видя една от чисто злато, дъщеря на слънцето, лъскава и искряща. Мен. Аз се обърнах, зърнах го и се усмигнах. И Рейес бе изгубен.

Той не се подчини на желанието на баща си да се върне в ада със сведения за нашето местоположение, чака векове, за да бъде изпратена, и самият той се роди на Земята, като се отказа от цялото си познание заради мен. Защото в деня, в който се бе родил като човек, беше забравил кой е бил, какво е бил. И най-важното, на какво е способен. Отказа се от всичко, за да бъде с мен, но жесток каприз на съдбата го бе изпратил в ръцете на чудовище и Рейес бе израснал, контролиран изцяло от хищник от най-лошия вид. Бавно бе започнал да си спомня миналото си. Кой е. Какво е. Но в този момент вече бе изпратен в затвора за убийството на мъжа, който го беше отгледал.

Свестих се рязко на пода на душ-кабината и бързо се надигнах. Поради естеството на твърдата хлъзгава повърхност, а именно твърда и хлъзгава, паднах също толкова бързо и дланите ми се озоваха под мен. Ударих се силно. Затова вторият ми опит не беше толкова бърз, оглеждах се за Рейес и се заричах да си купя от онези лепенки срещу подхлъзване.

Нямаше кръв. Нито следи от борба. Нямаше го и Рейес. Какво се беше случило с него? Защо беше така осакатен? Пропъдих образа му от съзнанието си. Най-вече защото ми прилошаваше в мига, в който се появеше. Завиваше ми се свят.

Тогава си спомних какво ми каза той: „Пази се от раненото животно“. Само дете го бе изрекъл на арамейски — един от хилядите езици, които знаех от самото си раждане. Гласът му беше тих, наподобяващ изпълнено с болка ръмжене. Трябваше да го открия.

Облякох набързо джинси и пуловер, обух ботуши и прибрах косата си в конска опашка. Имах толкова много въпроси. Толкова много тревоги. Последния месец Рейес прекара в кома. Беше прострелян от надзирател в затвора, отправил предупредителни изстрели близо до скупчили се затворници, които изглеждали, сякаш се готвят за бунт. В деня, когато щяха да бъдат изключени животоподдържащите му системи, Рейес като по чудо се беше събудил и най-безгрижно бе напуснал клиниката в Санта Фе. Това беше преди седмица и оттогава никой не беше го виждал или чувал. Дори и аз. Не и до днес.

Беше ли още жив? Какво го беше нападнало? Какво би могло да е? Та той беше син на Сатаната, да му се не види. Кой би се забъркал с него? Можех да проверя тук-там, но в момента, в който излизах от апартамента си, стационарният телефон зазвъня.

— Казвай бързо — рекох, когато вдигнах.

— Добре. Двама мъже от ФБР са тук — изрече Куки. Бързо.

Мамка му.

— Мъже в черно са в офиса?

— Ами да, всъщност са по-скоро в синьо.

Мамка му на квадрат. Нямах никакво време за мъже. В каквото и да е цвят.

— Добре, два въпроса. Ядосани ли са? Готини ли са?

След дълга, дълга пауза, Куки проговори:

— За първото — не. За второто — не коментирам засега. И трето: на високоговорител си.

След още една дълга, дълга пауза, отвърнах:

— Ясно тогава. Идвам след секунда.

Преди да го направя сама, дълга ръка се пресегна през рамото ми и прекъсна връзката. Рейес стоеше зад мен. Топлината, която винаги се

излъчваше от тялото му, се просмука през дрехите ми и ме сгря. Той се приближи и притисна тялото си в гърба ми. От допира му изпитах приток на адреналин, а когато наведе глава и дъхът му мина по бузата ми, коленете ми съвсем омекнаха.

— Браво, Дъч — промълви той с глас като милувка.

Чувство на наслада пропълзя по гръбнака ми и се спусна до корема. Рейес ме наричаше Дъч от деня на раждането ми и още не бях разбрала защо. Той беше като пустинята, чист и прекрасен, жесток и непрощаващ, с обещание за съкровище зад всяка дюна, за бистра вода, скрита под самата повърхност.

Извъртях се с лице към него. Той не пожела да отстъпи и на милиметър, така че трябваше да отдръпна глава, за да го огледам, да попия образа му в себе си. Тъмната му коса се къдреше леко над ушите и бе надвиснала над челото, малко разбъркана. Миглите му — толкова гъсти, та винаги изглеждаше сякаш току-що се събужда — засенчваха ясните кафяви очи. И все пак в тях личеше палав блясък. Погледът му ме обходи, забави се, когато стигна до устата ми и потъна в долината между Опасност и Уил Робинсън. После се вдигна, срещна моя и в този момент разбрах истинското значение на съвършенството.

— Изглеждаш по-добре — подхвърлих безгрижно. Дълбоките рани, които изглеждаха толкова опасни, бяха напълно изчезнали. Главата ми се замая от смесицата на облекчение и загриженост.

Той повдигна брадичката ми и прокара пръсти по шията ми, там където беше още подуто след кратката сценка под душа. Имаше здрава хватка.

— Съжалявам за това.

— Искаш ли да ми обясниш?

Той наведе глава.

— Помислих те за друг.

— За кого?

Вместо отговор той постави върховете на пръстите си върху точката на пулса. Изглежда се наслаждаваше на усещането, на доказателството за живот, течащ във вените ми.

— Демоните, за които ми разказа ли? — попитах.

— Да. — Каза го толкова спокойно и небрежно, та човек би си помислил, че най-редовно е подлаган на посегателства от демони.

Беше ми разказал за тях едва миналата седмица, когато открих кой е всъщност. Бях решила, че се изразява метафорично. Очевидно не.

— Те да не би... — Спрях по средата на изречението и преглътнах мъчително. — Добре ли си?

— В безсъзнание съм — отвърна той, приближи се още повече и навлажни плътните си устни с език.

Стомахът ми се преобърна, но само отчасти заради езика.

— Ти си в безсъзнание? В какъв смисъл?

Той се бе опрял на плота от двете ми страни и аз се намирах в плен на жилестите му ръце.

— В смисъл, че не съм буден — поясни, миг преди да захапе ухото ми точно толкова силно, че тръпки да плъзнат по цялата ми кожа.

Плътният тембър на гласа му вибрираше в костите ми и ги размекваше отвътре. Мъчех се да се съсредоточа върху думите му, вместо върху вълнението, което предизвикваше у мен с всяка сричка, с всяко докосване. Той беше като хероин, покрит с шоколад, а аз — безнадеждно прираствана.

Бях го усещала в себе си и преди. Бях се озовавала в рая за кратко, и усещането бе толкова нереално, толкова разтърсващо, та бях сигурна, че никога и с никой мъж не бих могла да имам истинско изживяване. Наистина, кой би могъл да се сравнява със същество, създадено от красота и грях, съчетани в едно от изгаряща чувственост? Той беше бог сред мъжете. Проклятие.

— Защо не си буден? — попитах, като с усилие пренасочих мислите си. — Рейес, какво се случи?

Беше зает да си проправя път с език и зъби към ключицата ми, горещата му уста предизвикваше сеизмична активност във всяка точка на контакт.

Никак не ми се искаше да го прекъсвам, но...

— Рейес, слушаш ли ме?

Той вдигна глава със сладострастна усмивка, стаена в ъгълчетата на устните му, и отговори:

— Слушам.

— Кое? Притока на кръвта в интимните си части ли?

— Не — отвърна ми с лек дрезгав смях, от който ме обзеха горещи тръпки. — Туптенето на сърцето ти. — Той се наведе отново и

продължи с изгарящите си нежни ласки.

— Сериозно, Рейес, как пострада?

— Болезнено — пошепна в ухото ми.

Усетих стягане в гърдите от отговора му.

— Я спри за малко — казах и стиснах китката на ръката, която правеше невероятни неща с тайните ми местенца.

Той извъртя ръката си и преплете пръсти с моите.

— Поставяш ме на изчакване ли?

— Да — отвърнах с накъсана въздишка.

— И ако не го изпълня, ще ме напляскаш ли?

Избухнах в смях, преди да успея да се въздържа.

— Рейес — заувещавах го. — Трябва да поговорим.

— Говори тогава — каза той, като милваше китката ми с палец.

Аз го побутнах с показалец по рамото.

— Нека го кажа по друг начин. Ти трябва да говориш. Моля те, кажи ми какво се случи. Защо си в безсъзнание?

Той издиша бавно и се отдръпна назад, за да фокусира бистрите си кафяви очи върху моите.

— Миналата седмица ти казах, че ме откриха.

— Демоните.

— Да.

— Какво искат?

— Същото, което и аз — каза той, докато очите му поглъщаха тялото ми, — но вероятно с друг мотив.

Вече ми беше обяснил, че те искат мен, портала, пътя към рая. Нямах представа, че биха стигнали до такива крайности.

— Жив ли си още?

— Материалното ми тяло е като твоето. Не е лесно да бъде убито, доста по-трудно е, отколкото при повечето хора.

Облекчение заля всяка клетка на тялото ми. Поех дълбоко въздух и го подканих:

— Кажи ми какво става. Точно.

— Точно. Добре, чакат да се случи *точно* едно от две неща.

— И те са?

— Тялото ми да умре, така че да могат да ме приберат обратно в ада, или ти да ме откриеш. Първото би им дало достъп до ключа — каза той и посочи с кимване плавните линии на татуировките по

тялото си. Невероятно, но татуировките му бяха карта за портите на ада. Без нея рискованото пътуване през празнотата на вечността рядко свършваше добре за което и да било създание, опитващо се да избяга. — А другото би им осигурило достъп до рая. — Той ме погледна право в очите. — И двете биха ги направили невероятно щастливи.

— Тогава ми кажи къде е физическото ти тяло и можем... не знам, да те скрием.

Той поклати унило глава.

— Боя се, че не мога да го направя.

Веждите ми се смръщиха.

— Как така да не можеш? Рейес, къде си?

Невесела усмивка изкриви крайчеца на устата му.

— На сигурно място.

— Защитен си от демоните? — попитах, изпълнена с надежда.

— Не, ти си защитена от демоните.

Той отново устреми устни към шията ми, но аз се дръпнах.

— Значи те знаят къде си? Опитват се да те убият?

Неговите теории ми звучаха като най-ужасния ми кошмар.

Ранена и беззащитна някъде, където безумец се опитва да ме убие. Досега не ми бе хрумвало, че виновникът може да е с демоничен произход, но с новата информация бих могла да въпдейтна кошмара си относно присъствието на злото. Прекрасно.

С шумна въздишка той отстъпи назад и се отпусна върху стола зад компютъра ми, като качи крака върху бюрото и ги кръстоса при глезените.

— Наистина ли искаш да водим този разговор? Може би нямам много време.

Сърцето ми заблъска в гърдите. Зачудих се колко ли време има. Колко време имахме *ние*. Нямах маса и столове, но разполагах с барплот и две високи табуретки. Седнах на едната и се обърнах към него.

— Защо не искаш да ми кажеш къде си?

— По много различни причини. — Очите му се плъзнаха по мен и сякаш спуснаха огнен воал. Беше способен да разпали най-съкровения ми желания само с един поглед. В този момент се зарекох повече да не чета любовни романи на светлина от свещ.

— Ще ми кажеш ли причините или да отгатвам?

— Ще ти кажа, защото не мога да остана цял ден.

— Е, поне стигнахме донякъде.

— Първата е, защото това е капан, Дъч. Устроен само и единствено за теб. Защо иначе мислиш, че не са ме убили още? Искат да ме търсиш, да ме намериш. Помни, докато ти не ги виждаш и те не те виждат.

Беше го споменал и преди, но беше трудно за осмисляне. Да не говорим колко беше обезпокоително.

— Ами ако ги видя? — попитах.

Той отново ме изпи с поглед.

— Да кажем просто, че е трудно да останеш незабелязана.

— Ами значи ще действаме инкогнито. Като „Тюлените“ от флота или като частите за бързо реагиране.

— Не става така.

— Това не ме устройва. — Свих ръце в юмруци. — Трябва да опитаме. Не можем просто да ги оставим да те убият.

— Не си чула втората причина.

Това прозвуча злокобно.

— Добре, тогава ми я кажи. — Скръстих ръце и зачаках.

— Няма да ти хареса.

— Голямо момиче съм — рекох и вирнах брадичка. — Ще го понеса.

— Добре тогава. Ще оставя физическото си тяло да умре.

Всеки мускул в тялото ми застина.

— Не ми трябва кой знае колко — продължи той и безстрастно сви рамене. — Само ме бави, а и както видя, прави ме уязвим срещу нападения.

— Но в онази стая, когато се събуди от комата, ти изчезна. Дематериализира човешкото си тяло.

— Дъч — каза той и ми хвърли укорен поглед изпод тъмните си мигли, — дори аз не мога да направя това.

— Тогава как изчезна? Видях записа.

— Мога да въздействам на електронни устройства, когато поискам. И ти можеш, ако се концентрираш.

А аз пък да не знам.

— Помислих си, че...

— Сбъркала си — отсече той с тон, нетърпящ възражение. Ставаше сприхав, когато страдаше.

— Хубаво, сбъркала съм. Свърхестествените създания не вървят в комплект с наръчник за употреба.

— Точно така.

— Но това не е причина да оставиш материалното си тяло да умре. Какво ще стане с теб тогава? Нали каза, че ако умреш, ще те приберат обратно в ада.

— Дори и те не знаят дали ще могат да ме приберат в ада или не. Само се надяват на това. Предполагам, че има един сигурен начин да разберат — заключи той и предизвикателно повдигна вежди.

— Почакай, ти не знаеш ли какво ще се случи? Ами ако успеят да те приберат?

Той сви рамене.

— Нямам представа. Но е съмнително.

— А ако все пак успеят? Ако бъдеш изпратен обратно?

— Няма такава вероятност — упорстваше той. — Кой е тоя, дето би ме изпратил?

— Боже! Не мога да си представя, че искаш да поемеш такъв риск.

— По-рисковано е да съм жив тук, на Земята, Дъч — изрече той с остра нотка в гласа. — И аз не искам повече да поемам този риск.

— Рисковано за кого?

— За теб.

Отговорът му ме разстрои и озадачи още повече.

— Не разбирам. Защо да е рисковано за мен?

Той зарови ръце в тъмната си коса. От това тя стана още порошава и секси и това ме разсея за момент.

— Те са демони, Дъч. А във вселената има само едно нещо, което искат повече от душите на хората.

— Закуска бурито в „Мачо Тако“?

Той се изправи и се извиси пред мен.

— Искат теб, Дъч. Искат портала. Знаеш ли какво ще се случи, ако те открият?

Прехапах долната си устна и повдигнах рамо.

— Ще имат достъп до рая.

— Не мога да допусна това да се случи.

— Ясно — пророних тъжно. — Бях забравила, ще трябва да ме убиеш.

Той пристъпи към мен и снижи гласа си.

— И ще го направя, Дъч. В един миг.

Супер. Драго ми беше да знам, че ми пази гърба.

— Заболя ли те? — попита той и повдигна брадичката ми.

— Престани да четеш мислите ми — троснах му се аз.

— Не мога да чета мислите ти. Аз съм като теб, отгатвам емоции, чувства. И ти се засегна.

— И как изобщо демон се е добрал до тази реалност? — попитах, като се отдръпнах от него. Изправих се и започнах да крача. Той седна и отново вдигна краката си. За пръв път се загледах в ботушите, които носеше. Черни, приличаха едновременно на каубойски и рокерски. Харесах ги. — Мислех, че за демоните е почти невъзможно да преминат през портите.

— Да, *почти* невъзможно. От време на време някой демон се осмелява да се промъкне в отвор и да търси път през лабиринта. Опасно е и рядко успяват. Повечето се изгубват в безкрайността.

Той размърда мишката и компютърът ми се събуди. Което означаваше, че и десктопът ми се е показал. Което означаваше, че се е показала снимката на Рейес, онази от арестуването му, единствената негова снимка, която имах. Той се намръщи.

Устоях на желанието да се мушна под бар стола. Вероятно щеше да ме вижда и там.

— Та какво казваше?

— Да. — Той се обърна отново към мен. — Ако по някакво чудо успее да премине през портите, това още не означава, че е тук. Трябва да се всели в душата на новородено. Това е единствения начин да се сдобие с достъп до това ниво. Нивото, на което по случайност се намираме аз и ти — напомни ми той.

— Но ти не си направил това, когато си избягал от ада. Не е трябвало да се вселяваш.

— При мен беше различно. В момента, в който избягах, придвижването между нивата беше не по-трудно от влизането през врата.

— Как е възможно?

— Възможно е — рече той уклончиво. — Аз съм създаден различен. Имам мисия. Когато падналите ангели били изхвърлени от рая, били прокудени и от светлината, така се явила потребността от мен. Бил съм оръдие. Средство за някаква цел. Но вероятно раждането ми на Земята не е сред най-мъдрите решения, които съм взимал. Материалното ми тяло ме направи твърде уязвим и трябва да бъде унищожено. За да бъде скрито физическото доказателство за ключа.

Когато Рейес се родил в човешки облик, ключът — картата за ада, белязана върху него при създаването му — се появил и върху човешкото му тяло. Чудех се какво ли са си мислели човешките му родители за това. Какво са си мислели лекарите. Татуировки върху новородено. Не бях сигурна за принципа им на действие, но очевидно за Сатаната татуировките бяха средство да избяга от ада. А той не искаше да избяга и да стане уязвим до раждането на портал. И бе пратил сина си на това ниво, за да изчака такъв. От Рейес се бе искало да изтегли Сатаната и армиите му в мига на моето раждане. А вместо това той също се беше родил на Земята. За да бъде с мен. За да израсне с мен. Ала бил отвлечен от истинските си родители дълго преди мечтата му да се осъществи.

— Ако тези демони успеят да влязат през входа — продължи той, — ще се сдобият с ключа и баща ми ще може да избяга. А той точно това и ще направи. — Той се облегна на стола и скръсти длани зад главата си. — Знаеш как хората открай време предсказват края на света, нали?

— Да — отвърнах, като инстинктивно усещах, че анекдотът му ще има лош завършек.

— Те нямат представа какъв ад ги очаква, ако баща ми се добере до този ключ. — Той отпусна ръце и се наведе напред. — Първото нещо, което ще направи, е да погне теб.

— Не ме е грижа.

Той ме погледна скептично.

— Естествено, че те е грижа.

— Не. Не можеш просто да оставиш тялото си да умре. Не си сигурен какво ще се случи. И тогава също биха могли да те пипнат.

— Да предположим, в името на спора, че те вече не са заплаха, че можеш да се справиш с всички тях.

— Аз?

— Има още един малък проблем, който наричам *живот зад решетките*. Няма да се върна в затвора, Дъч.

Какво? За това ли се тревожеше?

— Не те разбирам. Можеш да зарежеш тялото си, когато пожелаеш. Теб тези решетки не могат да те удържат.

— Не е толкова просто.

Отново беше уклончив, недоизказваше нещо.

— Рейес, обясни ми, моля те.

— Не е важно. — Протегна се и изключи монитора на компютъра, сякаш той внезапно го подразни.

— Рейес. — Докоснах ръката му и привлякох вниманието му към себе си. — Защо не е просто?

Той раздвижи челюст и се загледа в ботушите си.

— Има... страничен ефект.

— Напускането на тялото ти ли?

— Да. Когато го напускам, тялото ми получава нещо като гърч. Ако го правя твърде често, лекарите в затвора ми дават лекарство против такива гърчове. Лекарства, които имат неприемлив страничен ефект. — Погледът му отново се насочи към моя. — Пречат ми да се отделям от тялото си. Аз съм заврян в затвора, а ти си напълно уязвима.

О!

— Тогава продължавай да бягаш. Аз ще ти помогна. Но нека ти осигуря медицински грижи за момента. Имам един приятел лекар, а познавам и няколко медицински сестри. Те ще се погрижат за теб. Няма да ни издадат, честно. Остави ме да те намеря, а за затвора после ще му мислим.

— Ако ти ме намериш и той ще ме намери. И ще се върна в затвора, без значение кого познаваш.

Ето отново.

— Кой ще те намери?

— Онзи тип, когото чичо ти е лепнал за теб.

Това направо ме шашна.

— За какво говориш?

— Чичо ти е пуснал опашка подир теб, вероятно с надеждата, че ще се появя.

— Чичо Боб ми е прикрепил опашка? — попитах втрещена.

— Не се ли предполага, че трябва да забелязваш подобни неща? Че ги засичаш? — Той ми намигна закачливо.

— Променяш темата — отвърнах, като се опитвах да се съвзема от намигването.

— Извинявай. — Той стана сериозен. — Добре, значи искаш да остана жив, защото има само бегла вероятност да бъда пратен отново в ада. Правилно ли обобщих?

— Рейес, ти си избягал от там. Ти си създанието, сътворено с карта върху тялото, водеща до портите на ада. Ти си ключът към свободата им и си им избягал. Бил си техен предводител, най-могъщият им воин и си ги предал. Какво мислиш, че ще се случи, когато те върнат обратно? Да не споменаваме факта, че ако бъдеш върнат, баща ти, който между другото случайно е Сатаната, ще има ключа, с който сам ще може да избяга от ада.

— Ако.

— Точно заради това *ако* не искам да рискувам. Адът трябва да е доста мъчителен и без да си обществен враг номер едно. А и рискът Сатаната да се измъкне... — Скръстих ръце. — Каж ми къде си.

— Дъч, не можеш просто да ме последваш. Дори и да можеш да ги победиш всичките...

— Защо продължаваш да повтаряш това? — попитах ядосано. — Аз съм ярка светлина, привличаща мъртвите, за да преминат през мен. Един вид мухоловка. Унищожителка на демони не е част от служебната ми характеристика.

Лека усмивка се плъзна по красивото му лице и някак си успя да накара коленете ми да затреперят.

— Ако имаше дори бегла представа за това, на което си способна, светът щеше да се превърне в опасно място.

Не чувах подобно нещо за първи път, но беше формулирано все така неясно.

— Защо не ми кажеш тогава? — попитах, като знаех, че няма да го направи.

— Ако ти кажа на какво си способна, ще имаш предимство. Не мога да поема този риск.

— Какво бих могла да ти сторя, да му се не види?

Той се изправи с ръмжене и ме придърпа към себе си.

— Боже, какви неща ме питаш, Дъч.

Обгърна врата ми с дългите си пръсти и вдигна брадичката ми нагоре с палец миг преди да прилепи уста към моята. Целувката веднага се превърна от колеблива в настоящелна. Езикът му се плъзна в устата ми и аз изпитах наслада от вкуса му, от естествения му аромат. Отпуснах се в прегръдката му, отметнах глава назад, за да стане целувката по-дълбока и с все сила се вкопчих в широките му рамене.

Едната му ръка бе на тила ми, а другата ме притегляше, докато ме изтласкваше назад и ме прилепи към стената. С едната си ръка хвана моите и ги притисна над главата ми, а с другата ръка започна да ме милва. Обхвана Опасност, леко погали върха ѝ, докато тя се втвърди и аз не можах да възпра сподавения стон, който излезе от устните ми.

Той се усмихна, наведе глава и прилепи горещата си уста към пулсиращата ми вена. В корема ми кипна разтопена лава и изпрати разтърсващи тръпки по цялото ми тяло. Борех се за сила да го спра. Честна дума, това беше нелепо. Пълната ми липса на контрол, що се отнасяше до Рейес, бе достойна за окайване. Какво от това, че беше син на Сатаната, най-красивото създание, вървяло някога по райските пътеки? Какво от това, че бе сътворен от топлината на хиляда звезди? Какво от това, че разпалваше вътрешностите ми?

Трябваше да се заловя за нещо реално. И то не за мъжките атрибути на Рейес.

— Почакай — промълвих, когато езикът му ме разтрепери до самата ми сърцевина. — Длъжна съм да те предупредя.

— О? — Той се дръпна леко назад и ми отпрати бавен, чувствен поглед.

— Няма да ти позволя да оставиш физическото си тяло да умре.

— И вярваш, че ще ме спреш? — попита той със скептична нотка в гласа.

Оттласнах го от себе си, взех чантата си и се насочих към вратата. Точно преди да я затворя, хвърлих през рамо поглед към него и заявих:

— Ще те намеря.

ГЛАВА 4

„Ако има колела или тестиси, ще береш ядове с него.“

Стикер върху броня
на кола

Заклучих вратата след себе си, като на практика оставих сина на Сатаната в апартамента си. Сам. Раздразнен. И много вероятно — сексуално разочарован. Дълбоко в себе си таях надеждата, че не съм го ядосала. Много гадно би ми станало, ако вземеше да подпали апартамента ми.

Ама пък той се държеше нелепо. Абсолютно нелепо. Цялата тази история ми припомни времето в началното училище, когато най-добрата ми приятелка каза: „Момчетата са гадни и трябва да ги замеряме с камъни“.

Прекоших скоростно паркинга, та вятърът да охлади разтърсващото ме желание и минах напъряко през бара на татко към вътрешните стълби. Баща ми беше полицай в Албукърки, който също като чичо Боб получаваше повишение след повишение, докато и двамата станаха детективи. С моя помощ, естествено. Разрешавах случаите им от петгодишна, въпреки че *разрешавах* може би е пресилено. Предавах им информация от мъртвите, за да им помогна да разрешат случаите, от петгодишна. Така е по-добре. Докато чичо ми все още работеше за полицейското управление на Албукърки, татко се пенсионира преди няколко години и купи бара, през който минавах в момента. Офисът ми е на втория етаж. Също така живея на две крачки от задния вход. Много е удобно.

Татко беше подранил. Светлината от кабинета му се процеждаше в тъмното фойе, така че заобиколих масите, завих зад бара и надникнах вътре.

— Здравсти, татко — стреснах го аз. Той подскочи от гласа ми и се обърна към мен.

Изучаваше една снимка на отсрещната стена. Дългата му слаба фигура напомняше върлина, облечена в смачкани дрехи на куклата Кен. Явно беше работил цяла нощ. На бюрото му имаше отворена бутилка „Краун Роял“, а в ръката си държеше почти празна чаша със столче.

Чувствата, които струяха от него, ме изненадаха. Нещо не беше наред, като онзи път, когато сервитьор ми донесе студен чай, а аз бях поръчала диетична кока-кола. Обикновено баналното действие на отливане на първата глътка шокира целия ми организъм заради неочаквания вкус и аромат. Вярно, понякога татко си имаше вкиснати дни, но този път излъчването му беше различно. Неочаквано. Дълбока печал, примесена със смазваща безнадеждност, ме лъхнаха и оставиха дробовете ми без въздух.

Напрегнах се разтревожена.

— Татко, какво се е случило?

Насилена и измъчена усмивка мина през лицето му.

— Нищо, скъпа, просто върших малко канцеларска работа — излъга той и несполучливото измъкване отекна в ушите ми. Но щях да се включа в играта. Щом не искаше да каже какво го тревожи, щях да го оставя на мира. Засега.

— Прибирал ли си се вкъщи? — попитах го.

Той остави чашата и вдигна жълто-кафявото си яке от облегалката на стола.

— Тъкмо съм тръгнал натам. Имаше нужда от нещо ли?

Боже, изобщо не умееше да лъже. Сигурно от него го бях наследила.

— Не, от нищо. Поздрави Дениз от мен.

— Чарли — изрече той с предупредителен тон.

— Какво? Не мога ли да пратя поздрави на любимата си мащеха? С уморена въздишка облече якето си.

— Имам нужда от един душ, преди да нахлуе обедната тълпа. Сами трябва да се появи скоро, ако поискаш закуска.

Сами, готвачът на татко, приготвяше мексикански палачинки с яйца на очи и чили, за които умирах.

— Може да си взема нещо по-късно.

Бързаше да се измъкне оттук. Или вероятно да се спаси от мен. Мина покрай мен, като избягваше да срещне погледа ми, а отчаянието бликаше от него като гъста лепкава пара.

— Скоро се връщам — подхвърли весело като душевноболен пациент, когото пазят от самоубийство.

— Добре — отговорих също толкова жизнерадостно. Той миришеше на бонбони против кашлица с лимон и мед, миризма, която се беше задържала и в офиса му. Когато си тръгна, пристъпих навътре и погледнах снимката, в която се беше загледал той. На нея бях аз, на около шестгодишна възраст. Бретонът ми беше крив и двата ми предни зъба липсваха. Въпреки това ядях диня. Сок капеше от пръстите ми и по брадичката ми, но това, което привлече вниманието ми, което беше привлякло вниманието на баща ми, бе тъмната сянка, надвиснала над рамото ми. Отпечатък от пръст върху стъклото доказваше, че татко беше изучавал точно това място.

Наведох поглед към лавицата за книги под колажите със смешни семейни моменти. Беше отделил няколко мои снимки — на всяка от тях се виждаше тъмна сянка някъде във фона и навсякъде точно на това място имаше отпечатък от пръст. Нямах как да не се зачудя какво е правил татко. Също и какво означаваше тъмното петно, защото дори аз не знаех. Беше ли свързано с това, че съм жътвар на души? Или може би, само може би, е бил Рейес, с тъмната му мантия, почти видима, почти уловена от обектива. Тази мисъл ме заинтригува. Като малка го бях виждала едва няколко пъти. Дали е бил край мен често? За да ме наглежда? За да ме защитава?

В офиса си наистина заварих двама мъже в идеално изгладени тъмносини костюми. И двамата се изправиха и ми подадоха ръка.

— Госпожице Дейвидсън — каза единият. Показа служебната си карта и я скри обратно в самото си. Точно като по телевизията. Беше дяволски готино и си дадох сметка, че ако искам да ме вземат на сериозно, ми трябваше сако с вътрешен джоб. Аз обикновено държах ламинираната си карта на частен детектив в задния джоб на джинсите, където тя се беше изкривила и напукала и беше напълно обезобразена.

Другият агент направи същото, като с една ръка пое моята, а в същото време с другата показа за миг картата си. Двамата действаха в

синхрон. И си приличаха като братя. Въпреки че единият беше няколко години по-възрастен, имаха еднакви руси, късоподстригани коси и прозрачно сини очи, които в друга ситуация не биха изглеждали така зловещи, както ми се струваха сега.

— Аз съм агент Фостър — представи се първият, — а това е специален агент Пауърс. Разследваме изчезването на Мими Джейкъбс.

При споменаването на Мими Куки събори моливника. Не беше болка за умирање, докато в опита си да го вдигне, не бутна една лампа. Моливи и други канцеларски материали се пръснаха наоколо, лампата стигна половината разстояние до пода, удари се в предната страна на бюрото и увисна на кабела. Стресната от звука, Куки го дръпна твърде силно и лампата подскочи нагоре, блъсна се в гърба на монитора на компютъра ѝ и събори виенската порцеланова фигурка на куче, която Амбър ѝ бе подарила за Коледа.

Сръчно.

След петминутния трейлър на „Пазете децата от домашни злополуки“ — месеци наред щях да се хия при спомена за това — се обърнах към нашите посетители.

— Елате в кабинета ми, моля.

— Разбира се — каза агент Фостър, докато гледаше Куки, сякаш трябваше да бъде държана под ключ.

Докато ги водех, ѝ хвърлих възможно най-изумения си поглед. Тя сведе очи. За щастие виенското куче се приземи в кошчето за боклук върху купчина хартии и не се счупи. Тя го извади, като продължаваше да извъръща поглед.

— Съжалявам, но мисля, че не познавам никаква Мими Джейкъбс — казах аз, докато си сипвах кафе, а те се настаняваха на столовете пред бюрото ми. Куки беше винаги на линия с прясно кафе и топла прегръдка. Или беше с топло кафе и прясна прегръдка. И в двата случая си беше чисто злато.

— Сигурна ли сте? — попита Фостър. Той беше от наперените младоци. Не си падах по наперени младоци, но с всички сили се опитвах да преодоля първото си впечатление. — Изчезнала е преди близо седмица, а на бюрото ѝ е намерен единствено тефтер с надраскани вашето име и номера ви.

Трябва да беше записала номера и името ми, когато е говорила с Куки. Обърнах се към тях, като бърках невинно кафето си.

— Щом Мими Джейкъбс е изчезнала преди почти една седмица, защо идвате чак сега?

По-възрастният, Пауърс, се напрегна, вероятно заради това, че отговорих на въпроса с въпрос. Очевидно беше свикнал на въпросите си да получава отговори. Глупав заек.

— Не обърнахме голямо внимание на бележката, докато не разбрахме, че сте частен детектив. Мислехме, че ви е наела.

— Да ме е наела за какво? — попитах в опит да се сдобия с информация.

Той се размърда на стола си.

— Точно това искаме да разберем.

— Да не би да е имала неприятности? Може би във фирмата, в която е работела?

Двамата мъже се спогледаха. В друг случай бих извикала еврика. Наум поне. Но имах чувството, че им подхвърлих идеалната изкупителна жертва. Знаеха нещо, което нямаше да ми кажат.

— И ние мислихме за това, госпожице Дейвидсън, но ще ви бъдем признателни, ако тази информация си остане между нас.

Значи не беше фирмата. Една възможност отпадна, оставаха още двацет и седем хиляди.

Очевидно доволни, двамата се изправиха. Фостър ми подаде визитна картичка.

— Ще ви помолим да ни се обадите, ако тя се опита да се свърже с вас. — В тона му се долавяше съвсем бегла предупредителна нотка. Опитах се да сдържа кикота си.

— Непременно — отвърнах, докато ги изпрацах. Спрях се, преди да отворя вратата, която отделяше офиса на Куки от моя. — Съжалявам, че не ви бях от голяма полза и вече трябва да тръгвате.

Фостър прочисти гърло неловко, когато аз се поколебах още малко.

— Добре. Ще ви потърсим, ако имаме нужда от още нещо.

Те чакаха зад мен, докато бавно завъртях топката на бравата, поразклатих я малко и отворих вратата. Куки пишеше на компютъра. Доколкото я познавах, сигурно беше слушала разговора ни по интеркома.

— Госпожице Дейвидсън — рече Фостър и докосна въображаема шапка на излизане.

След като агентите си отидоха, Куки ме изгледа нервно.

— Да трополиш с топката на бравата беше хитро.

— О, да, грациозна моя. А ти не можа ли да събориш още нещо?

Тя цялата се сгърчи при това напомняне.

— Мислиш ли, че подозират нещо?

Сетих се за доста възможни отговори: „Ъхъ. Мислиш ли? Стига да не бяха пълни идиоти“.

— Да — казах вместо това и директния ми тон включваше горното.

— Но не трябва ли да работим с тях, вместо срещу тях? — попита тя.

— Точно сега не.

— Защо не?

— Най-вече, защото не са федерални агенти.

Тя пое бавно дъх.

— Откъде знаеш?

— Честно ли? — попитах я. Най-малко ми се искаше да обяснявам как разбирам, че някой лъже. За хиляден път.

— Ясно — поклати глава тя, — извинявай. — После ахна. — Знаела си, че не са истински федерални агенти?

— Имах известни съмнения.

— И въпреки това ги пусна в офиса си? Остана сама с тях?

Съмненията ми невинаги се оправдават.

Тя поразсъждава над това за момент и се успокои.

— Вярно. Помниш ли, като се спречка с пощальона и...

Вдигнах ръка, за да я накарам да спре. Някои неща бе по-добре да останат неизречени.

— Спираме да се занимаваме със службата ѝ — казах, като разсъждавах на глас. — Готова съм да заложа фермата си във фейсбук, че това е задънена улица. Ще се съсредоточим в търсенето на връзка между Мими и Джанел Йорк.

— Освен факта, че са били съученички? — попита тя.

— Не. Ще започнем оттам. Ще се разровим в миналото на двете и ще видим дали ще изникне нещо.

Точно тогава в офиса влезе чичо Боб. Или по-скоро нахлу в офиса. Винаги беше толкова стресиран. Май беше време да проведем

разговора. Трябваше му приятелка, преди да е получил удар. Или поне надуваема кукла.

— Ако ще се правиш на мечето сърдитко — казах, посочвайки към вратата, — можеш да си тръгнеш по пътя, по който дойде, господин Мъжкар. — Изписах с пръст кръгове, като му давах знак за кръгом и излизане.

Той се закова на място и ме погледна със смесено изражение на объркване и яд.

— Не съм сърдитко. — Звучете, сякаш е обиден. Беше забавно. — Просто искам да знам в какво си се забъркала този път.

Сега беше мой ред да се обидя.

— Какво? — попитах. — Е, чак пък толкоз...

— Не е моментът да ми разиграваш театър — размаха пръст той. Даде ми да се разбере. — Откъде познаваш Уорън Джейкъбс?

Да му се не види! Вестите се разнасяха бързо в света на борещите се с престъпността.

— Запознах се с него едва тази сутрин. Защо?

— Защото пита за теб. Не само, че жена му е изчезнала, но и продавач на коли, когото той е следил и е заплашил с убийство, е бил открит мъртъв снощи. Можеш да ме наречеш луд, но мисля, че двете може да са свързани.

Мамка му, рекох си и въздъхнах тежко.

— Вместо просто Лудия, може ли да те наричам Лудия Боб?

— Не.

— ЛБ съкратено? — Когато получих само кръвнишки поглед, попитах: — Тогава може ли да го видя?

— Сега го разпитват и сигурно адвокатът му ще се появи всеки момент. Какво става?

С Куки се спогледахме, после си изпяхме всичко като славейчета.

Разказахме на чичо Боб всичко, дори за написаното по стената. Той извади телефона си и нареди на един от подчинените си да провери закусвалнята.

— Трябваше да ми кажеш — смъмри ме той, като затвори телефона.

— Да не би да имах възможност? Но докато сме на темата, двама се представят за агенти на ФБР, за да се доберат до нея. И много я искат.

Разтревожен, чичо Боб или Чибо, както обичах да го наричам, въпреки че го правех рядко пред него, записа описанието им.

— Това е сериозна работа — подсвирна той.

— На мен ли го казваш? Трябва да намерим Мими преди тях.

— Ще се свържа с местните федерални, за да им кажа, че имаме двама самозванци. Но вие трябваше да ми се обадите, когато започна всичко това.

— Е, мислех, че няма нужда, след като така или иначе си ми прикрепил опашка.

Челюстта му увисна. Беше тотално изобличен. С мрачен поглед се приближи, надвеси едрото си тяло над мен и внимателно повдигна брадичката ми.

— Рейес Фароу е осъден за убийство, Чарли. Правя го, за да те защитя. Ако той се свърже с теб, ще ми кажеш ли, моля те?

— Ще отзовеш ли опашката? — попитах аз на свой ред. Когато след кратко колебание той поклати отрицателно глава, заключих: — Тогава нека по-добрият детектив победи.

Излязох от стаята, осъзнавайки колко нелепо изявление бях направила, след като чичо Боб, детектив ветеран от полицейското управление на Албукърки, беше най-добрият сред най-добрите, що се отнасяше до разследвания. Аз бледнеех пред него.

Докато отивах към студиото за татуировки на приятелката си Пари, огледах улицата за отредената ми от Чибо опашка, но без резултат. Трябва да беше някой добър. Чичо Боб не би пратил новак да ме наглежда.

Спрях се пред студиото на Пари не защото бях приритала за татуировка, а защото Пари имаше дарбата да вижда аурата. Аз също можех да виждам аурата, но реших, че може да съм пропуснала нещо през годините. Как беше възможно да виждам, аура, мъртъвци и сина на Сатаната, а през живота си да не бях зървала демон? Дори не знаех за съществуването на демоните, докато Рейес не ми каза за тях, а те се канеха да се борят със зъби и нокти да стигнат до мен. Да минат през мен. Дъхът ми спря от едно друго заключение. Ако демоните съществуваха, ако и самият Сатана съществуваше, то тогава със сигурност имаше и ангели. Сериозно, как е възможно да съм била толкова непосветена?

Дано Пари знаеше нещо, което аз не знаех, освен настройките за синхрон на спортен плимут с усилена мощност. Аз дори и не знаех, че на колите им трябвал синхрон. В тази връзка, не се бях сетила да се синхронизирам с работното време на студиото и се изненадах, че макар и още твърде рано, входната врата на Пари беше отворена. Влязох вътре.

— Трябва ми малко светлина — чух я да се провиква някъде от дъното.

— Действам по въпроса — каза мъжки глас.

После чух някакви шумове в задната стая и се приближих в гръб на Пари. Тя се беше навела под разглобен зъболекарски стол, а върху коленете ѝ имаше купчина кабели.

— Благодаря — рече тя и се зае да разплита кабелите.

— Какво? — извика мъжът от задната стая.

Стресната, Пари скочи и удари главата си в седалката на стола, преди да се обърне към мен.

— По дяволите, Чарли — каза тя, като засенчи очи с едната си ръка, а с другата разтриваше удареното място. — Не можеш да се промъкваш така зад гърба ми. Светиш като прожектор на полицейска кола нощем.

Засмях се, а тя взе да търси слънчевите си очила.

— Каза, че ти трябва светлина.

Пари беше графичен дизайнер, но се беше насочила към боди-арта, за да може да плаща сметките си. За щастие беше открила призванието си и беше истинска гордост за професията с изящните линии, пищните цветя и всевъзможните гербове, които правеше. Също и по някой и друг череп, колкото да впечатли клиентелата.

Тя измисли дизайна на жътваря на души, който носех на лявата си плешка. Представляваше миниатюрно същество с огромни невинни очи и неясно очертана мантия, подобна на дим. Напълно непонятно ми беше как го постигна с мастило за татуировки.

Тя си сложи слънчевите очила и се обърна отново към мен с въздишка.

— Казах, че ми трябва светлина, а не експлодирала звезда. Кълна се, че някой ден ще ме ослепиш завинаги. — Както казах, Пари може да вижда аури, а моята беше наистина много ярка.

Тя взе бутилка вода от плота и седна на счупения зъболекарски стол, като стъпи с ботушите си на щайги от двете си страни и подпря лакти на коленете си. Аз си извадих вода от малкия хладилник и отново се обърнах към нея, като се стараех да не прихна при твърде неизисканата ѝ поза.

— Е, как е, жътварю?

— Не мога да открия фенера! — извика мъжът от задната стая.

— Няма значение — отвърна му тя и ми се ухили. — Красавец е, но няма капка мозък.

Кимнах. Тя си падаше по красавците. Но с кого ли не беше така?

— Добре, преструваш се на спокойна и хладнокръвна — прецени тя, като ме изучаваше с опитно око. — Но си спокойна колкото пиле върху дръвника за клане. Какво става?

Леле, биваше си я. Реших да мина направо на въпроса.

— Някога виждала ли си демон?

Дишането ѝ се забави, докато осмисляше въпроса ми.

— Имаш предвид демон от ада с пламъци и сѳра?

— Да.

— Демон в смисъл пазач в ада?

— Да — потвърдих отново.

— Като...

— Да — казах за трети път. От тази тема ми стана зле на стомаха. И мисълта, че такъв изтезава Рейес... не че гадинката не заслужаваше да бъде изтезавана поне мъничко, ама все пак...

— Значи наистина ги има?

— Ще приема това за „не“ — казах и надеждите ми се изпариха. — Просто мисля, че неколцина от тях ме преследват и се надявах да знаеш нещо, което аз не знам.

— Мамка му. — Тя извърна замислен поглед към пода и после пак ме погледна. Поне така си мисля. Беше трудно да преценя заради слънчевите ѝ очила. — Чакай, преследват те демони?

— Нещо такова.

След като седя втренчена дълго време, достатъчно дълго, за да изглежда безразлична, тя наведе глава.

— Никога не съм ги виждала — каза тихо, — но знам, че има нещо там. Нещо блъска нощем. И не е само съседката проститутка. Страшни неща. Неща, които не можеш да забравиш.

Наклоних глава въпросително.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато бях на четиринайсет, с група приятелки си бяхме спретнали кротък купон и като повечето деца на четиринайсет години решихме да викаме духове.

— Добре. — Това не означаваше нищо.

— Така че отидохме в мазето ни, напяхахме и призовавахме духове от отвъдното, когато усетих нещо. Нещо като присъствие.

— На починал?

— Не. — Тя поклати глава, докато си припомняше. — Поне си мисля, че не беше това. Те са студени. Това същество сякаш беше там. Усетих как се отърка в мен като куче. — С едната си ръка стискаше другата над лакътя и докато си припомняше, тялото ѝ леко потреперваше. — Разбира се, никой друг не го усети, докато аз не го споменах. — Тя ме погледна, погледът ѝ беше изпълнен с тревожно предупреждение. — Никога не казвай на група четиринайсетгодишни момичета, викащи духове в тъмно мазе, че си усетила нещо да се допира до теб. Заради твоята собствена безопасност.

Засмях се.

— Няма. Какво стана?

— Скочиха с писъци и се втурнаха по стълбите. Това ме уплаши, така че, естествено, и аз побягнах.

— Естествено.

— Само исках да се махна от нещото, което се беше материализирало в мазето ни, така че хукнах, сякаш имах причина да живея, напук на склонността си към самоубийство.

Пари е била представител на готическата субкултура по време, когато тя не е била на мода, не както е сега.

— Мислех, че съм се измъкнала, докато не стигнах най-горното стъпало. Тогава чух ръмжене, дълбоко и гърлено. Преди да се усетя, бях паднала до средата на стълбите с навехнатата китка и натъртени ребра. Скочих и се измъкнах оттам, без да поглеждам назад. Трябваше ми малко време, докато осъзная, че не бях паднала. Някой беше дръпнал краката ми и ме беше влачил. — Тя вдигна крачола на панталона си и разкопча ципа на високите си ботуши, за да ми покаже назъбен белег на прасеца си. Приличаше на следи от нокти. — Никога не съм била по-уплашена.

— Леле майчице, Пари. Какво стана после?

— Когато татко разбра защо крещим, засмя се и слезе да ни докаже, че там няма нищо.

— И?

— Там нямаше нищо — каза тя и сви рамене.

— Показа ли му раната?

— О, не, по дяволите. — Тя поклати енергично глава, като че ли я бях попитала дали не е яла деца за закуска. — И без това вече ме бяха нарочили за откачалка. Не ми се искаше да потвърдя подозренията им.

— Леле майчице, Пари — повторих аз.

— На мен ли го казваш.

— И какво те кара да мислиш, че е бил демон?

— Не мисля така. Не беше демон. Или поне не вярвам да беше. Беше нещо повече.

— Откъде знаеш?

Тя заусуква кожените каишки на китката си.

— Най-вече защото знаех името му.

Замръзнах за миг, преди да кажа:

— Я повтори?

— Спомняш ли си какво ти казах за катастрофата ми? — Тя ме погледна със събрани вежди.

— Разбира се, че си спомням. — Пари беше умряла на шестгодишна възраст в автомобилна катастрофа. За щастие, старателните лекари в спешното отделение я бяха върнали. След този случай беше започнала да вижда аурите на хората, също и на починалите. Беше открила, че когато види аура в сиво, без тяло прикачено към нея, това е душата на някой, който е починал. Това беше дух.

— Когато умрях, дядо ми ме чакаше.

— Спомням си — казах — и за щастие, те е изпратил обратно. Дължа му кошница с плодове, когато стигна на небето.

Тя се протегна и стисна ръката ми в рядък миг на признателност. Беше неловко.

— Виждала съм го само веднъж — каза тя, стиснала бутилката си с вода с две ръце. — Единственото, което си спомням за него, беше, че имаше немски дог, по-висок от мен, и все пак знаех, без сянка от

съмнение, че това е дядо ми. А когато ми каза, че не ми е дошло времето и трябва да се върна, последното, което исках, беше да го оставя.

— Е, аз поне съм доволна, че те е пратил обратно. Щеше да им разкажеш играта в рая като шофьор.

Тя се усмихна.

— Може и да си права. Но не съм ти разказвала странната част.

— Повечето хора намират допира със смъртта за странен.

— Така е — съгласи се тя с усмивка.

— Нима става и по-странно?

— Много по-странно. — Тя се поколеба, пое дълбоко дъх и ме погледна. — Когато се връщах, нали се сещаш, към Земята, чух разни неща.

Това беше нещо ново.

— Какви неща?

— Гласове. Чух разговор.

— Подслушвала си? — попитах, леко зашеметена, че такова нещо бе възможно. — Небесните създания?

— Предполагам, че можеш да ги наречеш така, но не го направих нарочно. Чух целия разговор в един миг, сякаш просто се появи в главата ми. И въпреки това знаех, че не е редно да слушам. Знаех, че това е опасна информация. Научих името на създание, достатъчно могъщо, за да предизвика края на света.

— Края на света? — промълвих преглъщайки.

— Знам как звучи, повярвай ми. Но те говорех за създанието, което избягало от ада и било родено на Земята.

Пулсът ми се ускори съвсем мъничко, колкото да предизвика трептене в стомаха ми.

— Те казаха, че е способен да унищожи света, че може да причини апокалипсис, ако пожелае.

Познавах само едно създание, избягало от ада. Само едно, родено на Земята. Доколкото знаех, беше могъщ, но не можех да си представя, че е в състояние да предизвика апокалипсис. Тогава кое беше в състояние? Трябваше повече да внимавам по време на уроците по катехизис.

— И през нощта, в която викахме духове, с цялата си тийнейджърска мъдрост реших да призова именно него.

Зяпнах, но само лекичко.

— Ясно. Защото това е целта ни. Да призовем създание, способно да унищожи всяко живо същество на Земята.

— Именно — потвърди тя в тон със сарказма ми. — Мислех си, че мога да го убедя да не го прави. Да събудя някакъв здрав разум у него.

— И получи ли се?

Тя спря и нацупи устни срещу мен.

— Бях на четиринайсет години, умнице.

Направих опит да се засмея, но буцата, заседнала в гърлото ми, ми попречи.

— Сериозно? Това създание ще причини апокалипсис?

— Не, ти не слушаш. — Тя стисна плътно устни, преди да ми обясни. — Казах, че е достатъчно могъщ, за да може да причини апокалипсис.

Добре, това беше плюс. Не ставаше въпрос за пророчество за масово унищожение.

— И така, в нощта, в която викахме духове, го призовах. По име.

Краката и ръцете ми настръхнаха от напрегнатото очакване. Или пък Мъртвеца от багажника ме беше открил отново. За всеки случай се огледах.

— Но както ти казах — продължи тя, — той не е това, за което го мислиш. Не е демон.

— Е, това е успокоително и променя всичко.

— Съдейки от разговора, той е нещо много повече.

Беше нещо повече и още как.

— Пари — казах с нарастващо нетърпение, — как е името му?

— Няма начин да ти кажа — отговори тя със закачлив блясък в очите.

— Пари!

— Не, наистина. — Тя пак стана сериозна. — Не го изричам на глас. Никога. Не и от онзи ден насам.

— Хубаво. Добре...

Преди да успее да кажа нещо, тя взе лист хартия и надраска нещо на него.

— Това е, но не го произнасяй. Струва ми се, че не му харесва да го призовават.

Взех листа, а ръката ми трепереше повече, отколкото ми се искаше и ахнах тихо, когато прочетох името. Рей'азиел. Рей'аз... Рейес. Синът на Сатаната.

— Означава „прекрасният“ — обясни тя, докато го четях отново и отново. — Не знам какво е той — продължаваше тя, без да забелязва вцепенението ми, — но е създал голям смут от другата страна, разбираш ли? Хаос. Катаклизъм. Паника.

Да. Явно се отнасяше за Рейес. Проклятие.

ГЛАВА 5

„Какво става, ако два пъти бъдеш полумъртъв от страх?“

Надпис на тениска

Със замаяна глава си тръгнах от салона на Пари, слисана се шляех безцелно към къщи, преди да се сетя, че имам работа. Работа, която възнамерявах да свърша. Време беше да разбудя моята опашка. На когото и да беше възложил чичо Боб да ме следи, очакваше го тежък ден.

Отворих мобилния си телефон и отговорих, сякаш някой ми бе позвънил. Спрях с невярващо изражение. Огледах се. Започнах трескаво да ръкомахам.

— Да се срещнем? Сега? Е, по дяволите, добре. Ти си в уличката вдясно от мен? Толкова близо? Да не си луд? Ще те хванат. Със сигурност подозират, че може да се свържеш с мен. Със сигурност... да, добре.

Затворих телефона, огледах се и се мушнах между две сгради в пасаж, който водеше до една уличка, като през цялото време крадешком поглеждах през рамо.

След изпълнението ми в стил, представляващ комбинация от „Казабланка“ и „Мисията невъзможна“, се втурнах към контейнер за боклук и приклегнах зад него в очакване опашката ми да се появи.

Както си клечах и се чувствах смешна, си играех наум с името на Рейес, оставях го да се оформи и да се плъзне по езика ми. Рей'азиел. Прекрасният. Хей, ама го бяха уцелили и още как.

Но защо той би наранил Пари? Пресметнах годините. Ако Пари е била на четиринасет по време на импровизирания спиритически сеанс, Рейес е бил на не повече от осем. Най-много девет. И той я е нападнал? Може да не е бил той. Може погрешка да бе призовала друг, някой зъл.

— Какво правиш?

Стреснах се от гласа зад мен и тъй като се бях наклонила, паднах назад, при което ръцете и задникът ми се топнаха в локва от незаконно изхвърлено автомобилно масло. Страхотно. Стиснах зъби и погледнах нагоре към ухилен мъртъв член на банда, по-нахален от общоприетото.

— Ейнджъл, малък кретен такъв.

Той се изсмия силно, докато оглеждах мръсните си ръце.

— Това беше страхотно.

Шантави тринайсетгодишни.

— Знаех си, че трябва да те подложат на екзорсизъм, когато имам възможност.

Ейнджъл бе умрял, когато най-добрият му приятел беше решил да очисти „наглия копелдак“, навлязъл в територията им, посредством техниката „стрелба от движеща се кола“, която е толкова популярна сред днешните хлапета. Ейнджъл се опитал да го спре и платил най-високата цена. За мое безкрайно огорчение.

— Ти не можеш и котка да подложиш на екзорсизъм, а какво остава за опасен латино тип с барут в кръвта си. Освен това не обичаш да се мориш.

Подсмивайки се на собствената си шега, той хвана протегнатата ми настрани ръка и ми помогна да се изправя. Трябваше да остана свита зад контейнера, основно положение при засада.

— Ти нямаш кръв — отбелязах услужливо.

— Разбира се, че имам — възрази той, като сведе очи да се огледа. Носеше мръсна бяла тениска и джинси, смъкнати ниско на бедрата му, протрити гуменки, и широка кожена гривна. Мастиленочерната му коса беше подстригана късо над ушите, но все пак лицето му беше бебешко и се усмихваше толкова искрено, че разтапяше сърцето ми. — Само дето сега е прозрачна.

Избърсах ръцете си в стената на контейнера без особен резултат и се зачудих колко ли микроби си лепнах, докато го правех.

— Защо си тук? — попитах, като този път бърсах ръцете си в панталоните. Маслото явно щеше да остане по дланите ми, докато не намерех специален обезмаслител.

— Чух, че имаме случай — отвърна той.

Ейнджъл ми беше постоянен спътник от първия клас в гимназията и прие да разследва за мен, когато започнах работа като

частен детектив преди три години. Да имаш безтелесен разузнавач бе като да преписваш на приемните изпити за колежа — абсолютно изнервящо и въпреки това ефикасно. Освен това бяхме разрешили доста случаи заедно.

Тъй като за него разлятото масло не беше проблем, той седна срещу мен и се облегна на контейнера, а погледът му внезапно бе привлечен от ръката ми, с която изтупвах камъчетата и пръстта от лявата част на дупето си.

— Мога ли да помогна? — попита той, без да откъсва очи от задника ми. Тринайсетгодишните кипят от хормони. Дори и мъртвите.

— Не, не можеш да помогнеш и внезапно се оказахме с два случая, не с един.

Докато Мими ми беше приоритет от професионална гледна точка, Рейес беше такъв от лична. И двата не бяха за пренебрегване и аз обмислях кой да му възложя. Спрях се на Рейес, просто защото не разполагах с други ресурси в тази област. Но на Ейнджъл това нямаше да му хареса.

— Какво знаеш за Рейес? — попитах, като се надявах да не изчезне. Или пък да извади деветмилиметров пистолет срещу мен.

Той ме погледна за момент, разшава се неспокойно, после подпря лакти на коленете си и впери очи в далечината. Или всъщност в един склад. След доста дълго време каза:

— Рей'азиел не е наша работа.

Поех въздух при споменаването на името на Рейес от другия свят. Откъде го знаеше? Или по-скоро откога го знаеше?

— Ейнджъл, знаеш ли какво е Рейес?

Той сви рамене.

— Знам какво не е. — Погледна ме напрегнато. — Той не е наша работа.

С въздишка се отпуснах на тротоара, като пренебрегнах петната от машинно масло и се облегнах на контейнера до него. Имах нужда от Ейнджъл за тази работа. Трябваше ми помощта му, дарбата му. Сложих мръсната си ръка върху неговата и му казах:

— Ако не го намеря, той ще умре.

Недоверчив кикот разтърси гърдите му и в този момент той изглеждаше по-възрастен от своите тринайсет години, на колкото беше починал.

— Де да беше толкова лесно.

— Ейнджъл — смъмрих го аз. — Не може да го мислиш наистина.

Той ме прониза с поглед, изпълнен с такъв гняв, такова недоверие, че едва се сдържах да не се отдръпна от него.

— Няма начин да си сериозна — заяви той, сякаш внезапно ми се беше разхлопала някоя дъска. Можеше ли той да знае, че всичките ми дъски се бяха разхлопали преди цяла вечност?

Знаех, че Ейнджъл не го харесва, но нямах представа, че изпитва такава неприязън към него.

— Има ли причина да седиш в локва машинно масло и да си говориш сама?

Вдигнах очи и видях Гарет Суопс надвесен над мен, мургав следотърсач със сребристосиви очи, който знаеше достатъчно много за мен, за да бъде опасен. Огледах се за Ейнджъл. Беше изчезнал. Естествено. Стане ли напечено, печените отказват да го обсъждат, предпочитат да си плюят на петите и сами да се тормозят от дребнавите си комплекси.

Сред следотърсачите Гарет беше от най-добрите. С него бяхме сравнително добри приятели, докато чичо Боб в момент на слабост, причинен от повечко питиета, не споделил с него с какво се занимавам. Не това, че съм частен детектив — Гарет вече го знаеше — а че Чарли вижда мъртви хора. След този случай лекият ни флирт беше поел курс в посока на враждебност, сякаш той ми бе ядосан, че съм си позволила да извъртя такъв номер.

Месец по-късно Гарет бавно, но сигурно — и определено с нежелание — започна да вярва в способностите ми, след като сам беше станал свидетел на доказателството за това. Не че ми пукаше дали ми вярва или не, особено предвид поведението му през последния месец, но Гарет беше добър в работата си. Беше полезен от време на време. А що се отнасяше до скептика у него, той можеше да ме целуне отзад.

В момента изглежда обмисляше точно това. Наклонил глава, гледаше как изтупвам камъчета и боклуци от долната част на тялото си и ме попита:

— Мога ли да помогна?

— Не, не можеш да помогнеш. — Не бях ли казала същото преди малко? — Стига подражава на Ейнджъл, а ми отговори на въпроса.

Чакай! — Истината изплува в съзнанието ми бавно, но сигурно. Челюстта ми увисна за миг, преди да се стегна и да се обърна към него. — Боже мой, ти си опашката.

— Какво? — Той направи крачка назад, а веждите му бяха заключени в отрицание.

— Кучи син! — След като го гледах възмутена цяла минута — слава богу, че наскоро бях упражнявала възмутения си поглед пред огледалото — забелязах как се опитва да прикрие вината в изражението си. После го ударих с юмрук, който се стовари върху рамото му с тъп звук.

— Ох! — Той прикри рамото си отбранително. — Защо беше това, по дяволите?

— Като че ли не знаеш — троснах му се и тръгнах да си вървя. Не можех да повярвам. Просто не можех да повярвам. Всъщност можех, но все пак. Чичо Боб беше пратил Гарет Суопс да ме следи. Гарет Суопс! Същият човек, който през последния месец се присмиваше и подиграваше на способностите ми, заричаше се, че ще уреди да ме затворят някъде или да ме изгорят като вещица. Скептиците бяха такива царе на драматизма. И чичо Боб беше пратил тъкмо него да ме следи?

Що за несправедливост! Що за безобразие! Що за... чакай. Спрях рязко и премислих възможностите. Всички прекрасни, бляскави възможности.

Гарет ме следваше плътно и когато спрях, бавната му реакция едва не ме повали.

— Да не си спряла пак лекарствата си, Чарлс? — попита той, докато ме заобикаляше, в опит да смени темата. Наскоро беше започнал да ме нарича Чарлс. Вероятно за да ме ядоса, така че не се поддадох. А и лекарствата ми не го засягаха.

Обърнах се, удостоих го с най-кръвнишкия си поглед и отсякох:

— А, не, никакви такива.

— Какви?

Той се отдръпна. Аз пристъпих към него.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно, приятелче — заплаших го и го ръчнах с показалец.

Обърканото му изражение щеше да ми е смешно, ако не бях толкова разярена, че чичо ми беше избрал точно него да ме следи. А и

отчаяно се нуждаех от следовател, който бе на заплата към полицията на Албукърки. Безплатен труд.

— Приятелче ли ме нарече?

— Точно така, и ако си знаеш интереса — додадох, като направих още една крачка към него, — няма да ме обиждаш с първите глупости, които ти дойдат на ум.

— Добре — каза той и вдигна ръце в знак, че се предава. — Никакви обиди, заклевам се.

Изобщо не му повярвах. Щеше да ме обиди при първа възможност. По дяволите.

— Откога ме следиш?

— Чарлс... — рече той, докато се чудеше как да ме баламоса.

— Дори не се опитвай — сръчках го превантивно. — Откога?

— Първо... — Той ме хвана за раменете и ме избута към сградата, защото по улицата минаваше кола.

Когато бяхме във от опасност, аз скръстих ръце и зачаках.

С въздишка на примирение той призна:

— От деня, в който Фароу изчезна от санаториума.

Рязко поех въздух, изпълнена с негодувание.

— Това беше преди една седмица. Следил си ме цяла седмица? Не мога да повярвам, че чичо Боб ми го е погодил.

— Чарли — подхвана Гарет със съчувствен тон. Не ми трябваше неговото съчувствие.

— Недей. Чибо няма да получи коледна картичка тази година. — Той разпери ръце в знак, че прекалявам и аз добавих: — Твоето име също няма да присъства в списъка.

— Аз какво съм направил? — попита и ме последва, когато тръгнах да прекосявам паркинга към улицата.

— Не е хубаво да дебнеш хората, Суопс.

— Не е дебнене, когато ти плащат за това.

Спрях и го погледнах намръщено.

— Във всеки случай, когато ти плаща полицията. А и чичо ти Боб нищо не ти е направил. Прецени, че е възможно Фароу да се свърже с теб и по необясними причини не искаше осъден престъпник да се закача с племенницата му.

Винаги се измъкваша с обяснението за осъдения убиец.

— Ще сключа сделка с теб.

— Добре — каза той с тон, в който се долавяше подозрение.

— На мен ми е нужно да открия Рейес, колкото и на теб, или по-скоро на чичо Боб. Ако ми помогнеш, и аз ще ти помогна.

— Защо? — попита той все още изпълнен със съмнения. Човек би си помислил, че никога не изпълнявам своята част от сделката. А аз почти винаги, с близо стопроцентов успех, се стараех с всички сили и при всякаква ситуация да изпълня своето задължение в сделката.

Сега следваше трудната част с обяснението: „Да, знам, че е осъден за убийство и че е създание, сътворено от чистото зло, но дълбоко в себе си е много свестен“.

— Какво ти каза чичо Боб за Рейес?

Гарет свъси вежди замислено, сивите му очи контрастираха смайващо с тъмната му кожа.

— Накратко, осведоми ме, че Фароу е прекарал последните десет години в затвор в Ню Мексико за жестокото убийство на собствения си баща, докато случайно не бил прострелян в главата, докато се опитвал да спаси друг затворник, вследствие на което бил в кома от месец, но като по чудо се събудил и си тръгнал от медицинското заведение, без никой да го усети.

Позабавих се да осмисля казаното, преди да го коментирам.

— Хубаво. Добро начало. Но има много неща, които чичо ми не знае.

Като сви уста скептично, той попита:

— И какви са те?

Супер. Пак се превръщаше в Гарет Недоверчивия.

— Рейес Фароу е спасявал живота ми няколко пъти. И продължава да го прави.

— Наистина ли? — подхвърли той с неприкрит сарказъм. Нямахме да се спазарим лесно.

— Да, наистина.

Една кола, която искаше да спре на мястото, на което стояхме, свирна зад нас. Отправих се отново към улицата.

— Осъден за убийство те спасява?

— Да. — Когато стигнахме до тротоара, спрях и съсредоточих цялото си внимание върху него. — И той е свръхестествено създание.

Пак сви уста по същия начин, но този път реши да ми угоди.

— Имаш предвид свръхестествен дух или свръхестествен супергерой?

Добър въпрос.

— Всъщност, по малко и от двете.

Той въздъхна и зарови пръсти в косата си.

— Виж, нямам време да навлизам в пълните подробности — казах, като продължавах напред. — Можеш ли за първи път в живота си да направиш нещо щуро, което е в противоречие с всяка клетка на тялото ти, и да ми се довериш?

След дълъг миг, той кимна неохотно.

— Добре, защото трябва да го открия спешно.

Тръгнах към апартамента си. Чистите джинси бяха задължителни за всеки частен детектив. А и за здравия разум на въпросния частен детектив.

— Чакай.

— Не. Ти ме следвай.

— Добре — съгласи се той, като подтичваше, за да ме настигне. Тръгна до мен с моето темпо. — Значи Фароу е свръхестествен? Искаш да кажеш като теб? Жътвар на души?

Въпросът му ме изненада. Не мислех, че бе повярвал и на дума от онова, което му бях казала при последната ни среща. Онази, на която той наистина се опитваше да разбере това, което му говорех, вместо постоянно да ми се подиграва.

— Не е жътвар на души. Той е нещо повече.

— Колко повече? — Внезапно в гласа му се появи съмнение.

— Той е човек, Суопс, точно като теб. Само дето притежава суперсили.

— Що за суперсили?

Спрях, колкото да го смразя с поглед.

— Ще спреш ли с хилядите си въпроси?

— Просто искам да знам какво имам насреща.

— Виж, искам от теб само да разузнаеш малко. Да поразпитаеш дали някой не е чул нещо. Нещо странно.

— Добре. Имам само още един въпрос.

— Хубаво.

Погледът му стана напрегнат.

— Как мога да го убия? — попита той.

Това не беше мило. През цялото време се бях надявала, че еволюцията е подкопала мъжката кръвожадност. Очевидно не беше така.

— Не можеш — отсякох и се обърнах, за да продължа по пътя си. Но се наложи да спра рязко, тъй като тъмна мъгла, гъста и на кълба, се разстла пред мен и придоби очертанията на човешка фигура.

Рейес ми беше препречил пътя, а махагоновите му очи блестяха гневно.

— Какво правиш, Дъч? — попита той с мек, но заплашителен тон.

Гарет пристъпи напред и спря отново. Погледна към мен и после към улицата, като се опитваше да разбере в какво съм се втренчила.

Реших засега да игнорирам и неговото любопитство, и гнева на Рейес.

— Жив ли си още?

Той се приближи застрашително, тялото му излъчваше топли вълни.

— Уви, да. Какви ги вършиш?

— Чарлс, какво става? — попита Гарет разтревожен.

Облекчение заля тялото ми от признанието на Рейес. Той можеше да умре всеки момент и аз се притеснявах да не би вече да се е случило. Опитах се да успокоя дишането си, но осезаемият му гняв ме затрудняваше. Трябваше да се досетя, че е още жив. Иначе нямаше да е толкова ядосан. Не би му пукало, ако намерех тялото му, след като е починал. Само при мисълта за това усетих още по-силно стягане в гърдите.

Тревогата явно се беше изписала по лицето ми. Гарет се наведе към мен.

— Чарли, какво става?

Рейес го стрелна с поглед и отново погледна към мен.

— Кажи на това нещо да млъкне.

Това също беше грубо. Тези момчета никак не се спогаждаха. Рейес ревнуваше от Гарет без причина. Между нас нямаше свършено нищо.

— Той не е „това нещо“, Рейес — възразих, което си беше покана за спор. — Той е най-добрият следотърсач в щата и ще ми помогне да те намеря.

Хвърлих му ръкавицата и това ме накара да прозвуча като третокласничка на детската площадка, която предизвиква училищния побойник за схватка. Пази се от люлките вляво!

Лека усмивка плъзна по лицето на Рейес, когато се обърна към Гарет, измери го с поглед, след което насочи вниманието си към мен.

— Как му е гръбнакът на това нещо?

Въпросът спря дъха ми. Беше открита заплаха, такава, която знаеше, че ще приема присърце. Неведнъж беше скършвал гръбначен стълб заради мен, защо не и един заради себе си? Отстъпих бавно назад, но той се приближи и запази минималното разстояние от петнайсет сантиметра помежду ни. Нямах да се предаде. Знаеше как да ме уплаши, как да реже с хирургическа точност.

— Няма начин наистина да го мислиш — промълвих и спрях на място, като реших, че отстъплението не помага.

— Ако той дори си помисли да ме търси, последните години от живота му на земята ще бъдат... изпълнени с трудности.

Заплахата му беше толкова враждебна, толкова окончателна, че сякаш ме преряза. Нямах представа, че може да бъде толкова жесток. Изправих рамене и го погледнах с решително вдигната брадичка.

— Добре. Той няма да те търси — заявих аз и очите му блеснаха победоносно. — Но аз няма да спра.

Самодоволството му бързо се изпари и той пак ме погледна намръщено.

Пристъпих смело напред, право в ръцете му. Той ме допусна, прие ме, като за миг свали гарда.

— Ще скършиш ли и моя гръбнак? — попитах, гледайки очите му, спрели се на моята уста. — Рей'азил?

Сега беше негов ред да бъде стъписан. Той настръхна, чертите му се смразиха, но аз усещах смущението, вълнението, което се надигаше у него. Точно както той можеше да усеща емоциите ми, аз усещах неговите и точно сега те можеха да разтърсят земята под краката ни.

Гарет каза нещо, но аз бях потънала в смута, изпълнил бистрите кафяви очи на Рейес. Чувствах се сякаш съм го предала, сякаш съм забила нож в гърба му. Но нали преди това и той направи същото с мен? А и освен това обикновено не нося ножове у себе си.

— Откъде знаеш това име? — попита той, гласът му беше мек, опасен и прозвуча повече като заплаха, отколкото като въпрос.

Събрах цялата смелост, на която бях способна, за да му отговоря.

— От една приятелка — казах, като се молах да не излагам живота на Пари на риск. — Тя каза че те е призовала, когато била малка и ти едва не си откъснал крака ѝ.

— Чарли, полагам усилия, но може би трябва да се преместим на друго място.

Това беше Гарет. Той очевидно се опитваше да вземе участие, така че да изглежда, сякаш водехме разговор, вместо случаен наблюдател да ме приеме за ненормална, която говори на въздуха. За части от секундата успях да фокусирам периферното си зрение и забелязах озадачени погледи и неодобрително смръщени вежди тук-там. Но повечето хора не ни обръщаха внимание. Намирахме се на „Сентрал“, наред Албукърки. Не беше необичайно за местните да виждат нещо подобно.

Когато почувствах две ръце да ме побутват леко, насочвайки ме към тухлената стена на близкото кафе, отпразих вниманието си към създаването пред мен.

— Ти ли беше? — върнах се към разговора ни. — Ти ли нарани Пари?

Той подпря двете си ръце на стената зад мен и притисна тялото си в моето. Така правеше той. Когато биваше упрекуван и застрашаван, атакуваше. И избираше най-уязвимите точки на противника си. Всеки път се хвърляше към сънната артерия. Използваше срещу мен слабостта ми към него със сръчността на фокусник. Беше нечиста игра, но не можех да го виня. С това беше отраснал. Друго не знаеше.

— Беше си направо нищо — произнесе с измамно спокоен тон. — В сравнение с това, което можех да направя.

— Ти си я наранил? — попитах отново, като не желяех да го повярвам.

— Вероятно, Дъч — прошепна той в ухото ми, сякаш някой друг можеше да го чуе. — Не обичам да бъда призоваван.

И точно когато устата му се приближи към моята, точно когато вълнението от жизнената му сила ме повдигна от тялото ми, за да бъда обгърната от топлината му, той изчезна. Студът на късния октомври се

блъсна в мен и когато вдишах ледения въздух, мигом дойдох на себе си.

Той беше наранил Пари. Бях шокирана както от това, така и от факта, че заплашваше да нарани невинен човек, а именно Гарет, за когото внезапно осъзнах, че е пред мен и си дадох сметка, че се бях отпуснала в ръцете му. Вкопчих се в него, за да намеря сигурност, докато той ме отвеждаше настрана от любопитните минувачи.

— Това беше интересно.

— Обзалагам се — промърморих, като с всички сили се опитвах да разгадая Рейес Фароу. Беше ли ядосан, че знам името му? Истинското му име? Защо имаше значение това, че го знам? Освен ако... може би това ми осигуряваше някакво предимство. Може би имаше начин да го използвам срещу него.

— Значи да разбирам, че той не иска да го търся? — попита Гарет.

— Меко казано.

Заобиколихме бара на татко и се озовахме пред сградата, където живеех. Бях все още вкопчена в ръката на Гарет, защото не можех да се доверя на краката си, когато стигнахме до апартамента ми на втория етаж.

Гарет чакаше, докато намеря ключовете в джоба си.

— Видях снимката му — каза той с внезапно унил тон.

Мушнах ключа в ключалката и го завъртях.

— Снимката от ареста му? — попитах, като предположих, че още сме на темата за Рейес.

— Да, също и няколко други снимки.

В това имаше логика, след като той трябваше да следи за него.

— Ще влезеш ли? Само трябва да се преоблека набързо.

— Виж, разбирам всичко — каза той, като влезе след мен и затвори вратата.

— Така ли? Е, слава богу, че някой разбира. — Точно сега никак не ми се говореше с него за Рейес, за все още здравия му гръбнак и прочие. — Има безалкохолно в хладилника.

Оставих ключовете на барплота и се отправих към спалнята си.

— Здравейте, господин Уонг.

— Привлекателен е, нали?

Спрях и се обърнах към него.

— Господин Уонг ли?

Погледнах към неизменния си съквартирант, с абсолютната му сивота, застанал в ъгъла на дневната ми. Беше там, откакто наех апартамента, и след като беше тук по-отдавна, така и не ми даде сърце да го изгоня. Не че имах идея как. Но така и не бях виждала лицето му. През абсолютно цялото време стоеше с гръб към мен, с нос забит в стената, и се рееше на няколко сантиметра от пода. Приличаше на нещо средно между китайски военнопленник и имигрант от началото на деветнайсети век.

— Кой е господин Уонг? — попита Гарет. Така и не бях ги запознала.

Всичко това беше ново за Суопс и аз осъзнах, че трябваше да го въведа бавно, да го оставя да възприеме новата информация и да запазя за после гръмките фанфари.

— Той е мъртвецът, който обитава ъгъла на дневната ми. Въпреки че никога не съм виждала лицето му. Не и в анфас, така че не знам дали изглежда добре.

— Не говорех за него — каза Гарет, — а за Фароу. Чакай, в апартамента ти живее мъртвец?

— Живее е силна дума, Суопс, а и той не заема кой знае какво пространство. Значи питаш за Рейес?

— Да, за Фароу — каза той, като хвърляше погледи към ъгъла, а лицето му изразяваше смесица от любопитство и ужас.

— О, тогава си напълно прав, привлекателен е. — Проверих съобщенията на телефона си. — Я чакай, да не би да си падаш по него?

Той изпъшка, а аз влязох в спалнята си и затворих вратата. Беше забавно.

— Не съм гей, Чарли — извика той. — Опитвам се да разбера.

— Да разбереш какво? — попитах, въпреки че бях съвсем наясно какво имаше предвид. Как може момиче като мен да се замеси с тип като Рейес? Само ако знаеше цялата история. Това не беше добра идея, щеше да ме освидетелства, задето се бях влюбила в сина на Сатаната.

— Виж, разбирам да си падаш по лоши момчета, но осъден убиец...?

Изненадващо, машинното масло не се беше просмукало напълно в панталоните ми, така че можех и да не си взимам душ отново. Стаята

ми още изглеждаше като след торнадо, така че разрових купчината на пода и намерих джинси, които бяха приемливи, обух ги с чифт фантастични ботуши и се отправих към банята да се освежа.

— Май трябва да полееш цветята си — провикна се Гарет.

— О, те са изкуствени. — Той гледаше цветята на перваза на прозореца ми. Или пък проблема с плесента ми беше излязъл извън контрол.

След доста дълга пауза чух:

— Тези са изкуствени?

— Да, исках да ги направя да изглеждат истински. Малко боя на спрей, малко течност за запалки и готово. Изкуствени умиращи растения.

— Защо са ти изкуствени умиращи растения? — попита той.

— Защото ако изглеждаха свежи и добре гледани, всеки, който ме познава, ще разбере, че са изкуствени.

— Ясно, но наистина ли това е била идеята?

— Аха.

Чух потрепване по вратата на банята, която водеше към дневната и я отворих бавно.

— Да? — обърнах се аз към Гарет, който стоеше там и четеше надписа. Онзи, който гласеше „Вход забранен за мъртъвци“. Все пак това си беше моята баня, моята светая светих. Не че надписът винаги вършеше работа. Господин Хабършам, мъртвецът от апартамент 2Б, най-редовно го пренебрегваше.

Гарет се протегна и бутна вратата.

Аз я бутнах обратно.

— Какво правиш?

— Проверявам дали не съм мъртъв.

— Чувстваш ли се мъртъв?

— Не, но мислех, че имаш надпис, който само мъртвите да виждат.

— Как точно бих могла да направя надпис, който само мъртвите на тази планета да виждат?

— Хей, това си е твоят свят — сви рамене той.

Излязох от банята, готова пак да се изправя пред този свят. Или поне пред малка част от него.

— Виж, Рейес е моя грижа, разбра ли? — казах, като взех отново ключовете и тръгнах към вратата.

— В момента той е избягал затворник. А това го прави и моя грижа. Да не би да те заплаши?

Трябваше да организирам нещата така, че Гарет да няма нищо общо с Рейес, и трябваше да го направя бързо. Доколкото знаех, Рейес не беше наранявал невинен човек — или поне не трайно — но не си струваше да рискувам гръбнака на Суопс.

— Имам нужда от помощта ти за един случай.

— Да, но се предполага, че трябва да те следя.

— Сделката ни още важи. — Заключих апартамента и тръгнах надолу по стълбите.

— Здравейте, госпожо Алън — извиках, когато чух скърцането на вратата в дъното на коридора.

— И тази ли е мъртва? — попита Гарет.

Спрях и отвърнах с тежка въздишка:

— Уви, не.

— Е, какво става с нашата сделка? — попита той, докато вървахме към входната врата.

— Със сигурност участвам. Ти ще провериш кой е мъртвецът, който се вози в колата на Куки, а аз ще ти звънна в момента, в който разбере къде е Рейес.

Той ме гледаше с повече недоверие, отколкото бях свикнала да срещам. А бях свикнала да срещам доста голямо недоверие.

— Е, поне тялото му. Този кретен го е скрил от мен.

— Фароу е скрил тялото си от теб?

— Да, така направи. Този кретен. И ние трябва да го намерим, преди да е умряло.

Гарет разтърка лицето си с върховете на пръстите си.

— Съвсем се обърках.

— Добре. Остани си така. Гръбнакът ти ще ти е благодарен.

На път към офиса разказах на Гарет за нелегалния пътник на Куки и когато стигнахме до нейната кола на паркинга той си записа марката, модела и регистрационния номер. Можеше да проследи предишните собственици на колата, докато аз търсех двамата изчезнали — Мими и Рейес. Всъщност имах нужда от Ейнджъл за тази работа, но можех най-малкото да накарам Куки да провери по

болниците за ранени мъже — мургави, малко над трийсетгодишни, много секси — приети през последните няколко часа. Може вече да е бил открит, а да не е искал да знам. Но трябваше да го направя дискретно.

След като Гарет си тръгна, аз се качих по стълбите до бара на татко, спрях да огледам района, преди да вляза в офиса на Куки, после хлътнах вътре.

Куки вдигна поглед към мен и аз мигом ѝ направих знак с показалец пред устата си да мълчи. Свикнала с мъртвите, които се появяваха когато си щат, тя застина, огледа стаята предпазливо и се обърна към мен с въпросително извити вежди.

Като продължавах да държа пръста на устата си, отидох до нея на пръсти — и аз не знам защо, така реших — и взех от бюрото химикалка и лист. След като хвърлих още един поглед на стаята, надрасках бележка, в която я молах да провери в болниците за Рейес и ѝ я подадох. Точно тогава чух някой да се прокашля до мен. Без малко да скоча до тавана и напълно да изкарам ангелите на Куки. Обърнах се и видях Рейес, облегат на стената до бюрото ѝ. Мамка му, биваше си го.

— Детският код с разместените срички? — възкликна той с изумление, изписано по красивото му лице.

Грабнах бележката и му метнах убийствен поглед.

— Това е единственият чужд език, който тя знае.

— И се надяваше да ме затрудниш с този код?

Погледнах надолу към бележката и зажумях. Наистина не беше най-добрата идея, която съм имала. Обърнах се към него.

— Какво? И гръбнака на Куки ли ще скършиш?

Куки ахна гръмко и аз се ощипах по носа. Тя не биваше да чува това, особено след мъртвеца в багажника на колата ѝ.

Само за миг Рейес се дематериализира и се материализира отново пред мен, а лицето му изразяваше неподправен гняв.

— Как да те откажа, Дъч?

— Да спра да те търся? — Не дочаках отговор. — Ти не знаеш какво ще се случи, ако тялото ти умре, Рейес. Няма да спра.

Усещах как нервността му растеше, вреше и кипеше под идеалната повърхност. Той се наведе към мен, но преди да може да

направи каквото и да е, спря и се хвана за гърдите, след това ме погледна изненадано.

— Какво? — попитах, но той беше стиснал челюст, тялото му беше напрегнато и вдървено, все едно очакваше нещо. Тогава го видях. Образът му се промени. По лицето и гърдите му се появиха дълбоки рани, разкъсаната му риза мигом се изцапа с кръв. Той беше мокър, пропит с някаква тъмна течност, която не можех да определя. Изръмжа през зъби и се преви на две.

— Рейес — извиках и се устремих към него. В момента, в който погледите ни се срещнаха, той изчезна. За миг се изпари. Затиснах устата си с две ръце, за да спра отчаяния си вик. Куки изскочи иззад бюрото си и коленичи до мен. Агонията, която Рейес изживяваше, бе така ясно изписана върху лицето му. И не искаше да го открия?

Бих пребродила и самия ад, за да го намеря.

ГЛАВА 6

„Хич да не ти пука да си тананикаш пред хора мелодията от «Мисията невъзможна».“

Надпис на тениска

След като паркирах яркочервения си джип „Рангльър“, известен и като Мизъри, половин пресечка по-надолу, превключих отново на режим „Мисията невъзможна“, за да прекося опасния терен в рамките на южната бойна зона. Бандите процъфтяваха в бедняшкия район около психиатричната клиника. А самата клиника, изоставена от властите някъде през петдесетте години, сега бе владение на наложила се банда рокери, зовящи се Бандитите. Бяха предимно от старата школа и официалните им цветове бяха отражение на лоялността към Бог и родина.

Огледах района, като обърнах особено внимание на свърталището на Бандитите до приюта, познато и като предпочитана бърлога на ротвайлери — Бандитите обичаха ротвайлери — и започнах да се катеря по оградата възможно най-бързо. Честно казано, не беше много бързо. Само няколко пъти през годините, когато съм нахлувала в територията на Бандитите, бях засичала ротвайлерите. Бандата обикновено ги държеше вътре през деня.

Молах се късметът да е с мен, но все пак бях нащрек, докато се катерех и се подхлъзвах към върха на оградата, а металната тел се впиваше в пръстите ми. Когато мъжете го правеха, изглеждаше толкова лесно. Аз лично обичах да се катеря само върху тези въпросни мъже, които го караха да изглежда лесно.

Щом се прехвърлих от другата страна, ми се наложи да поспра, докато се съвзема, отчасти за да се отдам на самосъжаление, отчасти за да инвентаризирам пулсиращите си пръсти. За щастие всичките си бяха на мястото. Щеше да е гадничко да жертвам някой от пръстите си заради катерене по ограда.

След още един бърз поглед хукнах към прозореца на мазето, който използвах, за да се вмъквам в приюта още откакто бях в гимназията. Изоставените приюти открай време ми бяха любимо място. Обикалях ги — което ще рече, че влизах с взлом — редовно, след като открих този една нощ, когато бях на петнайсет години. През същата нощ открих и Ракетата, реликва от научната фантастика на петдесетте години, когато космическите кораби са изглеждали като задвижвани с пара, а извънземните са били също така нежелани, както и комунистите. Открих, че Ракетата беше феномен в едно отношение — знаеше имената на всички починали, милиони и милиони имена бяха събрани в детинския му мозък. Това беше много удобно в някои моменти.

Промъкнах се през прозореца по корем и направих салто, като се приземих на крака върху циментовия под на мазето. Така го правя аз.

Случаите, в които бях пробвала същия трик и се бях приземявала на задник с боклуци и паяжини в косата, не се брояха. Обърнах се, за да затворя прозореца отвътре. Винаги се стараех да избегна захапката на ротвайлерите, когато идвах при Ракетата.

— Госпожице Шарлот!

За трилионен път този ден подскочих и си порязах пръста на резето. А още беше рано. Очевидно днес беше денят „Изкарайте ангелите на Чарли“. Ако знаех, щях да поръчам хапки със сирене.

Обърнах се и се озовах срещу ухиленото лице на Ракетата. Той ме сграбчи в прегръдка, която беше нежна и топла, въпреки че неговата лична температура клонеше към точката на замръзването. От устата ми излезе пара, когато се засмях.

— Госпожице Шарлот — повтори той.

— Това беше като да те прегърне ледена статуя — подразних го аз.

Той ме пусна, очите му бяха блестящи и щастливи.

— Госпожице Шарлот, ти се върна.

Засмях се.

— Казах ти, че ще дойда пак.

— Да, но сега трябва да тръгваш. — Той ме хвана през кръста и започна да ме избутва обратно през прозореца на мазето. Същия прозорец, който току-що бях затворила.

— Почакай, Ракета — възразих, като запънах краката си от двете страни на перваза, от което се почувствах ужасно глупаво. Бях готова за гинекологичен преглед. И преди бях изхвърляна от приюта, но никога от Ракетата.

— Та аз току-що дойдох — запротестирах, запряла крака на перваза. Но Ракетата беше силен, да му се не види.

— Госпожица Шарлот трябва да си тръгва — повтори той, като поне не се бореше с мен.

Изсумтях под тежестта му.

— Госпожица Шарлот не трябва да си тръгва, Ракета. Гарантирам ти.

Понеже той не отстъпваше, а само ме буташе все по-близо и по-близо до прозореца, аз изгубих равновесие. Преди да се усетя, десният ми крак се подхлъзна и се озовах залепена за прозорчето.

В този момент чух пропукването, смразяващия звук на стъкло, трошащо се под натиска. Мамка му. Ако се наложеше да ме шият, Ракетата щеше да си плати. Е, не буквално, но...

Правех всичко по силите си да се извъртя и да избегна вековно старото стъкло, когато Ракетата изчезна. На мига паднах на цимента, като се приземих на лявото си рамо и на главата. Болката избухна и плъзна като напалм по нервните ми окончания. Тогава усетих, че не мога да дишам. Мразех, когато се случва така.

Ракетата се появи отново, вдигна ме от земята и ме изправи на крака.

— Добре ли си, госпожице Шарлот? — попита ме той.

Виж го ти, притеснил се!

Единственото, което можех да направя, беше да си вея пред лицето в опит да вкарам малко въздух в горящите си дробове. При падането си бях изкарала въздуха. Фактът, че това не беше животозастрашаващо състояние, никак не намали паниката, в която бях започнала да изпадам.

Когато не отговорих, Ракетата ме разтърси, изчака малко, после ме разтърси още веднъж за по-сигурно. Виждах света размазано, фокусирах поглед и после пак всичко се размаза, което ме накара да се почудя дали от удара по главата не получавам гърч.

— Госпожице Шарлот — каза той, докато поглъщах малки порции въздух, определено недостатъчни, за да предотвратят

опасността от задушаване, — защо направи това?

— Какво? Аз? — попитах, като се придържах към едносрични думи. След малко може би щях да успея и с по-дълги.

— Защо падна?

— Нямам представа. — За беда Ракетата рядко усещаше сарказма.

— Нови имена. Имам нови имена — каза той и ме завлачи нагоре по стълбите.

Той галеше олющените стени, сякаш бяха от скъпоценни метали. Това правеше Ракетата. Издълбаваше едно след друго имената на починалите, и въпреки че приютът беше голям, знаех че накрая ще изпълни покритите с цимент стени. Накрая мястото щеше да свърши. Чудех се дали сградата ще падне, дали ще стане на пепел като хората, чиято памет беше увековечена от ръцете на Ракетата. Какво би се случило с него тогава? Къде би отишъл? Бих го поканила у дома, но не бях сигурна как господин Уонг би възприел това пораснало дете с фетиш към драскането по стени.

— Мислех, че трябва да си вървя — казах с най-сетне отпуснати дробове.

Той спря на най-горното стъпало и погледна нагоре замислено.

— Не, вече не трябва да си вървиш. Само не нарушавай правилата.

Опитах се да сдържа смеха си. Той беше педант относно правилата, въпреки че не знаех какви са те. И все пак се зачудих каква беше тази работа с изтикването през прозореца. Досега не се беше опитвал да ме гони.

— Ракета, трябва да поговоря с теб — казах, докато го следвах. Той галеше стената от дясната си страна, докато вървахме през рушащата се сграда.

— Имам нови имена. Не би трябвало да са тук. Хич дори.

— Знам, миличък, ще ми ги кажеш, но трябва да те попитам нещо.

Преди да успея да хвана ризата му, за да го накарам да забави ход, той отново изчезна и трябваше да впрегна всички сили, за да не скрия глава в ръцете си от отчаяние.

— Госпожице Шарлот — чух го да ме вика от другия край на коридора. — Трябва да побързаш.

Отправих се по посока на гласа му, като се молах паянтовиат под да ме издържи и си мечтаех да си бях взела фенерче.

— Идвам. Стой там.

— Всички тези — каза той, когато стигнах до него. — Всички тези. Не бива да са тук. Те трябва да следват правилата като всички останали.

Ракетата знаеше, че аз трябва да им помогна да преминат. Погледнах стената, която ми показва. На нея имаше стотици имена от десетки държави. Изненадах се как можеше да знае тези неща.

Реших да пробвам, да видя какво ще излезе, ако спомена подземното — поради липса на по-добър термин име на Рейес. Но първо щях да питам за Мими Джейкъбс. Трябваше да се уверя, че още е жива.

— Добре, но сега аз имам някои имена за теб.

Той спря и се обърна към мен. Нямах нещо на света, което можеше да привлече вниманието на Ракетата по-бързо от споменаването на име. В очите му гореше нетърпение, почти глад.

Приблжих се до него, не исках да го изпусна, ако речеше да хукне на някой от походите си из призрачните коридори на приюта.

— Мими Ан Джейкъбс. Моминското ѝ име е Маршал.

Той наведе глава и за да получи информацията клепачите му започнаха да треперят, сякаш бяха апарат за издирване и изследваше дълбините на съзнанието му. Той спря и отново върна погледа си върху мен.

— Не. Още не ѝ е дошло времето.

Заля ме облекчение и събрах кураж за следващото име. Знаех, че е безполезно да питам Ракетата за нещо друго за Мими, въпреки че подозирах че има какво да ми каже. Сега за Рейес. Като хванах ръката му за по-сигурно, попитах:

— Ракета, какво знаеш за Рей'азиел?

Том стисна устни и остана безизразен за миг, и още един, после се наведе към мен и промълви тихо:

— То не би трябвало да е тук, госпожице Шарлот.

Ракетата беше казал същото нещо преди, когато бях попитала за Рейес Фароу. Явно знаеше, че са едно и също същество.

Стиснах ръката му за кураж и прошепнах:

— Защо?

Изржението на лицето му се промени.

— Госпожице Шарлот, казах ти. — Той ми хвърли уж сърдит и строг поглед, който приличаше повече на цупене. — Не е бивало да се ражда като момче на име Рейес. Той е Рей'азииел. Изобщо не е бивало да се ражда.

И това го бях чувала преди.

— Ракета, живо ли е материалното му тяло?

Той прехапа долната си устна замислено, преди да ми отговори.

— Момчето Рейес още е тук, но той наруши правилата, госпожице Шарлот. Правилата не се нарушават — каза и размаха пръст предупредително.

За пореден път започнах да дишам по-леко. Бях ужасена, че тялото на Рейес може да умре, преди да го намеря. Мисълта, че ще го загубя, ме вцепеняваше.

— Марсианците не могат да станат хора, само защото искат да пият водата ни — продължи Ракетата.

— Значи Рей'азииел иска водата ни? — С всички сили се опитвах да разбера метафорите му, но не беше лесно. С Ракетата нищо не беше лесно.

Момчешките му очи се спряха на моите. Гледа ме дълго, преди да ми отговори.

— Още я иска — каза той, а пръстите му галеха брадичката ми. — Ииска я повече от въздуха.

Поех си внимателно дъх. Ракетата рядко беше толкова ясен, толкова разумен. Толкова поетичен.

— Рейес ми каза веднъж, че се е родил заради мен, за да бъде с мен. Това ли те плаши, Ракета? Да не би да се страхуваш за мен?

— То е Рей'азииел, госпожице Шарлот. Разбира се, че се страхувам за теб. Страхувам се за всички.

Ох, това май беше лошо. Изправих рамене и го погледнах право в очите.

— Знаеш ли къде е тялото му, Ракета?

Той поклати глава и цъкна с език отрицателно.

— Той не може да нарушава правилата.

— Какви правила, Ракета? — Може би ключът се криеше в правилата, които Рейес очевидно бе нарушил. Знаех, че се хващам за сламка, но без помощта на Ейнджъл нимах никакви сведения.

— Не се играе на криеница в къщата.

— Коя къща? — попитах, малко изненадана от отговора му. Рейес криеше тялото си. Това ли имаше предвид под криеница Ракетата?

Той застина и погледна надолу за миг, като че ли усещаше нещо. Без предупреждение сложи ръка на устата ми и ме избута до стената. Облегнат на мен, той огледа стаята с разширени от страх очи.

— Шшшшш — пошепна. — Тук е.

В този момент го усетих. Стаята се зареди с топлина и статично електричество, все едно между стените ѝ се изви магнитна буря. С плясък на крила мракът се взриви срещу нас, завихри се като обсидиановочерни облаци в сърцевината на Армагедон. Когато се материализира, той остана загърнат в мантията си, лицето му беше в сянка, скрито.

О, да. Той беше бесен.

Избутах ръката на Ракетата от себе си и пристъпих напред към него.

— Рейес, почакай...

Преди да успея да кажа нещо, чух издрънчаването на метал. Дъхът ми спря, когато осъзнах, че ще използва острието си срещу Ракетата.

— Не, Рейес — извиках и скочих пред Ракетата, но мечът бе вече размахан. Той изсвистя във въздуха и се заби на един пръст дълбочина в лявата страна на гърдния ми кош. Парването беше мигновено, но знаех, че няма да има кръв. Рейес убиваше с хирургическа точност, отвътре навън. Без изходна рана. Без признаци на небрежност. Само чист разрез, толкова съвършен, че объркваше и най-добрите лекари... или пък натолози, в зависимост от последствията.

Времето сякаш беше спряло, когато сведох очи към меча, към острите му ръбове и зловещи ъгли. Висеше успоредно на пода, забит на два сантиметра в тялото ми, блестящ с ослепителна светлина.

Рейес издърпа меча и го прибра под мантията си, а аз залитнах непохватно към стената, при което сърцето ми също се препъна в ритъма си. Той отметна качулката на мантията си, веждите му бяха заключени от тревога и се наведе към мен, като че да ме хване. Отблъснах го, обърнах се назад, но Ракетата вече го нямаше. Тогава се

извърнах към Рейес. Гневът ми срещу пълната му глупост беше достигнал връхната си точка.

— Изглежда напоследък имаш голямо желание да нараняваш хората. — Случващото се ме караше да се съмнявам във всичко, което бях вярвала за него. Вярвах, че е благороден и, добре де, убийствен, но в добрия смисъл.

— Напоследък? — попита той учуден. — От дълго време наранявам заради теб, Дъч.

Това беше истина. Беше спасявал живота ми неведнъж. Той нараняваше хора, които искаха да наранят мен. Но всеки път жертвата имаше вина за нещо наистина лошо.

— Не можеш просто да нараняваш и убиваш, защото така искаш. Сигурно баща ти не те е възпитал...

Мантията му изчезна с тътен и той се отвърна от мен, а горещината от гнева му беше като полъх от ада.

— Кой точно баща имаш предвид? — попита с равен тон, обиден, че изобщо съм го споменала.

Той беше пълководец от ада. Предвождал бе армиите на баща си в битки и бе изстрадал невъобразими последствия. По-късно избягал и се родил на Земята. Заради мен. Но животът, който планирал — този, в който трябвало да отраснем заедно, да ходим на училище и в колеж заедно, да имаме деца — се превърнал в остатъци от разбита мечта, когато като дете бил отвлечен от чудовище на име Ърл Уокър, човекът, за чието убийство бе пратен в затвора. Животът, който бе живял на Земята, мъките, които бе понесъл, бяха предопределили трагичната му съдба.

Приближих се.

— Съжалявам. Не исках да намесвам нито единия от двамата.

Той погледна над широкото си рамо, мускулите му потрепваха под тежестта на неприятните спомени.

— Трябва да престанеш да ме търсиш.

— Не — пророних почти шепнешком.

Устата му се разтегли в усмивка, но очите му останаха мрачни и той отново се извърна.

— Тялото ми ще умре достатъчно скоро. Няма да издържи още дълго.

Сърцето ми се сви от остра болка при тази мисъл.

— Измъчват ли те? — попитах, като задържах дъха в гърдите си.

Той започна да изучава работата на Ракетата, протегна ръка и прокара пръстите си през едно име, а плавните линии на татуировките му се извиваха при движението.

— Безмилостно.

Не можах да спра паренето в очите си, сълзите, които се стичаха по миглите ми.

Той мигом се озова пред мен.

— Недей — каза с остър и заплашителен тон. — Никога не ме съжалявай.

Отново се запрепъвах назад към стената. Той ме последва. Това ми хареса. По-лесно беше да му се сърдя, когато се държеше като кретен. Само дете не очаквах да се опита да ме целуне. Докато се преструваше, че ме гали, че ме съблазнява, всъщност проверяваше раната, която преди малко ми беше нанесъл, ръката му ме лекуваше с милувки.

— Защо нарани Пари? — попитах, все още изумена колко нежен можеше да бъде и в същото време да наранява с такава лекота.

Той се отблъсна от стената.

— Никога не съм наранявал приятелката ти. Дори не знам коя е.

Аз примигнах изненадана.

— Но тя те е призовала.

— Тя ли ти го каза?

— Да. Каза, че е призовала Рей'азиел при викане на духове.

Той се изсмя грубо.

— Значи приятелката ти си мисли, че ме е повикала като куче?

— Не, изобщо не е така.

— Група глупави тийнейджъри, които си играят на градски легенди, не могат да ме призват. Има само един жив човек, който е в състояние да ме призове — отсече той, като ме гледаше изпитателно.

Мен ли имаше предвид? Можех ли да го призова?

— Значи не си бил ти?

Той само поклати глава.

— Не си я наранил ти?

Рейес замълча и се загледа в мен.

— Знаеш ли какво ми е най-интересно?

Това беше номер. Усещах го.

— Какво?

— Ти наистина вярваш, че съм способен да нараня невинни хора без никаква причина.

— Не си ли? — попитах със смекчен от надежда тон.

— Напротив, повече от способен съм. Просто не си давах сметка, че го знаеш.

Ясно, беше огорчен. Схванах.

— Щеше ли да убиеш Ракетата? Изобщо възможно ли е това?

— Той вече е мъртъв, Дъч.

— Тогава...

— Само щях да го пратя малко да потрепери от страх. В това го бива.

— Значи си и жесток — отсъдих безстрастно.

Той плъзна дългите си пръсти около шията ми, при което тя лумна в огън, а после повдигна брадичката ми с палец.

— В ада бях пълководец. Как мислиш?

— Мисля, че много се стараеш да ме убедиш колко си лош.

Той се усмихна.

— Прекарах векове в подземния свят. Аз съм какъвто съм. Ако бях на твое място, щях да сваля розовите си очила и да се замисля какво се опитвам да спася. Просто остави тялото ми да умре.

— Защо сам не го убиеш? — попитах, а в мен кипеше нетърпение. — Приключи с това веднъж завинаги. Защо им позволяваш да те измъчват?

— Не мога — каза той и отпусна ръката си, а аз затаих дъх, за да чуя какво ще каже. Рейес стисна челюст, очевидно изнервен. — Пазят тялото ми. Няма да допуснат да го приближа.

— Демоните? Колко са?

— Повече, отколкото дори и ти би понесла.

— Значи са двама? — попитах. Не можех да си представя да се справя дори и с един.

— Ако те успеят да ме приберат, ти трябва да откриеш на какво си способна, Дъч. И трябва да го направиш бързо.

— Защо просто не ми кажеш?

Той поклати глава. Естествено.

— Все едно да кажеш на новоизлюпено пиленце, че може да лети, преди да е излязло от гнездото. То трябва само да го направи, да

му идва отвътре. Това е инстинкт. Ако се върна обратно, ако ме вземат, когато тялото ми умре, ти ще бъдеш сама. И да, накрая те ще те открият.

Мътните го взели.

Ракетата беше изчезнал и не можеше да се каже кога ще се върне. Веднъж се случи да не го видя два месеца, а не беше замесен Рейес. Не можеше да се предвиди колко дълго ще се крие този път.

Отправих се към Мизъри, устата ми още гореше от целувката на Рейес, която ми подари точно преди да изчезне. Обадох се да проверя как е положението при Куки.

— Още нищо — каза тя, за да ме осведоми за откритията си или по-скоро за липсата на такива.

— Добре, продължавай да ровиш. Ще се отбия при Уорън. Обади ми се, ако научиш нещо интересно.

— Непременно.

Тафт, един от полицаите, които работеха с чичо ми, отби зад мен патрулната си кола точно когато затворих телефона. Няколко хлапета от квартала се кискаха, като си мислеха, че съм загазила. Децата в райони като този рядко приемаха полицията като част от добрите. Не беше лесно да простиш на униформените, които идват посред нощ, за да отведат майка ти или баща ти заради нарушаване на обществения ред.

Излязох, а Тафт намести фуражката си и си проправи път към мен, като оглеждаше района за признаци на агресия. Беше с изгладена черна униформа и военна подстрижка, но не него се надявах да видя.

— Здравсти, Тафт — казах без излишни любезности, преди да насоча поглед към мъртвото деветгодишно момиченце, което го следваше по петите, наречено от мен Детето демон.

— Здравей, миличка.

— Здравсти, Чарли — изчурулика сладко тя, като че не беше самото зло.

Също като самия дявол Детето демон имаше много имена: Детето демон, Издънката на сатаната, Копелето на Луцифер, Ягодово сладкишче или на галено — любимото ми прозвище за нея — Есес. Тя беше сестричката на Тафт и беше умряла, когато и двамата били

малки. Тафт се опитал да я спаси от удавяне и прекарал седмици в болница заради пневмонията, от която се разболял тогава. Тя никога не го напуснала. Тогава ме откри и се опита да ми издере очите, без да имам никаква вина.

Първия път, когато я видях, тя седеше на задната седалка в патрулната му кола, а той трябваше да ме прибере от местопрестъпление. Ягодка си помисли, че се интересувам от брат ѝ, нарече ме грозна кучка и се опита да ме ослепи. Беше впечатляващо.

Тя погледна назад, а дългата ѝ руса коса падаше в безпорядък около лицето ѝ, зърна рушация се приют за душевноболни и скръсти тънките си ръчички.

— Какво правим тук?

— Чудех се дали би ми направила една услуга.

Тя се обърна отново към мен и сбърчи нос, докато обмисляше предложението ми.

— Добре, но и ти ще ми направиш една.

— Така ли? — попитах и се облегнах на Мизъри. — Какво ти е нужно?

— Дейвид се среща с някого.

— О! — измърках, като си дадох вид, че ме интересува. — А кой е Дейвид?

Тя извъртя очи в гримаса по начин, който само деветгодишните умееха.

— Брат ми! Дейвид Тафт! — Тя насочи палец към него като стопаджийка.

— О! Този Дейвид — казах и му се усмигнах заговорнически.

— Какво казва тя? — попита Тафт.

Не му обърнах внимание.

— Грозна е, слага си прекалено много червило и дрехите ѝ са прекалено впити.

— От занаята е, така ли? — Намръщих му се с упрек.

Той вдигна ръце с дланите нагоре в недоумение.

— Какво?

— Чиста проба — отсече Ягодка и потвърди подозренията ми. Тя вдигна показалец. — Трябва да говориш с него. Тази занаятчийка остана през цялата нощ. Честно.

Стиснах устни и поставих юмруци на кръста си, като се надявах да не съм получила вътрешен кръвоизлив от меча на Рейес. Мразех вътрешните кръвоизливи. Ако ще кървя, исках да виждам доказателствата за героизма си.

— Със сигурност ще го направя.

След като го стрелнах с демонстративно разочарование, на което той ми отвърна с ядосан поглед, обясних на малката за какво ми беше нужна.

— Докато с брат ти си поговорим, би ли влязла в онази сграда, за да потърсиш едно момиченце?

И Тафт, и Ягодка погледнаха сградата с недоверие.

— Там ми изглежда страшно.

— Изобщо не е страшно — излъгах като долна мръсница. Кое можеше да е по-страшно от изоставена клиника за душевноболни, в която според легендите лекарите са извършвали *експерименти*! — Там има един мил човек на име Ракета, който живее с малката си сестричка. Тя е дори по-малка от теб.

Никога не бях виждала сестрата на Ракетата, макар той да ми беше казал безброй пъти, че тя е там с него. Май беше починала от пневмония по време на пясъчните бури и доколкото можех да преценя от думите му, предполагах, че е била на около пет.

— Името му е Ракета? — Тя се изкиска.

— Да, и като стана дума за това... — Наведох се към нея. — Като влезеш, виж дали не можеш да узнаеш истинското име на Ракета. — Все още нямах действителна информация за произхода на Ракетата, макар да бях прегледала всички сведения за приюта, до които се бях добрала. Очевидно Ракета не беше истинското му име.

— Добре.

— Чакай — спрях я за части от секундата, преди тя да изчезне. — Не искаш ли да разбереш за какво отиваш там?

— За да намеря малкото момиче.

— Да, но ми е нужна информация от нея, ако я има. Искам да знам дали тя може да ми каже къде да открия тялото на Рейес. Човешкото му тяло. Ще запомниш ли това?

Тя пак скръсти ръце и рече:

— Аха. — След което изчезна.

Леко изскърцах със зъби, убедена, че Ягодка беше начинът на Бог да ме накаже, задето миналия четвъртък препих с коктейли „Маргарита“, в резултат на което се стигна до грозни танци върху масата.

Тафт стоеше напрегнат и поглеждаше притеснено сградата, а аз се подпрях на Мизъри и стъпих с ботуша си на стъпалото.

— Виж — обадох се, за да привлека вниманието му. — Сестра ти казва, че мацката, с която се срещаш, е от занаята.

Той се извърна към мен втрещен.

— Тя не е от занаята. Добре де, от занаята е, затова се и срещам с нея, но тя дали го знае?

Свих рамене.

— Мой човек, нямам представа дали приятелката ти знае, че е от занаята.

— Не, говоря за Беки. Знае ли, че се срещам с някого?

Вдигнах ръце.

— Може би ако знаех коя е Беки...

Той ме изгледа раздразнен.

— Сестра ми.

— О, да бе — измъкнах се от ситуацията. Кой да предположи, че Детето демон имало такова нормално име? Очаквах нещо поекзотично като Серена или Дестини или Зла Ужасия.

От радиостанцията на Тафт се чу грачене, което ми се стори абсолютно несвързано. Той се запъти към патрулната кола, за да говори на спокойствие и в този момент звънна мобилният ми телефон. Беше Куки.

— Фирма „Адски болки“, тук Чарли — представих се аз.

— Джанел е загинала в автомобилна катастрофа.

— О, боже, съжалявам. Бяхте ли близки?

След като въздъхна раздразнено, тя каза:

— Джанел, Чарли. Джанел Йорк, приятелката на Мими от гимназията, която починала наскоро.

— А, вярно — измъкнах се отново. Започваше да ми се случва често напоследък. — Чакай, автомобилна катастрофа ли? Мими беше казала на Уорън, че Джанел е била убита.

— Точно така. Според рапорта е била болна. Мислят, че е починала на волана и се е забила в хълм край шосе 1–25. Но го броят

като нещастен случай.

— Тогава защо Мими е казала, че е била убита?

— Нещо я е изплашило — отвърна Куки.

— И вероятно има връзка с убития търговец на коли.

— И аз така предположих. Мисля, че трябва да поговориш пак с Уорън. Открий защо се е карал с човека, дни преди да бъде открит мъртъв.

— Великите умове мислят еднакво. Вече се заех с това.

— Куки ли е?

Ягодка се беше появила до мен. Затворих телефона и я погледнах.

— Единствената и неповторимата. Много бързо се връщаш. Намери ли сестрата на Ракетата?

— То се знае.

Страхотно. Не бях сигурна дали наистина бе съществувала или беше плод на въображението на Ракетата. Зачаках повече информация. Почти цяла вечност.

— И?

— Тя е Блу^[1].

Синя? Е, все пак беше умряла от пневмония. Може би беше посиняла от недостиг на кислород.

— А нещо повече?

Тя пак скръсти ръце. Щеше да е дразнещо, ако не беше толкова сладко.

— Няма да ти хареса.

— Тя знае ли къде е тялото на Рейес?

— Не. Отиде да провери. Но каза че Рей'азииел не е трябвало да се ражда на Земята.

— И аз така съм чувала.

— Той е много могъщ.

— Да, още преди време го разбрах.

— И ако човешкото му тяло умре, ще се превърне в това, което е трябвало да бъде, когато се е родил от пламъците на ада.

Добре, това беше ново.

— И какво е то? — попитах предпазливо, изпълнена с боязън.

— Върховното оръжие — рече тя, сякаш си поръчваше сладолед във фунийка. — Приносителят на смърт.

— Гадост.

— Антихристът.

— Проклятие.

— Той е по-могъщ от всеки демон и от всеки ангел, съществувал някога. Може да манипулира континуума пространство-време и да доведе до унищожението на цяла галактика и всичко в нея.

— Добре, схванах — казах и вдигнах ръка, за да я накарам да спре. Внезапно усетих, че не мога да си поема въздух. Просто трябваше да попитам. Не можеше ли да е нещо простичко, нещо несвързано с унищожението на света? По дяволите, не. Трябваше да е апокалиптично и отвратително. Лоша работа отвсякъде. Нямах никаква представа как да се боря с това. Но откриването на тялото на Рейес беше наложително.

— Доста си научила за пет минути.

— Ами да — каза тя и сви рамене.

Включих на първа, после изключих от скорост, после се насочих на вълна отрицание, преди да се обърна към Ягодка.

— А научи ли истинското име на Ракетата?

— Да — отвърна, като опипваше ръкава на пуловера ми. Беше смущаващо.

Зачаках. Мина цяла вечност.

— И?

— И какво?

— Името на Ракетата?

— Какво за него?

Дишай дълбоко. Дишай дълбоко, за да се успокоиш.

— Сладурче — изрекох спокойно, като не спирах да дишам дълбоко. — Как е името на Ракетата?

Тя ме погледна, като че ли бях смахната.

— Ракета. Туй то.

Стиснах зъби. Ако не бяха големите й невинни очи и сладката й нацупена устичка, бих й приложила екзорсизъм на секундата. И стига да знаех как. Вместо това наведох глава и започнах да си играя с един конец от джинсите си.

— Ракетата добре ли е?

Тя сви рамене.

— Да, само е малко уплашен.

По дяволите. Рейес беше такъв гадняр понякога. Да му се не видят и проклетите антихристи. Изплува нова мисъл.

— Хей, как се казва сестричката му?

Ягодка отвори уста и после ме стрелна ядосано.

— Абе ти слушаш ли ме изобщо?

Какво пък бях направила сега?

— Какво?

— Вече ти казах. Името ѝ е Блу.

— О, така ли?

Тя кимна.

— Името ѝ е Блу?

Ягодка скръсти ръце — отново — и бавно кимна, очевидно искаше да ми даде време да го осмисля.

— Тя случайно има ли и второ име? — Малка нахалница.

— Да. Бел.

Въздъгнах. Нов псевдоним.

— Блу Бел, а?

Това нямаше да помогне много на разследването ми. Ракетата и Блу Бел. Прекрасно. Не, почакай, сега имах Ракетата, Блу Бел и предполагаем Антихрист. И после ми кажете, че животът в Света на Чарли не е интересен!

— И защо Блу Бел не ми се показва? — попитах, едва ли не обидена.

— Сериозно? — Тя ме погледна, като че ли бях кръгъл идиот. — Ако ти беше умряла и искаше да останеш на Земята, за да бъдеш с брат си във вечността, щеше ли да се покажеш на единственото същество във вселената, което може да те изпрати отвъд?

Имаше право.

Тафт приключи разговора си и се върна при нас.

— Тя тук ли е? — попита той и се огледа. Винаги се оглеждат. Не знам защо.

— В плът и кръв — отговорих. — Метафорично.

— Още ли ми се сърди? — Той ритна пясъка пред краката си.

Ако не бях шокирана от предстоящия апокалипсис, щях да се изсмея, когато Ягодка направи същото, малките ѝ розови пантофки се носеха над земята, без да успеят да ритнат нищо.

— Не бях сърдита — поясни тя. — Само ми се иска той да престане да води грозни момичета на вечеря.

Преди да успее да кажа нещо, тя пъкна ръчичка в дланта ми.

— Теб трябва да заведе на вечеря.

Малко беше да кажа, че и най-беглата представа за това ме ужасяваше. Преглътнах мъчително, като се стараех да не направя гримаса.

— Всъщност не е сърдита — предадох на Тафт, когато се съвзех. Наведох се и прошепнах: — Само моля те, за бога, намери някое момиче, което е достатъчно добро, за да го представиш на майка си. И побързай.

— Добре — смънка той, а веждите му се бяха склусили от притеснение.

— И престани да излизаш с оборотни мацки.

[1] Blue (англ.) — синьо. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 7

„Престанах да се боря с демоните си, вече сме от един отбор.“

Надпис на тениска

След като показах документите си на входа, влязох в главното полицейско управление, където бяха довели Уорън Джейкъбс за разпит и мернах Чибо през море от бюра. За щастие само няколко от униформените ми обърнаха внимание. Повечето ченгета не приемаха добре намесата ми на техен терен. Отчасти заради факта, че бях тайното оръжие на Чибо и решавахме случаите по-бързо от тях, отчасти защото ме мислеха за откачена. Нито едно от двете не ме притесняваше.

Ченгетата бяха странна комбинация от правила и високомерие, но аз бях научила много отдавна, че се нуждаеха от тези си атрибути, за да оцелеят в опасната си професия. Хората си бяха чисто луди.

Когато го приближих, Чибо разговаряше с някакъв детектив. В последния момент се сетих, че му бях сърдита, задето ми беше прикрепил опашка. Слава богу, защото тъкмо щях да му се усмихна.

— Чибо — процедих с леден тон.

Очевидно несмутен от хладината ми, той ми се засмя, затова се смръщих и съобщих:

— Мустаците ти се нуждаят от подстрижка.

Усмивката му се изпари и той ги опипа смутен. Не ми беше леко, но той трябваше да разбере, че съм твърда в политиката си „без полицейско наблюдение“. Никак не одобрявах незачитането му на нуждата ми от лично пространство. Ами ако решах да си взема от видеотеката порнофилм?

Другият детектив кимна за довиждане и се отдалечи със спотаена в ъгълчетата на устните си усмивка.

— Може ли да го видя? — попитах.

— Той е в първа зала за наблюдение, чака адвоката си.

Приех го за положителен отговор и се отправих нагам, после подхвърлих през рамо.

— Между другото, той е невинен.

Точно когато влязох, чичо ми извика след мен:

— Да не би да го казваш само защото си ми ядосана?

Оставих вратата да се затвори след мен, без да отговоря.

— Госпожице Дейвидсън — каза Уорън и се надигна да се ръкува с мен. В интерес на истината изглеждаше по-зле, отколкото в кафето. Беше облечен в същия тъмносив костюм, вратовръзката му беше разхлабена, най-горното копче на ризата разкопчано.

— Как се справяш? — попитах и седнах срещу него.

— Никого не съм убивал — каза той, а ръцете му трепереха от мъка. И виновните често бяха нервни по време на разпит, но по други причини. В повечето случаи се опитваха да си съчинят хубава история. Такава, която ще покрие всички възможности и ще издържи в съда. Уорън беше нервен, защото го обвиняваха не в едно, а в две убийства, а той отричаше и за двете.

— Не се съмнявам в това, Уорън — уверих го, като въпреки това се опитвах да запазя тона си твърд. Той не ми казваше всичко и исках да знам защо. — Но ти си се скарал с Томи Запата, седмица преди да бъде открит мъртъв.

Уорън отпусна глава в ръцете си. Знаех, че чичо Боб гледа. Беше оставил Уорън в стаята за наблюдение, защото знаеше, че ще дойда, но ако се надяваше на някакво признание, щеше да остане много разочарован.

— Вижте, ако знаех, че ще бъде намерен мъртъв, изобщо нямаше да се карам с него. Поне не и на публично място.

Е, поне не беше глупак.

— Защо не ми кажеш какво се случи?

— Вече казах — рече той и по тона му личеше колко е разстроен.

— Споделих как си мислех, че Мими може да има любовник. Тя се промени толкова много, отчужди се, беше така... нетипично за нея, че един ден я проследих. Тя обядаваше с него, търговеца на коли, и аз си помислих... Просто знаех, че има любовник.

— Има ли конкретна причина, която те наведе на тази мисъл? Нещо, което те накара да го усетиш?

— Тя беше толкова различна към него, едва ли не враждебна. Още преди да е пристигнала храната им, тя се изправи да си върви. Той се опита да я спре. Дори хвана ръката ѝ, но тя се отдръпна, сякаш се отвращаваше от него. Когато се опита да го отмине, той се изправи и препречи пътя ѝ. Тогава разбрах, че е истина. — От спомена съвсем изгуби своята жизненост и отпусна рамене.

— Защо? — попитах, като потисках желанието си да хвана ръката му. — Как разбра?

— Тя го зашлеви. — Той зарови лице в ръцете си за втори път и заговори през тях. — Никога не е удряла шамар на никого през целия си живот. Приличаше на кавга между любовници.

Накрая сложих ръка на рамото му и той ме погледна, а очите му бяха влажни и с червени кръгове.

— След като тя си тръгна — продължи той, — го проследих до офиса му и се изправих срещу него. Не искаше да ми каже какво става, само да държа Мими под око, защото може да е в опасност.

От очите му потекоха сълзи и той ги избърса с пръстите на едната си ръка. Другата лежеше свита в юмрук на масата.

— Аз съм невероятно глупав, госпожице Дейвидсън.

— Разбира се, че не си глупав.

— Такъв съм — настоя той и ме прониза с тъй отчаян поглед, че ми беше трудно да си поема дъх. — Помислих си, че я заплашва. Наистина, колко заблуден може да бъде човек? Той се е опитвал да ме предупреди, че нещо се случва, нещо извън моя контрол, а аз му се развиках. Заплаших го с какво ли не, от съд до... до убийство. Боже, какво направих? — попита сам себе си.

Веднага си дадох сметка, че Уорън ще има нужда от две неща, след всичко, което каза: добър адвокат и добър терапевт. Горкият нещастник. Повечето жени биха убили за някого, така отдаден на тях.

— Какво друго знаеш за него? — попитах. Нямах начин да не е проучил миналото на този тип.

— Нищо. Във всеки случай не много.

— Добре, кажи каквото знаеш.

— Честно ли? — попита той и повдигна рамо с отчаяние. — Мими изчезна веднага след като се скарах с него. Няма много за казване.

— И ти си си помислил, че е избягала с него?

Стисна юмрука си още по-здраво.

— Казах ви, че бях заблуден.

Почти чувах как стиска зъби мъчително от отвращение към себе си.

— Разбра ли откъде се познават?

След дълга въздишка той призна:

— Да, били са съученици в гимназията.

Чух в главата си камбанките на печалба, изхвърлена от игрален автомат. Бива си я тази гимназия, няма що.

— Уорън — казах, като се опитвах да привлека вниманието му, — не се ли досещаш?

Веждите му се извиха въпросително.

— Двама души, които са учили в една и съща гимназия с жена ти, са мъртви, а тя е изчезнала.

Той примигна и очите му проблеснаха от откритието.

— Случило ли се е нещо? — попитах. — Разказвала ли е някога за гимназията?

— Не — каза той, като че ли беше открил окончателното обяснение.

— Глупости.

— Не, вие не разбирате. Тя никога не говореше за гимназиалните си дни в Руис, преди да се премести в Албукърки, просто отказваше. Питам я няколко пъти, веднъж дори я попритиснах, а тя толкова ми се ядоса, че не ми говори цяла седмица.

Наведох се напред, изпълнена с надежда.

— Нещо се е случило там, Уорън. Гарантирам ти, ще разбере какво е.

Той взе ръката ми в своята.

— Благодаря.

— Но ако умра, докато се опитвам — добавих и размахвах пръст пред него, — със сигурност ще ми платиш двойно.

Едва доловима усмивка омекоти чертите му.

— Дадено.

Точно когато приключвахме разговора си, адвокатът му влезе в стаята. Докато си говореха тихичко, аз се извиних и отидох до двустранното огледало, наведох се и се ухилих.

— Казах ти — рекох, като сочех с палец през рамо. — Невинен. Нека това те отучи да ми пращаш опашка.
Разплатата беше сладка.

Занесох снимка в „Шоколадово кафе“, но нямаше резултат — никой не си спомняше да е виждал Мими предишната вечер. Пофлиртувах малко с готвача Брад, после забързах към офиса, но Куки си беше тръгнала рано, за да вечеря навън с дъщеря си Амбър. Всеки път, след като дванайсетгодишната ѝ дъщеря оставаше при баща си, Куки настояваше да я изведе на вечеря, притеснена да не би Амбър да е нещастна. Изведнъж ми се стори странно, че за двете години, откакто познавах Куки, никога не бях виждала бившия ѝ мъж. Дори нямах представа как изглежда, въпреки че Куки говореше много за него. Основно не добри неща. Някои не бяха толкова лоши. Други бяха направо чудесни.

Татко беше зад бара, когато слязох долу да хапна. Той подаде кърпата на Дони, бармана индианец, който имаше потресаващи гръдни мускули и гъста синьо-черна коса, за която всяка жена би продала душата си. Но той открай време ме смяташе за под нивото си. Най-вече защото бях много по-ниска от него.

Гледах как татко върви към моята маса. Беше любимото ми място, свряна в тъмен ъгъл на бара, от който можех да наблюдавам всички, без никой да вижда мен. Не обичах особено да ме гледат. Освен ако наблюдаващият не беше близо два метра висок, със страхотно тяло и секси усмивка. И не беше сериен убиец. Това винаги беше плюс.

Цветовете на татко все още никакви ги нямаше. Обичайно ярките тонове на аурата, която го обграждаше, сега бяха тъмни и сиви. Единствения друг път, когато го бях виждала такъв, беше, когато като детектив разследваше брутални серийни отвличания на деца. Беше толкова ужасно, че той не позволи да се замесвам. По това време бях на дванайсет, достатъчно голяма, за да знам всичко, че и отгоре, но той отказа предложението ми за помощ.

— Здравей, малката ми — подхвърли ми и си лепна фалшива усмивка, при която очите му останаха сериозни.

— Здравсти, татко — отвърнах и направих същото.

Беше донесъл сандвичи с шунка и кашкавал върху пълнозърнест хляб и за двамата, точно за каквито си мечтаех.

— Мммм, благодаря.

Той ме наблюдаваше с усмивка как ухапах моя, как го дъвчех и преглъщах, като си прокарвах с глътка студен чай.

Спрях и се обърнах към него.

— Добре, това става зловещо.

След нервен смях той каза:

— Извинявай. Аз просто... порастваш толкова бързо.

— Пораствам? — Изкашлях се в ръкава си, преди да продължа.
— Вече съвсем съм си пораснала.

— Така е. — Още беше някъде другаде. В друго време. На друго място. В следващия момент се промени и стана сериозен. — Миличка, твоите способности по-големи ли са, отколкото си ми казвала?

Бях отхапала нова хапка и извих вежди въпросително.

— Нали разбираш, разни неща. Можеш ли... да правиш разни неща?

Миналата седмица съпругът на моя бивша клиентка се опита да ме убие. Рейес беше спасил живота ми. Отново. И го беше направил по обичайния за него начин. Беше се появил от нищото и беше прекъснал гръбначния мозък на мъжа с едно проблясане на меча си. Същото се беше случвало и преди — прекъснат гръбначен мозък без външни наранявания или признаци, без медицинско обяснение — опасявах се, че татко започва да прави връзка.

— Разни неща? — попитах с невинен тон.

— Ами например като с мъжа, който те нападна миналата седмица.

— Ммм-хммм — изсумтях и наляпах следващата хапка.

— Ти... можеш ли... способна ли си...?

— Не съм го наранила, татко — отговорих, след като преглътнах.
— Казах ти, че там имаше друг мъж. Той го бутна към асансьора. При удара явно...

— Да — каза той и поклати глава. — Аз... аз го знаех. Просто съдебният лекар каза, че това е невъзможно. — Той вдигна поглед към мен, меките му кафяви очи ме изпитваха.

Оставих сандвича си.

— Татко, нали не мислиш, че съм способна да нараня някого?

— Имаш толкова нежна душа — каза тъжно той.

Нежна? Той познаваше ли ме изобщо?

— Аз просто... чудех се дали има още нещо...

— Донесох десерт.

И двамата вдигнахме поглед към мащехата ми. Тя придърпа един стол до татковия и разположи задника си върху него, като постави внимателно бяла кутия за десерт на масата. Бях готова да се обзаложа, че тъкмо е направила късата си кестенява коса и ноктите си. Миришеше на лак за коса и на лак за нокти. Често се чудех какво вижда татко в нея. Просто беше заслепен от твърде лъскавата ѝ външност като всички други. Всички, които я познаваха — или си мислеха, че я познават — я смятаха за светица, задето е взела за съпруг полицай с две малки деца. *Светица* не беше думата, за която се сещах аз. Струва ми се, че я дразнех. Честно казано, и тя мен също. Червилото ѝ винаги беше твърде червено за светлата ѝ кожа, сенките — твърде сини. Аурата ѝ — възтъмна.

Сестра ми Джема, която я следваше по петите, седна на единственото свободно място до мен с дежурна, тоест насилена усмивка. Русата ѝ коса беше опъната назад в стегнат кок и беше с точно толкова грим, че да изглежда поддържана, но и като делова жена. Беше психоаналитик все пак.

Отношенията ни, някога твърде топли, бяха започнали постепенно да се развалят след гимназията. Нямах представа защо. Тя беше три години по-голяма от мен и когато бяхме деца, не пропускаше възможност да ми припомни това. Докато Дениз беше единствената майка, която аз познавах — колкото и тъжно да беше това — Джема беше имала три прекрасни години с истинската ни майка, преди тя да умре при раждането на моя милост. Често се бях чудила дали напрежението в отношенията ни беше породено от това. Дали подсъзнателно Джема не ме винеше за смъртта на майка ни.

Овакантеното място беше заето само година по-късно, когато татко се ожени за вълчицата. Джема мигом се беше привързала към нея. Аз, от друга страна, още бях далеч от връхната точка на връзката майка-дъщеря. Предпочитах да поддържам по-неангажирани отношения с мащехата си, обогатени с известна пикантност.

Странно, бях почти доволна, че ни прекъснаха. Не бях сигурна докъде ще доведе разпитът на татко — нито дори дали самият той

знаеше какво иска да постигне с него — но все още имаше твърде много, което той не знаеше. Не че му трябваше да го знае. И нямаше никога да го узнае, ако зависеше от мен. Да речем това, че бях жътвар на души. И все пак изглеждаше толкова объркан. Почти отчаян. Човек би си помислил, че след двайсет години служба в полицията ще е поопитен в разпитите. Залавяше се за сламки, използваше прозрачни детински похвати.

Довърших сандвича си набързо, извиних се за огромно неудоволствие на татко и хукнах към вкъщи, като си отбелязах наум, че Дениз не ми предложи от чийзкейка, който беше взела от пекарната в края на улицата. По дългия опасен трийсетсекунден път до вкъщи осъзнах, че Джема беше озадачена от поведението на татко също колкото мен. Тя не спираше да го поглежда любопитно изпод спуснати ресници. Може би трябваше да ѝ се обадя по-късно и да я попитам дали има представа какво става. Или да се оставя на немска състезателка по свободна борба да ми направи кола маска на бикини зоната, което със сигурност щеше да е по-забавно от телефонен разговор със сестра ми.

— Е, какво? — попита Куки, показала глава през вратата, като ме видя да влизам в апартамента си. Как така винаги знаеше кога се прибирам? Бях съвсем тиха. Дим. Почти невидима. Като нинджа, без увитата глава.

— Гадост — изругах, след като се спънах и си изпуснах мобилния телефон.

— Говори ли с Уорън?

— Естествено. — Вдигнах телефона си и затърсих из чантата вечно изчезващите ключове.

— И?

— Човекът ще има нужда от лечение.

Тя въздъхна и се облегна на касата на вратата.

— Бедничкият. Той наистина ли е заплашил убития търговец на коли?

— Пред няколко свидетели, служители във фирмата — кимнах аз.

— По дяволите. Това няма да помогне много на нашия случай.

— Вярно, но ще е без значение, когато открием истинския извършител.

- Ако открием истинския извършител.
- А ти научи ли нещо?
- Каубоите носят ли шпори? — Сините й очи проблясваха в сумрака.
- Ооо, звучи обещаващо. Искаш ли да влезеш?
- Разбира се. Нека само да взема бърз душ.
- И аз. Имам чувството, че още мириша на незаконно изхвърлено автомобилно масло.
- Не забравяй кафето — поръча тя, преди да затвори вратата.

Подвикнах за поздрав на съквартиранта си господин Уонг, преди да вляза под душа. Но за пореден път не бях сама. Мъртвецът от багажника се появи точно когато водата стана гореща. Опитах се да изхвърля гадината, като се подпирах на стената и го бутях с всичка сила, но той не помръдваше. Със сигурност трябваше да се науча да подлагам лудите на екзорсизъм. После облякох спортен екип и започнах да правя кафе. Колкото и да се стараех да отбягвам тази мисъл, съзнанието ми постоянно се връщаше към онова, което сестрата на Ракетата бе казала за Рейес. Приносителят на смърт, моля ви се. Кой се изразяваше така?

Тъкмо включих копчето на Господин Кофеин и усетих как отзад ме облъхна зверска топлина. Спрях и се насладих на чувството за миг, преди да се обърна. Рейес беше подпрял ръце на шкафа от двете ми страни. Отпуснах се назад и си позволих рядкото удоволствие само да гледам. Плътните му устни бяха възможно най-чувственото нещо в него. Така приканващи. Така готови за целувка. Бистрите му кафяви очи бяха подчертани от гъсти мигли, толкова тъмни, че в контраст с тях зелените и златисти точки в ирисите му искряха. Всичко това бе материал за фантазиите на всяко момиче.

Погледът му, решителен и потрепващ, задържа моя в плен, когато пръстите му дръпнаха връзките на спортния ми панталон. Впери поглед в устата ми като дете в магазин за бонбони. Както винаги, кожата му излъчваше топлина и аз се чудех дали това е така, защото въпреки че не беше във физическото си тяло, все пак беше жив, или защото се бе родил в пламъците на ада. Буквално.

- Днес научих някои неща за теб.

Пръстът му се спусна надолу и причини земетръсни вълни в тялото ми.

— Нима?

Така нямаше да стигнем доникъде. Шмугнах се покрай него и се насочих към канапето.

— Идваш ли? — попитах го, когато той въздъхна.

Рейес проследи с поглед как седнах и кръстосах крака по турски. Още чувствах паренето на пръстите му по корема си. Колкото и силно да исках тези пръсти да стигнат до интимното ми местенце, с притежателя им трябваше да си поговорим.

Малко след това Рейес влезе в дневната ми, за което му бяха нужни не повече от две крачки и веднага забеляза господин Уонг, който стоеше в ъгъла. Обърна се и го изгледа сърдито.

— Той знае ли, че е мъртъв?

— Нямам представа. Според слуховете, ако материалното ти тяло умре, ще се превърнеш в Антихриста.

Той замълча, стисна челюст и наведе глава, с което ме накара да се запитам колко силно бях ударила точно по болното място. Не ме остави да се чудя дълго.

— С тази цел съм създаден.

Паниката, която ме завладя, се появи от само себе си, не можех да я контролирам.

Той ме погледна.

— Изненадана ли си?

— Не. Малко — признах.

— Срещала ли си хора, които искат да са професионални бейзболисти, но уменията им не са достатъчно добри?

Сбърчих вежди при внезапната промяна на темата.

— Ами, познавах едно момче, което много искаше да стане професионалист. Правеше всичко по силите си.

— Сега женен ли е?

— Да — отвърнах, като недоумявах накъде бие. — Има две деца.

— Син?

— Да. И момиче.

— Ще те попитам нещо. С какво се занимава синът му?

Естествено. Беше ми дал точната илюстрация.

— Играе бейзбол. Още от двегодишен.

Той кимна с разбиране.

— И той ще притиска това дете все повече и повече да успее като професионален бейзболист, какъвто той не е станал.

— Баща ти така и не е успял да покори света, така че е подготвил детето си да го направи.

— Именно.

— И колко добре те е подготвил?

— Какви са шансовете на това дете да стане професионален играч?

— Разбирам. Ти не си като него. Но ми казаха, че материалното ти тяло те задържа и без него ще загубиш човечността си. Че ще се превърнеш точно в това, в което той иска.

— Защо вярваш на всичко, което чуеш за мен и на нищо, което аз ти казвам?

— Не е истина — отрекох и притиснах към гърдите си възглавницата, която запрати към мен. — Ти ми каза, че не знаеш какво ще се случи, ако умреш. Просто се опитвам да разбера.

— И все пак всичко, което слушаш за мен, е лошо. Катастрофално. — Той ме погледна изпод миглите си и прошепна: — Лъжа.

— Току-що сам ми каза защо си бил създаден. Това не е лъжа.

— Баща ми ме е създал с някаква цел. Това не ме прави негова марионетка. И със сигурност не ме прави тъп Антихрист. — Той се извърна от мен, гневът му нарастваше бързо и измести отчаянието му. — Не искам да се караме.

— И аз не искам да се караме — казах и се изправих бързо. — Само искам да те намеря. Искам да си добре.

— Коя част от *капан* не можеш да разбереш? — Той се обърна и ми отправи смразяващ поглед. — Докато ти не си в безопасност, аз няма да съм добре.

Чухме почукване на вратата и двамата отправихме погледи натам.

— Приятелчето ти е — каза той раздражен.

— Куки? — Тя никога не чукаше.

— Другото.

— Имам повече от двама приятели, Рейес.

— Чух това — каза Гарет, когато отворих вратата. Извади оръжието си, преди да успее да мигна. Непременно трябваше да се науча да правя това. — Къде е той? — Гарет ме избута и започна да оглежда наоколо.

Рейес още беше там. Чувствах го. Просто вече не можех да го виждам. Естествено, Гарет също не можеше да го види, не че имаше значение. Пистолетът надали щеше да му е от полза в схватка със сина на Сатаната.

— Той не е тук.

Гарет се обърна към мен, стиснал зъби.

— Мислех, че имаме уговорка.

— Спокойно, верни друже — казах, като затворих вратата и тръгнах към кухненския бокс. Имах нужда от кофеин. — Материалното му тяло не е тук. Нематериалното се омете, за да се цупи.

Чух далечно ръмжене, докато търсех любимата си чаша, онази с надпис: „Едуард предпочита брюнетки“.

— Пиеш кафе толкова късно вечер?

— Ако не е кафе, ще трябва да преполовя бутилка „Джак Даниълс“.

— Цялата тази история с материалното и нематериалното тяло на Фароу... направо ме побърква.

— Откри ли нещо за Мъртвеца от багажника? — попитах точно когато Куки влезе по пижама.

— О — възкликна тя, изненадана от присъствието на външен човек. — Хм, май трябва да се преоблека.

— Не ставай смешна — намръщих ѝ се. — Това е само Суопс.

— Да — рече тя и прикри гърди срамежливо, като че ли можехме да видим повече от обичайното под трикотажната ѝ пижама. Изкикоти се нервно и тръгна към каната за кафе.

Беше крайно време двамата да се опознаят. Тя си падна по Гарет от момента, в който той влезе в кабинета ми с чичо Боб. Водеха разследване и Гарет остана в чакалнята, или по-точно в кабинета на Куки, за да може Чибо да ме разпита насаме дали не знам нещо за убита възрастна жена от богаташки квартал. Това се случи преди Гарет да узнае истината за мен. Не знам за какво си бяха говорили, но Куки вече никога не беше същата. Или просто се дължеше на това, че

прекара цели десет минути насаме с висок, мускулест мъж, чиято кожа с цвят на кафе мока караше сивите му очи да блестят като сребро на слънцето.

Той ѝ се ухили, съвсем наясно как ѝ въздейства, как въздейства на повечето жени, и седна на бар стола, разположен по диагонал на канапето.

— Учителка в детска градина — каза той, като очевидно отговаряше на въпроса ми дали е открил нещо за колата на Куки, докато аз сипвах такова количество сметана в кафето си, че то стана неузнаваемо.

— Суопс — рекох, като намигнах на Куки, — не ни интересува какъв искаш да станеш, когато пораснеш. Искаме да разберем какво си открил за колата на Куки.

Очите ѝ се разшириха.

— Моята кола? — прошепна тя.

— Много си забавна — подхвърли разсеяно той, като оглеждаше ъгъла, в който знаеше, че стои господин Уонг. Пардон, рее се.

— Предишният собственик е учителка в детска градина.

— Имаш предвид човекът, който е притежавал колата ми преди мен? — попита Куки, която пиеше кафето си черно, седнала на канапето срещу него.

Гарет се усмихна. И аз се усмигнах, като се замислих, че тя за първи път му каза толкова много думи наведнъж.

— Да, и е понатрупала доста глоби за превишена скорост.

Седнах до Куки, която дори и в трикотажната си пижама беше голяма красавица.

— Мислиш ли, че го е блъснала и е избягала?

— Не и щом е умрял в багажника.

— О, да. — Тя поклати глава. — Чакай. — Ченето ѝ увисна. — Нали не мислиш, че тя го е убила? И го е сложила в багажника нарочно?

— Обратното на случайно? — попита той.

Куки сви рамене и се изкикоти свенливо.

— Била е хваната да шофира в пияно състояние — каза Гарет. — Преди е била арестувана за каране в пияно състояние, но делото е било прекратено от съда по формални причини.

— Добре — измърморих, като разсъждавах на глас, — да кажем, че тя се прибира от купон, когато Мъртвеца от багажника излиза на платното — само дето още не е мъртъв де — и тя го блъска, изпада в паника, спира да провери и разбира, че той е още жив. Така че го натъпква в багажника... защо? За да не я издаде? — След кратък размисъл признах: — Това не се връзва. Щом толкова се е страхувала да не я хванат, защо изобщо да спира?

— Точно така — каза Гарет. — Теорията ти издиша.

Зачудих се къде ли ходеше Мъртвеца от багажника, когато не бях под душа. Сигурно се връщаше в багажника на Куки.

— Просто ще трябва да се поразровиш още малко — заръчах на Гарет.

— Ти знаеш ли за изкуствените й умиращи растения? — обърна се той към Куки.

Тя стисна устни и кимна, като в същото време завъртя показалец до ухото си. Никой не разбираше истинската ми същност.

— А ти какво откри за Мими? — попитах я.

— О, много неща. — Куки изправи гръб, развълнувана, че й се дава думата. — Когато Мими била ученичка в гимназията в Руис, се преместила да живее в Албукърки при баба си и дядо си.

Очаквахме да чуем още. След малко попитах:

— Това ли е?

Тя се ухили.

— Не, разбира се. Училищните дневници вече са на път.

Аха, сега разбрах защо беше толкова горда. При последния ни случай, когато се опитахме да получим училищен дневник, все едно карахме баща, който не плаща издръжка, да дари бъбрек. Накрая се наложи да призова чичо Боб, който размаха значка и свали училищната секретарка.

— И как успя? — попитах, нетърпелива да чуя какво е направила.

Тя се умърлуши.

— Просто ги помолих.

О! Е, това не беше особено вълнуващо.

— Но все пак си ги издействала — опитах се да я ободря.

— Така е. Отивам да си лягам. — Куки погледна стеснително Гарет, после ме стрелна лукаво изпод мигли.

Повдигнах вежди въпросително. Тя стисна зъби и ококори очи. Аз сбърчих нос все още неразбиращо. Куки въздъхна и кимна леко по посока на вратата. О! Погледнах Гарет, който се стараеше да бъде джентълмен и да се прави, че не забелязва размяната ни на физиономии и жестове. Внезапно силно се заинтригува от облегалката на стола.

— Ще те изпратя. — Станах и я придружих до площадката, като бях наясно, че тя иска да говорим за Гарет. Надявах се, че няма да ме моли да му предам бележка. Така или иначе не си носех лист.

Тя отвори входната си врата и се обърна.

— Е, той тук ли е?

— Гарет? — попитах аз притеснена.

— Какво?

— Чакай, кой?

— Чарли — изпъшка тя раздражено, — момчето.

— О! — Съвсем бях забравила, че докато бродехме по улиците на Албукърки в три часа през нощта — да ходиш по пантофи-зайци не беше много по-различно от това да си бос — се бях изпуснала, че скромният ѝ дом е обитаван от мъртво хлапе. Трябваше да се науча да си мълча. Огледах се набързо. Апартаментът ѝ беше контраст между черно и ярките цветове, типични за Мексико, обзавеждането — смесица от рустикалния стил на югозападните райони и селски елементи. Моят апартамент, независимо че беше с абсолютно същото разположение и размери, изглеждаше като обзаведен с мебели от гаражна разпродажба и изостанали джунджурии от колежанския ми период.

— Не, не го виждам.

— Може ли да провериш и другите стаи?

— Разбира се.

След петминутно претърсване и чувство за вина, което ме ядеше отвътре — наистина не биваше да ѝ казвам — отново стояхме до входната врата и нямаше мъртво хлапе на хоризонта.

— Добре, ще те попитам нещо — казах, за да привлека интереса ѝ. — Ако ти си умиращият син на Сатаната, къде щеше да скриеш тялото си?

Тя ме погледна със съчувствие.

— След като ти си тази, от която се крие, сладурче, предполагам, че е избрал последното място на света, където би проверила.

— Без да се засягаш — казах разочаровано, — не ми помогна много.

— Знам. Никак не ме бива в сферата на свръхестественото. Затова пък приготвям жестоко пържено пиле.

— А, добре. Мразя да пържат добричките.

— Може ли да го получа за Коледа? — попита тя.

— Рейес?

С въздишка на влюбена, тя каза:

— Не, другия.

— Пфу — рекох, като разбрах, че говори за Гарет. Добре де, той беше секси и така нататък, но все пак „пфу“.

— Казваш го, защото ревнуваш, че има нещо между нас.

След удивително невъзпитано прихване отвърнах:

— Нещото между вас сигурно е тайна и за него.

— Щом казваш, приятелко — тросна се тя и ми показа длан, преди да затвори вратата. Много обичах, когато я прихванеше да театралничи.

Когато се върнах в апартамента си, Гарет продължаваше да изучава ъгъла на господин Уонг.

— Няма да те ухапе — подхвърлих заядливо.

Той сбърчи вежди със съмнение, а после ме погледна с любопитство.

— Какво е да растеш и около теб да е пълно с мъртви хора? Не се ли страхуваше?

Ухилих се.

— Не познавам друг живот. А и не се плаша като повечето хора. Не се плаша лесно.

— Е, все пак си жътвалят на души — каза той и потрепери, за да ме подразни.

После погледът му бавно обходи тялото ми, като очевидно се радваше на гледката.

— Стига си зяпал нещо, което не можеш да имаш — срязах го, грабнах чашата си и се отправих към кухнята.

— Просто проверявах как си с телосложението. Анцугът ти седи много добре като за момиче на име Чарлс.

Нямаше как да не се разсмея, а той стана и тръгна към вратата. Отвори я и се поколеба.

— Да не би да имаш нещо друго наум? — попитах.

Той ме погледна с дяволити пламъчета в очите.

— Освен факта, че мога да те хапна ли?

Въздухът изтрещя от гнева на Рейес. Зачудих се дали Гарет не направи това нарочно. Може би се досещаше за схемата на отношенията с отвъдното.

— Не се гледа с добро око на канибализма, приятел.

— Нали няма да подадеш жалба за сексуален тормоз?

— Не, но ще те държа под око — отвърнах и разклатих кафето в чашата си.

Той ми намигна и затвори вратата.

Изчаках един момент и попитах:

— Цяла нощ ли смяташ да седиш тук и да се цупиш?

Рейес изчезна на секундата. Явно това беше отговорът му.

Пуснах компютъра, за да направя малко проучване, преди да се гушна под „Бъгс Бъни“. Имах това пухено юрганче от деветгодишна. Доста неща бяхме преживели заедно, включително и случката с Уейд Форестър. Бях в средното училище. Той беше в училището на живота. Там усвояваха далеч повече за възпроизводството, отколкото в гимназията. „Бъгс Бъни“ изгуби своята невинност тогава.

И тъй, върнах се към демонския проблем. Щом не можех да видя тези проклетии, как се очакваше да се боря с тях? От друга страна, дори да можех да виждам демони, как се очакваше да се боря с тях? Не бях пропуснала покрай ушите си изтърваните от Рейес реплики за въставането ми срещу възплъщението на злото. Имах нужда от информация за всичко демонично.

Пуснах търсене за това как се откриват демони и получих кръгла нула в резултат на усилията си. Всичко, което излезе на екрана ми, беше безполезно като конец за зъби при самолетна катастрофа — от сведението, че синдромът на дефицита на вниманието се дължи на обладаване от демони, до видеоигри, пълни със страшилища. Но след няколко страници открих сайт, който ми се стори почти свързан с въпроса. Като пренебрегнах факта, че името на собственичката беше Мадам Невен, прехвърлих легенди, фолклор, библейски и исторически

препратки и стигнах до страница, наречена „Как да установим наличието на демони“. Бинго.

А и Мадам Невен беше наистина полезна. Предоставяше цял списък с начини за откриване на демони, от хвърляне на сол в очите им — за което първо се искаше да съм ги видяла и второ, предполагаше евентуална заплаха от съдебен иск, защото като нищо щях да ослепя нещастника, когото бих заподозряла като обладан — до препоръка да се наблюдават растенията при влизането на съмнителния индивид в стая. Очевидно присъствието на демони би накарало нещастните същества да повехнат, преди да се усетят откъде им е дошло. Огледах апартамента си. По дяволите тази моя страст към изкуствените умиращи цветя. Може би трябваше да си взема кактус.

Единственото, за което Мадам Невен не споменаваше, бе, че в действителност никой не може да види демоните. В крайна сметка се оказа, че тя беше безполезна като въздушна пушка при престрелка.

Тъкмо щях да затворя страницата, когато две думи привлякоха вниманието ми. Там, в средата на най-обикновен параграф, посветен на предполагаемите алергии на демоните към омекотител за пране, имаше линк с плътни букви, наименуван: „Жътвар на души“. Аз! Е, това беше вълнуващо. Щракнах върху линка. На страницата, която се отвори, над надписа „Сайтът е в процес на обновяване“, имаше само едно изречение, но пък си го биваше.

„Ако си жътвар на души, моля те, свържи се с мен незабавно.“
Добре. Това беше нещо ново.

ГЛАВА 8

„Секс ли надушвам тук или само си възобразявам?“

Надпис на тениска

На следващата сутрин се събудих в четири и половина — може да се каже пет минути след безбожно рано — и докато лежах в леглото, се чудех защо, в името на Свети Франсис, се бях събудила в четири и половина. Над мен не се рееха мъртъвци, наоколо не се забелязваше глобална катастрофа, никой не хвърляше дрехи в лицето ми и все пак с жътварските си способности долавях нещо нередно.

Заслушах се за телефона. Ако на някой му стискаше да ми звъни преди седем, то това беше чичо Боб. Но никой не се обаждаше. Нито дори зовът на природата.

Въздъгнах, обърнах се по гръб и се втренчих в тъмнината. След като и Джанел Йорк, и Томи Запата бяха мъртви, имах чувството, че който и да стоеше зад убийствата, не търсеше информация. Всъщност, ако трябваше да направя ненаучно предположение, бих казала, че убиецът по-скоро иска да прикрие информация.

Нещо се беше случило в гимназията в Руис преди двайсет години, нещо по-сериозно от пиянство на малолетни. И поне един човек искаше то да не се разгласява. Толкова много, че беше готов да убива за това.

Рейес също беше ангажирал голяма част от съзнанието ми.

Можеше ли наистина да се окаже, че той е Антихристът? Това щеше да е гадно. Може би той беше прав. Може би всички други грешаха. Честно казано, не ми беше лесно да си затворя очите пред факта, че той беше син на най-голямото зло, съществувало някога. Но това не правеше него зъл. Нали? Щеше ли наистина да изгуби човечността си, ако материалното му тяло умреше? Не беше речено, че

той непременно ще следва примера на баща си. Но самата мисъл да умре сега, след толкова време...

В някакъв момент трябваше да спра и да се замисля защо се стремях толкова упорито да открия тялото му, а отговорът беше смешно лесен. Не исках да го загубя. Не исках да се лиша от нищожния шанс за бъдеще с него, което беше твърде съмнително, предвид това, че той трябваше да се върне в затвора. Но ето я и нея, в целия ѝ блясък. Истината. В много отношения бях също толкова коравосърдечна и егоистична, колкото мащехата си.

Леле. От истината наистина боляло.

При всички положения трябваше да намеря нов източник на информация. Мъртвите ми приятели не ми помагаша особено. Той имаше нещо като сестра. Имаше и близък приятел. Ако някой знаеше къде Рейес би скрил тялото си, то това беше един от тях.

Реших да се откажа от съблазънта за нормален нощен сън, да пийна кафе и да обмисля каква да е следващата ми стъпка в безкрайното ми търсене на бога Рейес. Може би трябваше да поразпитам Мадам Невен с набор от въпроси като в „Стани богат“?

Като жертвар на души по рождение бях свикнала мъртвите да се появяват около мен и да изчезват от живота ми във всеки един момент. Бях се научила да приемам внезапния приток на адреналин, предизвикван от ненадейната им поява, особено когато ми се изтърсеше някоя грамада с молба за брачен съвет. Но в повечето случаи тактиката ми „бий се или бягай“ изискваше от мен да решавам на момента дали да пусна юмруците в ход или да си плюя на петите с писъци. Така че когато извлякох полузаспалото си тяло от леглото, за да търся еликсира на живота, известен под името „кафе“, фактът, че двама мъже се бяха излегнали в дневната ми, едва се отрази по моята скала на Рихтер.

Все пак се спрях и им хвърлих критичен поглед, после още един — най-вече защото не бяха мъртви — преди да се отправя към кафеварката. Определено имах нужда от зареждане, преди да се занимая с двамината, които, както силно подозирах, бяха влезли с взлом. Трети човек, който приличаше на великана Андре, беше препречил входната врата. Ако добрата ми приятелка Куки нахълташе скоро, щеше да го сполети адско главоболие.

Извъртях една от нисковатовите си лампи под барплота така, че да не ослепея — това би осигурило на противниците ми нечестно предимство — и продължих към срещата си с Господин Кофеин. Андре ме беше зяпнал отзад. Може би защото носех боксерки с надпис „Сочно“ на задника. Бих си наметнала нещо, но все пак се намирах в собствения си апартамент. След като ми се бяха натрапили, нека се оправят както знаят, също като останалите, които влизаха в райското ми кътче без покана.

Сипах кафе във филтъра под визора на присъстващите и натиснах бутона за включване. Новата ми машина правеше кафето по-бързо от старата, но все пак предстояха три тягостни минути. Подпрях лакти на барплота и започнах да изучавам посетителите си.

Единият от мъжете — предположих, че той е по-главният — седеше на бар стола ми, беше свалил якето си, пистолетът му беше на видно място. Изглеждаше около петдесетте, с прошарена кестенява коса, късо подстригана и грижливо сресана, и съответстващи тъмни очи. Той ме изучаваше с искрено любопитство.

Мъжът до него обаче, смъртоносният, изглежда не притежаваше и капчица любопитство. Беше висок горе-долу колкото мен, с черна коса и младежка пясъчножълта кожа, типична за азиатския му произход. Той беше нащрек, почти като на пост, мускулите му бяха напрегнати, готов да скочи, ако възникнеше необходимост. Не можех да преценя дали беше колега или бодигард. Не носеше кобур под мишницата като приятеля си, което означаваше, че не му е нужно оръжие, за да защитава себе си или колегите си. Това кой знае защо ми се стори обезпокоително.

Андре приличаше на голяма мечка. Бях сигурна, че има нужда от прегръдка, но той също носеше оръжие. Толкова много желязо и мускули само заради мен. Почувствах се важна. Видна. Царствена. Или по-скоро щях да се чувствам така, ако на дупето ми не пишеше „Сочно“.

За контраст посетителите ми бяха доста спретнати господа. До един бяха издокарани с костюми в цвят графит. Бих ги посъветвала да избягват червено във всичките му нюанси, но май не им трябваша модни съвети от мацка по тениска и боксерки.

След като сипах в кафето си достатъчно сметана и захар, че да придобие цвета на разтопен карамел, тръгнах към канапето срещу

стола на шефа, настаних се на него и го загледах толкова смъртоносно, колкото можех.

— Добре — казах, след като отпих бавно удовлетворителна глътка кафе, — имате право на един опит. Постарайте се.

Мъжът леко наклони глава за поздрав, преди да си позволи да сведе поглед към надписа върху тениската ми. Надявах се той да не остави у него погрешно впечатление за мен. „Откачалка“ не се покриваше точно с имиджа, който желяех да внуша. Виж, ако пишеше „Първокласен бияч“...

— Госпожице Дейвидсън — подхвана той с уверен и спокоен тон. — Казвам се Франк Смит.

Това си беше опашата лъжа, не че имаше значение.

— Хубаво, благодаря, че се отбихте. Минете отново, когато имате свободно време.

Изправих се, за да ги изпратя. Смъртоносният се напрегна и у мен се прокрадна съмнение, че не е дошъл само да охранява шефа. Мамка му. Мразех мъченията. Бяха толкова мъчителни.

— Моля, седнете, госпожице Дейвидсън — каза господин Смит, след като укроти своя човек с жест.

С въздишка на раздразнение се подчиних, но само защото той каза „моля“.

— Аз знам името ви и вие знаете моето. Можем ли да продължим?

Отпих още една бавна глътка, докато той ме изучаваше.

— Изключително хладнокръвна сте. — Изражението му стана сериозно. — Трябва да призная, че съм донякъде впечатлен. Повечето жени...

— ... са достатъчно разумни да се заключат в спалнята и да се обадят в полицията. Недейте да бъркате недоразвития инстинкт за самосъхранение с интелигентност, господин Смит.

Смъртоносният стисна зъби. Той не ме харесваше. Или пък може би се беше стреснал от приказките ми. Реших да заложа на второто.

— Това е господин Чао — каза Смит, като забеляза интереса ми. — А това е Улрих.

Погледнах през рамо. Улрих кимна. Предвид ситуацията бяха доста дружелюбни.

— И сте дошли, защото...?

— ... ви намирам за очарователна — отговори той.

— Хм, благодаря, но беше достатъчно да ми пратите есемес.

С бавна усмивка той отбелязваше всяко мое изражение и жест. Имах отчетливото чувство, че ме изучава и набира база данни, за да може в последствие да прецени дали го лъжа или не.

— Прочух ви твърде основно — каза той. — Водили сте интересен живот.

— Ще ми се да мисля, че е така. — Реших да се скрия зад чашата си и да замъгля част от реакцията си на въпросите му. Очите показваха много, но пък устата можеше да издаде и най-големия лъжец. Сега щеше да е в състояние да прецени дали лъжа само отчасти. Така му се падаше.

— Колеж, Корпуса на мира, а сега собствен бизнес като частен детектив.

Преброих ги на пръсти.

— Да, горе-долу това е.

— И все пак където и да отидете, нещата... — Той извърна поглед нагоре в търсене на точните думи и после отново го впери в мен. — ... просто имат тенденция да се случват.

Съзнателно замръзнах, опитах се да разводня реакцията си, да размътя водата, така да се каже.

— Ами така е то с нещата. Просто се случват.

По лицето му пропълзя усмивка на възхищение.

— Не съм и очаквал друго от вас, госпожице Дейвидсън. Точно както и вие не бива да очаквате от мен друго, освен брутална честност.

— Честността е хубаво нещо. — Погледнах към господин Чао. — Въпреки че бруталността е излишна.

С лек смях той кръстоса крака и се облегна назад на стола си.

— Тогава нека бъдем честни. Изглежда, че вие и аз търсим една и съща личност.

Извих вежди въпросително.

— Мими Джейкъбс.

— Никога не съм чувала за нея.

— Госпожице Дейвидсън — изрече той и ме погледна с укор изпод притворени клепачи. — Мислех, че ще сме честни.

— Вие щяхте да бъдете честен. Аз съм професионалист. Не мога да обсъждам случаите си. Частните детективи имат чудати етични

норми.

— Вярно е. Поздравявам ви. Но ще позволите ли да добавя, че сме от един отбор?

Наведох се напред, за да бъде сигурна, че съм достатъчно ясна.

— Аз съм в един отбор само с клиентите си.

Той кимна с разбиране.

— Значи, ако знаехте къде е тя...

— ... нямаше да ви кажа — довърших аз вместо него.

— Мога да го приема. — Той наклони глава на една страна и посочи с брадичка към тъмнокосия, среден на ръст и смъртоносен. — Ами ако господин Чао ви попита?

Проклятие. Знаех си, че ще се стигне до насилие. Опитах се да не скърцам със зъби, да не допускам очите ми да се разширят с частица от милиметъра, което си беше неволеви рефлекс, но все пак го направих. Бях му в ръцете. Той знаеше, че съм притеснена. Но и аз държах няколко скрити коза, ако се стигнеше дотам. Ако не друго, поне щях да се проваля с достойнство.

Погледнах го и изрекох с небрежен тон:

— Господин Чао може да се гръмне.

Каменното изражение на господин Чао остана напълно безстрастно. Имах чувството, че много би му харесало да ме изтезвава. Наречете ме сантиментална, но обичах да нося радост на околните.

— Май ви разстроих — каза Смит.

— Ни най-малко. Поне още не. — Помислих си за Рейес, как той винаги се появяваше, когато бях в опасност, но дали щеше да го направи и сега? Все пак ми беше сърдит. — Ако има нещо, което мога да ви обещаая, то е, че ще познаете извън всяко съмнение, когато съм разстроена. — Приковах очи в него за момент и го попитах: — Лъжливи ли?

Смит дълго ме наблюдава, после вдигна ръце в знак, че се предава.

— Нали ви казах, госпожице Дейвидсън, проучил съм ви. Надявах се, че ще станем приятели.

— И затова нахлувате в апартамента ми? Не е добро начало, Франк.

Той ощипа основата на носа си и се подсмихна. Наистина започвах да го харесвам. Бих могла да го атакувам в слабините и да го

накарам да коленичи, преди Чао да ме спипа. После ми беше спукана работата, но, както казах, щях да се проваля с достойнство.

След като отново стана сериозен, той ме погледна настойчиво.

— В такъв случай мога ли да настоя да прекратите разследването си? Заради вашата собствена безопасност, разбира се.

— Естествено, че можете — отвърнах с най-широката си и сияйна усмивка. — Не че ще има полза обаче.

— Организацията, за която работя, няма да ви пожали заради ярката ви индивидуалност, ако се изпречите на пътя им.

— Значи тогава ще трябва да им покажа тъмната си страна.

Изглеждаше едва ли не изпълнен със съжаление, застанал срещу мен.

— Вие сте уникално създание, госпожице Дейвидсън. Имам само още един въпрос към вас. — Сега беше негов ред да се наведе и на лицето му цъфна палава усмивка. — Откачалка ли сте или сочна?

Трябваша ми нови дрехи.

Силно думване накара всички ни да се обърнем към Улрих. Той също се обърна и погледна през рамо. Вратата се отвори отново, блъсна се в якия му като скала гръб и се чу същият силен звук. После още един и още един, докато Куки най-сетне спря и изкрещя.

— К'во е това бе?

Чу се пъшкаме, докато тя се опитваше да отмести препятствието, което ѝ пречеше да влезе.

Улрих погледна към Смит въпросително. Смит, от своя страна, погледна мен.

— Това е съседката ми.

— А, Куки Ковалски. На трийсет и четири. Разведена, с едно дете от женски пол — издекламира той, за да ми докаже, че си е подготвил домашното. — Пусни я да влезе, Улрих.

Улрих се отмести встрани и Куки влетя през вратата, набрала твърде голяма инерция, за да може да спре. След като едва не заби глава в барплота, тя най-сетне закова спирачки.

— Здравей, Куки — посрещнах я бодро. Тя не спираше да мести поглед от един към друг от мъжете, така че аз добавих: — Това са новите ми приятели. Прекарваме си много добре.

— Те носят оръжия.

— Спор няма. — Взех чашата за кафе от ръката ѝ, за да я напълня. Взаимното ни уважение към тази божествена сутрешна дрога ни свърза на мига, в който се срещнахме преди три години. Сега ни съединяваше като с телбод. — Да си призная — додадох с поглед към Смит, — не вярвам отношенията ни да са дълготрайни.

Куки още не можеше да свали поглед от тях.

— Защото носят оръжия ли?

— Тъкмо си тръгнахме — каза Смит, изправи се и изпъна сакото си с движение на раменете.

— Трябва ли да си ходите? Ама наистина ли?

Той се усмихна, очевидно решил да пренебрегне сарказма, струящ от всяка моя дума и кимна, докато минаваше покрай нас.

— Забравихте да споменете за кого работите, Франк.

— Не съм. — И помахаше с ръка, преди да затвори вратата.

— Хубав мъж — отбеляза Куки, — малко в стил Джеймс Бонд.

— Ясно, ще ти купя мъжка секс кукла за Коледа.

— Има ли такива? — попита тя заинтригувана.

Нямах представа. Но мисълта за това ме накара да се изкискам.

— Защо си тук в този час? — попитах с известно негодувание.

— Не можех да спя и видях, че при теб свети.

— Явно ще започнем рано деня.

Чукнахме чашите си с кафе, вдигайки тост бог знае за какво.

След като си взехме още по един душ, преди да се е зазорило — поотделно, разбира се, въпреки че аз отново бях в компанията на Мъртвеца от багажника, което ставаше наистина досадно, защото беше трудно да си бръсна краката, докато са настръхнали — с Куки тръгнахме към офиса, когато слънцето едва се показваше над хоризонта. Сред леките облачета в небето изригваха розови и оранжеви експлозии, възвестяващи новия ден. А той щеше да е прекрасен. Докато не се спънах и не разлях кафе върху китката си.

— Мадам Невен? — попита Куки, докато аз сипех проклетия. Тя изглеждаше заинтригувана и малко скептична.

— Разбирам те, но тя знае нещо. Усещам го. А щом аз науча това, което знае тя, всички ще знаем малко повече. Знанието е сила, скъпа.

— Държиш се странно.

— Извинявай, просто не мога да се удържа. Мозъкът ми е в стрес. Две сутрини е на педал от тъмни зори. Не знае какво да мисли, как да реагира. Ще си поговоря с него след малко. Може да го подложя на терапия.

— Да се надяваме, че тази сутрин ще получим училищните списъци, та да проуча съучениците на Мими и да разбера дали някой от тях не го е сполетяло нещо подобно.

— Имаш предвид дали няма още мъртви?

— Нещо такова — потвърди тя.

Минахме по външното стълбище към офиса. Аз се насочих право към кафеварката, за да я заредя за деня, а Куки провери факса.

— Тук са — възкликна тя ентусиазирано.

— Училищните списъци? Вече? — Я колко бързо.

Куки включи компютъра и се настани зад бюрото си.

— Ще се поразровя, да видим какво ще излезе.

Предната врата на кабинета на Куки се отвори и някой надникна колебливо.

— Отворено ли е? — попита мъжът. Изглеждаше около шейсетте, както беше обърнат в профил.

— Разбира се — казах и го поканих с жест. — Какво можем да направим за вас?

Той изпъна рамене и влезе, следваше го жена на приблизително същата възраст. Беше облечен в тъмносин блейзър и ми приличаше на спортен коментатор с безупречно сресаната си побеляла коса. Тя носеше леко старомоден костюм с панталон в цвят каки, който бе в тон със светлата ѝ коса. Следваше ги облак от печал, гъст и осезаем. Те скърбяха.

— Дали някоя от вас не е Чарли Дейвидсън? — попита мъжът.

— Аз съм Чарли.

Той улови ръката ми, като че ли бях последната надежда на човечеството. Ако беше истина, горко му на човечеството. Жената направи същото, крехката ѝ ръка бе трясящо се кълбо от нерви.

— Госпожице Дейвидсън — каза господинът и ме облъхна с аромат на скъп одеколон, — ние сме родителите на Мими.

— О! — възкликнах изненадана. — Моля, заповядайте насам. — Направих знак на Куки да ни последва и ги въведох в кабинета си.

Предвидлива както винаги, тя взе бележника си, за да може да си записва.

— Вие трябва да сте Куки — каза мъжът и се ръкува с нея.

— Да, аз съм, господин Маршал. — Тя се обърна към жената. — Госпожо Маршал. Съжалявам за всичко.

— Моля, наричайте ме Уанда. Това е Харолд. Мими ни разказа за вас.

В усмивката на Куки бяха примесени равни дози уважение и ужас, докато им предлагаше да седнат. Реших, че трябва да изясня това по-късно.

Придърпах един стол за нея и се настаних зад бюрото си.

— Предполагам, че не знаете къде е тя? — стрелях наслуки.

Срещнах погледа на Харолд, беше тъжен, но ясен. Усецах колко безсилен се чувства, но беше запазил и надежда, което не можеше да се каже за Уорън, съпруга на Мими. Имах смътното подозрение, че може би знае нещо повече.

— Готов съм да платя всякаква сума, госпожице Дейвидсън. Чувал съм хубави неща за вас.

Това беше ново. Хората рядко имаха да кажат нещо хубаво за мен, освен ако „луда за връзване“ вече не се смяташе за комплимент.

— Господин Маршал...

— Харолд — настоя той.

— Харолд, преценявам хората доста добре — това е част от работата ми — а вие изглежда не просто се надявате, че Мими е добре. Изглеждате по-скоро, сякаш сте в очакване, сякаш знаете нещо, което друг не знае.

Двойката се спогледа. Можех да видя колебанието в очите им. Чудеха се дали могат да ми се доверят.

— Нека да видим дали ще мога да помогна — предложих аз.

С нерешително кимване той ми даде знак да започна.

— Добре. Мими е започнала да се държи странно преди няколко седмици, но не е споделила какво я тревожи.

— Точно така — потвърди Уанда, като стискаше дамската си чанта в скута си. — Опитах се да я предразположа, когато дойде — води децата на гости с преспиване всеки месец на първо число — но... тя просто... — Гласът ѝ секна и тя спря, за да избърше очите си с

кърпичка, преди да ме погледне. Съпругът ѝ сложи ръката си върху нейната.

— Но тя ви е казала нещо. Може тогава да ви се е сторило странно, а след изчезването ѝ да сте го осмислили.

Уанда ахна.

— Да, каза ми, но аз не разбрах... — Тя отново замлъкна.

— Ще споделите ли с мен какво ви каза?

Тя притвори очи, личеше си, че се съпротивлява. Желанието ѝ да ми се довери струеше от нея, но казаното ѝ от Мими я караше да се съмнява във всичко. Във всички.

— Уанда — каза Куки и се наведе напред със загрижено изражение, — ако има човек на този свят, на когото бих поверила живота си, то това е жената срещу теб. Тя ще направи всичко по човешките възможности — а дори и свръчовешките — за да върне дъщеря ви невредима.

Това беше най-милото нещо, което Куки някога беше казвала за мен. После щях да я посъмря относно забележката за свръчовешките възможности, но го каза добронамерено. Определено заслужаваше повишение.

— Продължавай, миличка — нежно я придума Харолд.

Уанда пое дъх и преглътна мъчително, преди да заговори.

— Каза ми, че много отдавна е направила ужасна грешка, че е извършила нещо чудовищно. Аз възразих, казах ѝ, че няма значение, но тя настояваше, че всяка грешка трябва да се заплати. Око за око. — Тя ме погледна с отчаяние, което ми късаше сърцето. — Не искам тя да пострада. Каквото и да е направила или да си мисли, че е направила, било е грешка.

— Ето защо се надяваме сама да е решила да изчезне — добави Харолд. — Че го е планирала и е в безопасност.

— Но тя никога не би изоставила Уорън и децата, без да има изключително сериозна причина, госпожице Дейвидсън. Ако го е направила, значи не е имала избор.

Харолд кимаше в синхрон с жена си. Радвах се, че не подозират Уорън. Изглежда му имаха пълно доверие. Реших, че трябва да са наясно какво става.

— Съжалявам да ви го кажа, но Уорън е задържан за разпит.

Уанда стисна устни тъжно, когато Харолд заговори:

— Знаем, но повярвайте ни, той няма нищо общо с това. Във всеки случай Мими не искаше да го замесва.

— С Куки мислим, че всичко може да е започнало още в гимназията.

— Гимназията? — попита изненадан Харолд.

— Имала ли е някакви врагове?

— Мими? — Уанда се засмя леко. — Мими се разбираше чудесно с всички. Просто си беше такава. Приветлива и търпелива.

— Твърде търпелива — вметна Харолд. Погледна жена си, преди да продължи: — Ние не харесвахме най-добрата ѝ приятелка. Как ѝ беше името?

— Джанел — каза Уанда и изражението ѝ леко се напрегна.

— Джанел Йорк? — попитах. — Били са най-добри приятелки?

— Да, в продължение на няколко години. Това момиче беше необуздано. Твърде необуздано.

Хвърлих бърз поглед на Куки, колкото да ѝ дам знак да наостри уши и съобщих:

— Джанел Йорк е загинала при автомобилна катастрофа миналата седмица.

Поразените им изражения показаха, че не са имали никаква представа.

— Боже мой — промълви Уанда.

— А познавахте ли Томи Запата? — В малките градове обикновено всеки се познава с всеки. Нямахме начин да не са познавали нашия търговец на коли.

— Разбира се — кимна Харолд. — Баща му работеше дълги години към общината. Занимаваше се с озеленяване и най-различни неща, но най-вече с гробището.

Това нямаше да прозвучи добре, но пък трябваше да ги уведомя. Трябваше да разбере какво става.

— Томи Запата е бил открит мъртъв вчера сутринта. Убит е.

Шокът им прерасна в пълно изумление. Бяха искрено зашеметени.

— Той беше една година по-голям от Мими — проговори Харолд. — Учеха в едно училище.

— Не разбирам какво става — каза Уанда с отчаяние в гласа. — Антъни Ричардсън също умря миналата седмица, синът на Тони

Ричардсън. Самоуби се.

Куки записа името и попита:

— И той ли учеше в същото училище като Мими?

— Беше в нейния клас — отвърна Харолд.

Някой разчистваше, оправяше си сметките, а Мими очевидно беше на радарата му. Семейство Маршал трябваше да знаят нещо. Със сигурност нещо се беше случило в гимназията и то щеше да ни насочи към началото на тази история.

— Господин и госпожо Маршал, когато Мими е била в гимназията, тя се е преместила от Руис в Албукърки, за да живее с баба си. Защо?

Уанда примигна срещу мен и сбърчи вежди замислено.

— Скара се с Джанел. Просто разбрахме, че иска да се махне.

— Тя ли ви каза, че са се скарали?

— Не — отвърна Уанда, като си припомняше. — Всъщност не. Единия ден бяха най-добри приятелки, а на следващия — врагове. Изглежда просто бяха тръгнали в различни посоки.

— Това никак не ни разстрои — добави Харолд. — Никога не сме одобрявали приятелството на Мими с нея.

— Случи ли се нещо конкретно, което да причини разрива?

Те се спогледаха и свиха рамене безпомощно, докато се опитваха да си спомнят.

— Каквото и да се е случило — каза Уанда, — то накара Мими да изпадне в дълбока депресия.

— Заварвахме я да плаче в стаята си — унило рече Харолд, натъжен от изплувалите стари болезнени спомени. — Престана да излиза, престана да се храни, престана да си взима душ. Стигна се дотам, че всяка сутрин ни убеждаваше, че е болна, умоляваше ни да не ходи на училище. В един момент отсъства почти три седмици подред.

Лицето на Уанда също помръкна при спомена.

— Заведохме я на лекар, който препоръча да я види психолог, но преди да ѝ назначим час, тя помоли да се премести в Албукърки при майка ми. Искаше да учи в „Сейнт Пайъс“.

— Развълнувахме се, че отново проявява интерес към учението. Винаги е била отлична ученичка, а „Сейнт Пайъс“ бе престижно училище. — Харолд се чувстваше длъжен да се оправдае, задето я бяха

оставили да замине. Не се съмнявах, че не им е било леко да вземат това решение.

Уанда потупа коляното му, отчасти възвърнала увереност.

— Честно казано, госпожице Дейвидсън, колкото и зле да звучи, отдъгнахме си с облекчение, когато тя замина. Всичко се промени от момента, в който дойде тук. Успехът ѝ се повиши стремглаво и започна да се интересува от допълнителни дейности. Беше пак предишното момиче.

Куки си водеше бележки, докато семейство Маршал говореха. Слава богу. Мен хич не ме биваше в писането на ръка.

— От това, което ми казахте — отбелязах аз, — съдя, че тревогите ѝ в Руис са възникнали от нещо по-сериозно, отколкото скарване с най-добрата приятелка. Оставам с впечатлението, че Мими е била тормозена и дори заплашвана. Или дори още по-лошо — добавих неохотно. Изнасилването определено съществуваше като вероятност. — Споменавала ли е нещо? Каквото и да е.

— Нищо — каза Уанда, разтревожена от заключението ми. — Опитвахме се да я накараме да говори за това, което я измъчва, но тя отказваше. Ставаше враждебна всеки път, когато повдигнехме въпроса. Беше толкова нетипично за нея.

Уорън беше използвал съвсем същите думи, за да опише поведението ѝ в дните преди изчезването. *Толкова нетипично за нея.*

— Трябваше да настояваме повече — въздъхна Харолд, гласът му беше изпълнен с чувство за вина. — Ние просто приехме, че е заради Джанел. Нали знаете как е в гимназията.

Аз ли не знаех.

ГЛАВА 9

„По съвет на адвоката ми този път няма послание на тениската ми.“

Надпис на тениска

Два часа по-късно с Куки седяхме в кабинета ѝ, изумени колко много неща открихме от училищните списъци и от Интернет. През последния месец шест бивши ученици от гимназията в Руис бяха починали или изчезнали. Случаите включваха убийство, автомобилна катастрофа, две наглед самоубийства, удавяне при нещастен случай и изчезнало лице: Мими.

— Добре — каза Куки, докато проучваше списъка си, — всички тези хора не само са учили в едно и също училище, но са били от един и същи или от два съседни випуска.

— А може и да сме изпуснали някого. Нямаме новите фамилии на омъжените жени.

— Ще ги проверя — каза тя.

— Като се има предвид, че в цялата гимназия е имало стотина ученици, шансът да се случи нещо подобно случайно е повече от нищожен. Трябва да има друга връзка. Съмнявам се нашият човек да обикаля и да убива всичките си съученици. Ако беше сериен убиец, щеше да има почерк — случаи на подобна смърт в ограничен район.

— Може би със заплахата си към Томи Запата, Уорън е предоставил на убиеца шанс да убие с един куршум два заека — Томи и Мими, докато подозрението пада върху Уорън — предположи Куки.

— И след като другите случаи са нагласени като инциденти, на някого ще му се размине убийството.

— Знаеш ли — каза Куки, докато четеше училищните списъци за пореден път, — името на Мими го няма тук. Този списък явно е правен, след като тя се е преместила.

— Добре, нека направим следното — казах, като разсъждавах на глас. — Ти ще проучиш полицейските архиви на Руис за някакви нередности от периода, когато Мими се е преместила, като се върнеш с месец-два назад. Макар да няма голяма вероятност, все пак може нещо да е направило впечатление на шерифа.

— Ясно. Ще проверя също и фамилиите на омъжените жени за всеки случай.

— И докато се занимаваш с това — допълних, като увеличих обема на работата й още повече, — можеш да се обадиш и да провериш дали ще се намери по-ранен списък.

— Да, това вече го направих. Хей, а ти какво ще свършиш?

Рейес имаше сестра, тъй да се каже, вследствие на отвличането си. Двегодишната Ким била изоставена пред вратата на Ърл Уокър от пристрастената си към наркотици майка едва няколко дни, преди жената да умре от усложнения, причинени от вируса на СПИН. Само можех да се надявам, че ако майката на Ким бе знаела що за чудовище е Ърл Уокър, не би оставила дъщеря си на него, независимо от възможността той да й е баща. И въпреки че не я беше малтретирал сексуално, както се бях опасявала, беше правил следващото най-гадно нещо. Използвал я бе, за да контролира Рейес. Държал я беше гладна, за да получи каквото иска от него. А бе искал от Рейес всевъзможни гадории.

— Ще говоря с Ким, сестрата на Рейес.

По лицето на Куки се появи надежда.

— Мислиш ли, че тя ще знае къде е той?

— За жалост не, но си струва да опитам.

— Ще се свържеш ли с Мадам Невен? — попита Куки със закачлива усмивка. — Защото онова „ако си жертвар на души“ звучи твърде странно.

— На мен ли го казваш? Още не съм решила.

— Ами ако аз го направя вместо теб? Чумата да го тръшне! — възкликна тя, загледана отново в списъка.

— Какво? — опитах се да прочета през рамото й.

— Мими е учила заедно с Кайл Кирш. Току-що направих връзката.

— С конгресмена? Същият конгресмен, който оповести наскоро намеренията си да се кандидатира за Сената?

— Да. Малкото му име е Бенджамин. Записан е като Бенджамин Кайл Кирш. Това „Бенджамин“ ме обърка. Явно се подвизава с второто си име.

Наведох се към нея и я погледнах право в очите.

— Същият конгресмен, който оповести намеренията си да се кандидатира за Сената *преди един месец!*

Ченето на Куки увисна.

— Чумата да го тръшне — повтори тя.

Биваше я с цветистите изрази.

Конгресмен. Проклет конгресмен. Някой, който — нямах намерение да назовавам имена — криеше тон кирливи ризи в гардероба си. Или една, но достатъчно голяма да я облече Кинг Конг. И никак не му се искаше тя да бъде изривена. Все пак кирливата риза е гадна гледка. И залагах всичките си пари, всичките четирийсет и седем долара и петдесет и осем цента на Кайл Кирш. Конгресмен. Кандидат за сенатор. Убиец.

От друга страна имаше вероятност да беше случайно съвпадение, някаква странна поредица от събития, въртящи се около група ученици от Руис, Ню Мексико и мъж, обявил кандидатурата си по същото време, по което съучениците му започват да окапват като мухи през септември. Колкото имаше вероятност да ме коронясат за Мис Финландия преди края на годината.

И ето че благодарение на Кайл Кирш главата ми отново гръмна от хаотични мисли. Какви ги беше надробил той тип, дявол го взел? Освен ако не беше участвал в сатанинско жертвоприношение или не бе работил някога като дистрибутор на „Амуей“, не виждах какво може да оправдае това, че убиваше невинни хора.

Той трябваше да се сгромоляса. И за предпочитане яко.

Завих към жилищния комплекс със сгради в испански стил, където живееше Ким Милър и почуках на боядисаната ѝ в тюркоазно врата.

— Госпожице Дейвидсън — промълви Ким, когато отвори вратата с разширени от тревога очи. Тя ме хвана за китката и ме дръпна вътре. — Къде е той? — Кестенявата ѝ коса беше прибрана небрежно в конска опашка, тъмни кръгове ограждаха

сребристокзелените ѝ очи, от което те изглеждаха огромни и хлътнали. Изглеждаше крехка, когато я видях за първи път. Сега имаше вид, като че ли ще се разпадне всеки момент.

Хванах ръката ѝ, докато ме водеше към бежово канапе.

— Надявах се вие да ми кажете — казах, когато седнахме.

Проблясъкът надежда, в която се беше вкопчила със зъби и нокти, изчезна и в аурата ѝ се появи тъничка пукнатина. Спусна се сивота и очите ѝ се замъглиха.

Не знаех колко да ѝ кажа. Щях ли да искам да знам, ако брат ми на практика извършваше самоубийство? Естествено, че щях да искам, по дяволите. Ким имаше право да е наясно какво бе намислил твърдоглавият ѝ брат.

— Точно сега ми е много сърдит — казах аз.

— Значи сте го виждали?

Дадох си сметка, колко е трудна за нея уговорката им. Имаха споразумение за нулев контакт. Рейес не искаше тя да страда повече заради него, а тя от своя страна не искаше да се превръща в средство, което да причини страдание на него. Никой, дори и властите, не знаеха каква му е тя. Макар и да нямаха кръвна връзка, си бяха като истински брат и сестра и имах чувството, че Рейес ще експлодира, ако знаеше, че разговарям с нея.

— Ким, знаеш ли какво е той?

Тя смръщи изящните си вежди.

— Не. Не съвсем. Знам само, че е уникален.

— Така е — казах и се наместих по-близо до нея. Не че имах намерение да ѝ доверя кой е той наистина. Какво е. — Уникален е и може да напуска тялото си.

Тя преглътна мъчително.

— Знам. Разбрах го отдавна. Освен това е много силен. И бърз.

— Точно така. А когато напуска тялото си, е още по-силен и по-бърз.

С леко кимване ми показа, че следи мисълта ми.

— По тази причина — продължих, като се надявах да не разбия сърцето ѝ, — той е решил да остави материалното си тяло да умре.

Зачервените ѝ очи примигнаха в изумление, докато осъзнае думите ми. Когато това се случи, ръката ѝ се стрелна да затисне устата ѝ и тя се втренчи невярващо в мен.

— Не може да направи такова нещо — пророни с натежал от мъка глас.

Стиснах ръката ѝ, която още беше отпусната в моята.

— Съгласна съм. Трябва да го намеря, но той не иска да ми каже къде е тялото му. Той е... ранен — казах, заобикаляйки истината. Не ѝ трябваше да знае колко беше сериозна ситуацията. Колко малко време му оставаше.

— Какво? Как?

— И аз не знам точно — излъгах. — Но трябва да го намеря, преди да е станало твърде късно. Имаш ли представа къде може да е?

— Не — пророни тя, гласът ѝ пресекна от сълзите, които потекоха по бузите ѝ. — Но щатският шериф каза, че има сериозни неприятности.

Кръвта във вените ми се смрази. Никой, дори и властите не знаеха, че Ким е негова неродна сестра. Тя беше напълно извадена от схемата. Никакъв контакт. Така беше настоял Рейес. Нямах абсолютно никакви документи, които да ги свържат. Поне аз не знаех за такива.

— А сега и това — продължи тя, без да забелязва паниката ми. — Защо? Защо иска да ме изостави така?

Или този шериф беше много добър в работата си, или разполагаше с вътрешна информация. Реших, че е второто, защото никой не беше чак толкова добър.

Обхванах с длани ръката ѝ.

— Ким, обещавам ти, ще направя всичко възможно да го намеря.

Тя ме прегърна. Притиснах я леко, като се боях да не се счупи в ръцете ми.

Криволичех в задръстването по 1–40 и се чудех, как да му се не види, щатски шериф бе открил връзката с Ким. Тази мисъл ме обърка. Не беше лесно да се стигне до нея, а аз знаех предварително за съществуването ѝ. Не бяха много хората на земята, на които това бе известно.

Телефонът ми звънна с мелодията на „Намираш ли ме секси?“ Отворих го, като знаех, че насреща е Куки.

— Домът с лоша слава на Чарли.

— Трябва да ме прибереш — каза тя.

— Да не би да се предлагаш отново по улиците? Не се ли разбрахме по този въпрос?

— Няколко седмици, преди Мими да се премести в Албукърки, момиче от нейния клас е изчезнало.

Намалих и с Мизъри преминахме в дясната лента.

— Какво се е случило? — повиших глас, за да надвикам клаксоните и резките подвиквания. — Имала ли е нужда от лечение?

— Никой не знае. Така и не са намерили тялото ѝ.

— Това е любопитно.

— Да. Всъщност е печално. Според статия във вестник отпреди пет години родителите ѝ още живеят в Руис. Останали са в същата къща двайсет години с надеждата, че дъщеря им ще се върне у дома.

Това всъщност не беше рядкост. Когато случаят оставаше неразкрит, родителите често се бояха да се преместят, за да не се върне детето и да открие, че ги няма.

— Приключеният случай, било в добра или лоша посока, си е за предпочитане.

— И познай как се казва.

— Хм...

— Хана Инсинга.

Аха. Онази *Хана* от съобщението на Мими върху стената на тоалетната в заведението.

— При теб съм до две минути — обещах, преди да затворя.

— Ето ти адреса — каза Куки, като се качваше в Мизъри.

— Кой ще отговаря на телефона? — Не че много ме беше грижа, но някой трябваше да тормози Куки. Защо не аз?

— Пренасочила съм обажданията към мобилния си телефон. — Беше помъкнала купчина документи и папки, както и лаптопа си.

— Браво на теб. Не ти плащам, за да обикаляш като рок звезда.

— Плащаш ли ми? По-скоро съм ти роб.

— Къде-къде по-евтина си от роб. Сама си осигуряваш подслон, плащаш си сметките.

Оригинална както винаги, тя ми се изплези и в същото време щракна колана си. Фукла. Видях пролука и се шмугнах по „Сентрал“.

Времето трябваше да се цени. Папките се разлетяха от скута на Куки. Тя ги стисна и изскимтя:

— Порязах се на хартията!

— Така ти се пада, като ми се плезиш.

Тя засмука пръста си и ме стрелна злобно, преди да отдалечи ръка, за да огледа внимателно пораженията.

— Застраховката ми за трудова злополука покрива ли порязване с хартия?

— Кокешките снасят ли снежни топки?

След малко повече от два часа седяхме в уютна дневна в Руис с приятна жена на име Хай, която ни беше поднесла разтворима напитка в чаши за чай. Хай изглеждаше наполовина азиатка, най-вероятно корейка, но съпругът ѝ беше рус и синеок пилот във военноморския флот. Бяха се срещнали по време на отпуската му в Корпус Кристи, нейния роден град в южната част на Тексас. Личеше, че е оттам и по носовия ѝ изговор. Тя беше дребна и кръглолика, с прошарена черна коса, подстригана на черта до брадичката. С бялата си блуза и панталони цвят какви изглеждаше по-млада за възрастта си, въпреки че беше крехка като чашите за чай, които ни поднесе.

— Благодаря — казах ѝ, когато ми подаде салфетка.

— Искате ли бисквити? — попита тя с тексаския си акцент, който никак не се връзваше с азиатските ѝ черти.

— Не, благодаря — каза Куки.

— Сега се връщам. — Хай забърза към кухнята, като влачеше джапанките си по килима.

— Може ли да си я взема с мен у дома? — попита Куки. — Много е сладка.

— Може, но на това му казват отвличане и не се посреща ласкаво от повечето институции. — Изкисках се в чашата си, когато тя ми се намръщи. Явно порязването с хартия я бе направило сръдлива.

Хай се появи отново с чиния бисквити в ръце. Усмихнах ѝ се, когато ми я подаде.

— Много ви благодаря.

— Тези бисквити са хубави — рече тя и седна в люлеещ се стол срещу нас.

След като сложих една върху салфетката си, подадох чинията на Куки.

— Госпожо Инсинга, можете ли да ни разкажете какво се случи?

Бяхме ѝ казали, че сме дошли да поговорим за дъщеря ѝ, когато ѝ се представихме на вратата. Беше достатъчно любезна да ни покани.

— Това бе толкова отдавна — промълви тя и се отнесе в спомените си. — Още усещам аромата на косата ѝ.

Оставих чашата си.

— Имате ли представа какво се е случило?

— Никой не знае — каза тя с треперещ глас. — Питяхме всички. Шерифът разпита всички деца. Никой нищо не знаеше. Просто не се прибра у дома. Сякаш изчезна от лицето на земята.

— С някой приятел ли излезе онази вечер? — Болката от изчезването на дъщеря ѝ изплува, излъчваше се от Хай. Беше объркващо. Сърцето ми започна да бие лудо, а дланите ми се изпотиха.

— Не трябваше да излиза. Измъкнала се е през прозореца, така че нямам представа дали е била с някого.

Хай се опитваше да сдържа емоциите си и аз изпитах силно състрадание към нея.

— Можете ли да ми кажете кои бяха най-близките ѝ приятели? — попитах. Ако имахме късмет, щяхме да си тръгнем поне с някакви имена.

Хай поклати съжалително глава.

— Живеехме тук едва от няколко седмици. Още не бях срещала никого от приятелите ѝ, въпреки че тя разказваше за няколко момичета от училище. Не съм убедена, че са били близки. Хана беше болезнено срамежлива, но ми каза, че едно от момичетата е било много мило с нея. След изчезването на Хана момичето се премести в Албукърки да живее с баба си.

— Мими Маршал — рекох тъжно.

Тя кимна.

— Да. Казах на шерифа, че са били приятелки. Той ми отговори, че е разпитал всички деца в училището. Никой не знаел нищо.

По етични причини не можех да спомена името на Кайл Кирш. Нямахме никакво доказателство, че има нещо общо с това. Все пак реших да пробвам нещо друго.

— Госпожо Инсинга, а имаше ли някакви момчета? Споменавала ли е нещо за гадже?

Хай скръсти ръце в скута си. Струва ми се, че не искаше да мисли за дъщеря си по този начин, но момичето е било поне на петнайсет, когато е изчезнало, може би на шестнайсет. Нищо чудно голяма част от мислите ѝ да са били ангажирани от момчета.

— Не знам. Дори и да е харесвала някого, не би ни казала. Баща ѝ беше много строг.

— Много съжалявам за загубата ви — отвърнах, когато тя спомена съпруга си. Беше споделила, че е починал преди почти две години.

Тя сведе глава в знак на благодарност. След като насочихме разговора към по-весели теми с въпроси за родния ѝ град и какво от Тексас най-много ѝ липсва, с Куки станавме и тръгнахме към вратата.

— Има още нещо — каза Хай, докато ни изпращаше. Куки вече беше тръгнала към джипа. — Преди около десет години в банковата ни сметка започнаха всеки месец да постъпват суми.

Аз спрях и се обърнах към нея изненадана.

— Не ми се искаше да вярвам, че може да е свързано с Хана, но трябваше да съм честна пред себе си. Защо някой би ни давал пари без причина?

Това беше добър въпрос.

— От друга сметка ли се превеждаха?

Тя поклати глава. Разбира се, че не. Това щеше да е твърде лесно.

— Беше винаги депозит, направен през нощта — поясни тя. — Хиляда долара на първо число всеки месец. Като по часовник.

— И нямате представа от кого са?

— Никаква.

— Съобщихте ли в полицията?

— Опитах — каза тя и сви рамене, — но те не искаха да пилеят ресурс, за да издирват банковия клон, защото всъщност нямаше извършено престъпление. Особено след като отказахме да повдигнем обвинения.

Кимнах с разбиране. Би било трудно да се спори с властите в тази ситуация.

— Със съпруга ми на няколко пъти се опитахме да видим кой го прави, но ако направехме засада при един банков клон, депозитът се

вносяше в друг. Всеки път.

— Е, определено си струва да се провери. Може ли да ви задам още един въпрос? — попитах, когато Куки се обърна в края на тротоара да ме изчака.

— Разбира се — отговори тя.

— Спомняте ли си кой беше шериф по времето, когато изчезна Хана? Кой водеше разследването?

— О, да. Беше шериф Кирш.

Сърцето ми спря за момент и не можах да сдържа леко ахване. С надежда, че изненадата ми не я е разтревожила, казах:

— Много благодаря за отделеното време, госпожо Инсинга.

След като си тръгнахме, с Куки седяхме в Мизъри — в джипа, не в смисъл, че се чувствахме нещастни — напълно зашеметени. Бях ѝ казала кой шериф е разследвал случая.

— Нека те попитам нещо — казах на Куки, която се беше втренчила в празното пространство. — Нали ми каза, че Уорън Джейкъбс е богат? Създава софтуерни програми за фирми по цял свят.

— Ммм... — измърмори тя разсеяно, без дори да ме поглежда.

— Тогава защо Мими работи?

Тя се обърна и ме погледна невярващо.

— Нима само защото съпругът ѝ е богат не бива да работи? Да бъде независима? Да има идентичност?

Вдигнах ръка да я спра.

— Куки, можем ли да забравим феминистките лозунги за момент? Имам причина да питам. Хай ми каза, че през последните десет години някой им превежда пари нощем, хиляда долара на първо число всеки месец. Харолд и Уанда споменаха, че Мими ги е посещавала с фанатична точност. Водела е децата на гости с преспиване на първи всеки месец. Куки, Мими е превеждала парите.

Отне ѝ известно време да осмисли казаното от мен, после наведе глава и кимна със съгласие.

— Но това би означавало, че чувства вина за нещо, нали?

— Така изглежда. Но хората изпитват вина по различни причини, Куки. Не означава, че е извършила нещо лошо.

— Казала е на майка си, че е допуснала грешка. Чарли, какво се е случило?

— Не знам, скъпа, но ще открия. И съм готова да заложа левия тестис на Гарет, че има нещо общо с нашия кандидат-сенатор.

Завъртях ключа на стартера. Мизъри се събуди с ръмжене, а Куки се взираше навън през стъклото от своята страна.

— Имаш ли някаква представа какво означава това? — попита тя.

— Без да броим, че Кайл Кирш е най-вероятният убиец ли?

— Това означава, че ще уличим конгресмен в извършване на углавно престъпление. Човек, който иска да бъде следващият ни сенатор. Герой в родния си град и стълб на общността.

Да не би Куки да имаше колебания, защото той беше голяма клечка? Големите клечки трябваше да спазват законите точно както средно големите и малките клечки.

Тя ме погледна с грейнали очи, аурата ѝ преливаше от огнена страст.

— Боже, обичам тази работа.

ГЛАВА 10

„Бях атеист, докато не осъзнах, че съм Бог.“

Стикер върху броня
на кола

Докато спрем пред шерифството на окръг Мора, Куки беше вече под пара. Бе поела водеща роля в разследването и всъщност се справяше много добре. Ако не се брояха пропуснатите обаждания, бавния интернет и скандалът, който ѝ вдигна осемдесетгодишна жена, която настояваше, че е Батман, когато Куки избра грешен номер. Куки започваше да се дразни от непрестанните ми имитации на бабата. Да не я беше включвала на високоговорител, щом не можеше да изтърпи последствията.

Когато слязохме от Мизъри, тя ме избута и каза:

— Пречкаш ми се на енергийния поток.

Опитах се да не се изкикотя — е поне не много силно — и я попитах:

— Тази промяна по хирургически път ли я постигна?

За беда настоящият началник беше излязъл по работа. Служителката ни каза, че предишният шериф, бащата на Кайл Кирш, сега живеел в Таос със съпругата си и работел като охранител, така че не можахме да разговаряме и с него. Служителката обаче ни даде копия от цялата информация, която имаха по случая с Хана Инсинга срещу ниската цена от влизане в тъмно и влажно мазе и ровене из няколко кашона с документи.

Самата служителка беше твърде млада, за да си спомня случая, което беше жалко. Бях сигурна обаче, че след цялото обикаляне и разпитване нагоре-надолу, бе вероятно да обезпокоим този-онзи. Ако не друго, то поне щяхме да привлечем вниманието на Кайл и то бързичко. Естествено, покрай фалшивите федерални агенти и новите

ми приятели от тази сутрин, може би вече бяхме разкрили тайната си засада и пъклените си планове да попречим на Кайл Кирш да завладее света.

Обичах да карам лошите момчета да се поизпотят, това ме възбуждаше. Обичах да карам и добрите момчета да се потят, по същата причина, само че средствата бяха различни.

По пътя на връщане трябваше да минем през Санта Фе, което ми даваше идеалната възможност да се срещна насаме с Нийл Госет, директора на местния затвор. Всъщност, той се беше обадил, докато пътувахме и настоя да се отбия, за да се видим. Накара секретарката си да ни запише час, тъй като в затвора много си държат на графика.

— Мислиш ли, че Нийл би ти осигурил достъп до такава информация? — попита Куки, след като свърши разговора с дъщеря си Амбър. Изглежда Амбър си прекарваше добре при баща си и това явно тревожеше Куки. — Записите от посещенията все пак не са ли поверителни?

— Да караме подред — казах, докато шофирах към затвора. Извадих мобилния си телефон и се обадох на чичо Боб.

— О! — възкликна Куки, като не спираше да пише на лаптопа си. — Твоята Мадам Невен току-що отговори на писмото ми.

— Сериозно? Споменава ли нещо за мен?

Тя се подсмихна.

— Попитах я какво иска от жътваря на души, и тя пише, цитирам: „Това е между мен и жътваря на души“.

— Споменала ме е значи. Мила е.

Куки кимна, когато чичо Боб вдигна телефона с рязък тон.

— Какво имаш?

— Освен страхотни цици ли? — попитах.

— По случая.

Беше толкова сприхав.

— Всичко ли искаш да чуеш или да разказвам избирателно?

— Всичко, ако не възразяваш.

Така че изпях всичко по случая в следващите десет минути, докато Куки търсеше информация чрез лаптопа си. От време на време ми излайваше по някоя подробност, очевидно неудовлетворена от моята интерпретация на мюзикъла „Кайл Кирш превзема света“.

След дълго мълчание, което ме накара да се съмнявам дали окончателно не е станал жертва на запушените си артерии, чух пъхтене, пуфтене и изскърцване на врата, а след това шепота му:

— Кайл Кирш?

— Къде се намираш?

— В тоалетната, мамка му. Не можеш просто така да изстреляш такава гадост пред хората. Кайл Кирш?

— Да.

— Онзи Кайл Кирш?

Очевидно имаше проблеми с оросяването.

— Сега трябва да отида в затвора. Обади ми се да говорим, когато софтуерът ти се отблокира.

— Добре, чакай — спря ме той, преди да затворя, — нека да проуча случая с изчезналото момиче. Не прави нищо прибързано.

— Аз? — обидих се само съвсем малко.

— Разбунваш гнездата на стършелите по-често и от дванайсетгодишно момче с бейзболна бухалка. Ти си като дрогирана Лоис Лейн.

— Това вече беше безобразие. Е, имаш ли още нещо за мен?

— Не.

— Жалко.

— Ще се пазиш ли от неприятности?

— Моля? К-шшшшш. Връзката се разпада. — Затворих, преди той да успее да каже още нещо. Ако аз бях Лоис Лейн, Рейес Фароу със сигурност бе моят Супермен. Трябваше да го намеря преди демоните от Криптон да са довършили започнатото. Фактът, че не го бях виждала цял ден, не ми убягваше. Дали беше умрял? Отишъл ли си бе вече? Самата мисъл за това причиняваше смазваща тежест в гърдите ми. Дишах дълбоко, за да се успокоя, докато минавахме през портала на затвора.

— Според написаното тук, Джанел Йорк има жива сестра, но тя в момента живее в Калифорния — съобщи Куки.

— Леле, това е доста път. Тук сме за среща с Нийл Госет — казах на пазача.

Той хвърли поглед към една папка, позата му беше като на войник под команда „мирно“.

— Имате ли записан час?

— Разбира се — отвърнах и пузнах закачлива усмивка. — Аз съм Шарлот Дейвидсън, а това е Куки Ковалски.

Ъгълчетата на устата му трепнаха в усмивка. Беше твърде млад, за да е претръпнал и достатъчно възрастен, за да е наивен. Дяволски добра възраст по моите стандарти.

— Само вие сте записана, госпожице Дейвидсън. Ще съобщя — каза той.

Усмихнах се още по-широко, което според опита ми можеше да отвори повече врати от АК-47. Той задържа устата си сериозна с усилие, но очите му отвърнаха на усмивката ми, преди да се отправи към кабинката си.

— Може сестрата на Джанел да е дошла за погребението — предположи Куки. — Ще се обадя в погребалната агенция да проверя какви контакти са оставили.

Докато тя търсеше номера на агенцията, пазачът се върна, усмивката още напираше зад строго стиснатите му устни.

— Може да влезете. Ако карате само по този път — той посочи надясно, — ще ви изведе право пред неговата сграда.

— Благодаря ви.

След десет минути се озовах отново в щатския затвор. По-точно, в кабинета на Нийл Госет в щатския затвор. Куки остана в чакалнята, за да направи още проучвания и да проведе няколко телефонни разговора. Беше много продуктивна. Чух, че Нийл идва. Той поздрави Куки, после спря да поговори с Луан, секретарката си, която ни посрещна на входа и всеки път, когато идвах, ме гледаше, сякаш съм убила кученцето ѝ. Имаше бледа кожа, която издаваше всяка от четирийсетте ѝ и нещо години и силно контрастираше с късата ѝ черна коса и тъмните ѝ очи. Чудех се защо винаги ме гледа така кръвнишки. Не ме интересуваше чак толкова, че да попитам, но все пак. Не можех напълно да се доверя на чувството си, но като се върнах в спомените си към първата ни среща, нямах това усещане, докато тя не разбра, че съм дошла заради Рейес. Беше настроена едва ли не закрилнически към него и аз внезапно се зачудих защо.

Нийл благодари на Луан и се отправи към кабинета си. С него бяхме учили заедно, но не бяхме много близки. Най-вече защото той беше кретен. Слава богу, животът в затвора го беше направил по-зрял. И поради инцидент, случил се при идването на Рейес тук преди десет

години, включващ неутрализиране на тримата най-опасни членове на банди сред затворниците, всичко на всичко за петнайсет секунди, Нийл беше донякъде светнат по отношение на Рейес. Видяното го беше впечатлило. А за мен знаеше достатъчно, че да вярва на всичко, което кажа, колкото и налудничаво да звучеше. В гимназията не беше така, там ме наричаха всякаква — от шизофреничка до Блъди Мери, което беше странно, защото рядко кървах. Сега обаче можех да използвам новородената му вяра в способностите ми като предимство и разчитах да ми помогне за случая.

Той влезе в кабинета си и ми кимна свойски, преди да седне зад бюрото. Нийл беше оплешивяващ бивш спортист, който, честно казано, беше запазил твърде добра фигура въпреки очевидната си страст към чашката.

— Виждала ли си го? — попита той, минавайки директно на темата. Явно засега се канеше да бъде напълно делови. Това ме устройваше. Имаше логика, че иска да знае къде е Рейес, след като беше директор на затвора, от който той всъщност беше избягал.

— Щях да те попитам същото.

— Искаш да кажеш, че не знаеш къде е? — Звучеше притеснен.

— Не. — Опитах се и аз да звуча притеснена.

Той въздъхна уморено и заряза началническото си поведение, а това, което каза после, ме изненада повече, отколкото ми се искаше да си призна.

— Трябва да го открием, Чарли. Не можем да допуснем щатските шерифи да стигнат до него първи.

Прободе ме чувство на тревога.

— Какво те кара да го кажеш?

— Това, че говорим за Рейес Фароу — отвърна той язвително. — Виждал съм на какво е способен. Виждал съм какво може. Бог знае какво би направил с истинско оръжие в ръце. — Разтърка лицето си с пръсти. След още една тежка въздишка поотпусна рамене и добави: — Ти знаеш по-добре от мен на какво е способен.

Имаше право. Знаех ужасно много повече от него. Ако Нийл беше и на крачка по-близо до истината, щеше да откачи.

— Те няма да могат да го спрат — продължи той с мрачно изражение. — А щом не могат да го спрат, ще използват всички възможни средства, за да го унищожат.

Мисълта Рейес да бъде унищожен от група шерифи ме накара да стисна зъби и за известно време сърцето ми спря. Рейес сам го беше казал. В човешки вид беше уязвим. Можеха да го победят. Не бях много сигурна колко може да ми е полезен Нийл, но щях да открия. Ако исках той да ми вярва, и аз трябваше да му се доверя. Въпреки че истината, цялата истина и нищо друго, освен истината беше твърде много и можех да навредя повече, отколкото да помогна, Нийл беше видял достатъчно, за да знае, че Рейес е от друг вид. Щях да използвам това, за да го привлека на своя страна, като оставя досадните подробности и думи като *жътвар*, *души* и *син на Сатаната* за някой друг път.

— Не знам къде е той — казах аз и направих великански скок в доверчивостта, — но знам, че е бил преследван и е ранен.

Това, което казах, го притесни. Лицето му остана спокойно — бе овладял добре неслизащото от мода изражение на играч на покер — но се разчувства и в този миг се уверих, че съм намерила истински съюзник. Не беше нито ядосан, че знам толкова за Рейес, нито подгонен от амбицията да залови затворника си. Очите му не светеха алчно при мисълта за похвалата, която би получил, задето е хванал избягал затворник.

Не, Нийл се страхуваше. Изглежда бе искрено загрижен за Рейес. Този извод ме изненада. Нийл ежедневно работеше със стотици затворници. Умората от състраданието със сигурност играеше голяма роля в професията му. Човек би си помислил, че само стресът стигаше, за да отдалечи всякакви чувства на загриженост. Но аз я усещах. Чувствах връзката между него и Рейес. Може би се беше привързал към него след дългия престой на Рейес в затвора, като през цялото време бе съзнавал, че той е нещо повече, не изцяло човешко същество. Във всеки случай бях готова да го целуна по устата на мига, стига да не се беше държал така гадно с мен в гимназията. Облекчението, че Нийл е на моя страна в тази история, на страната на Рейес, понамали напрежението в стомаха ми, макар и само за малко.

— Откъде знаеш, че е ранен? — попита той и аз буквално долових как емоциите в него преливаха. Загриженост. Съчувствие. Страх. Те се излъчваха към мен и се завихряха като задушаваш дим.

Примигнах и се концентрирах.

— Ще ти кажа нещо — заговорих, като се надявах, че избликът на откровение няма да ме приземи върху някой кактус. Щеше да е доста болезнено. — Но нали знаеш, че за тази история трябва да си ширококомислещ и да не си поставяш ограничения?

Той се поколеба, зачуден накъде бия, после кимна предпазливо.

Наведох се напред и заговорих тихо с надеждата, че това ще намали шока.

— Рейес е свръхестествено същество. — Нийл не показва никаква реакция, дори не мигна, така че аз продължих. Най-вече защото ужасно много се нуждаех от помощта му. И отчасти защото бях любопитна докъде мога да стигна. Докъде бе готов да стигне той, за да научи истината. — Искам да кажа, че и аз имам някои способности, но не съм като него.

След продължителен размисъл, той покри лицето си с длани и ме погледна през разперените си пръсти.

— Аз откачам — заяви той. После преосмисли глаголното време и добави: — Не. Вземам си думите обратно. Откачил съм вече. Стана каквото стана. Сега за мен няма надежда.

Той натисна копчето на интеркома.

— Да, господине? — чу се мигновен отговор. Биваше си я.

— Луан, трябва незабавно да уредиш освидетелстването ми. С вчерашна дата, ако е възможно.

— Разбира се, господине. Имате ли някакви предпочитания?

— Не — каза той и поклати глава. — Всичко ще свърши работа. Ти прецени.

— Ще се заема с това веднага, господине.

— Много е добра — каза той, щом Луан прекъсна връзката.

— Изглежда е така. А по каква причина искаш да те освидетелстват?

Той ми се намръщи, като че ли аз бях виновна за психическия му срив.

— Колкото и да е болезнено за мен да го призная, аз ти вярвам.

Опитвах се да прикрия усмивката на облекчение.

— Не, наистина ти *вярвам*. Като че ли си ми казала, че си спужала гума или че навън е облачно. Нищо необичайно. Нищо притеснително.

Боже, наистина се беше променил след гимназията. Нямах предвид само биреното коремче и оплешивяването.

— И това е лошо?

— Разбира се, че е лошо. Аз работя в затвор, за бога. Не се случват такива неща в ежедневието ми. Въпреки това всяка клетка от тялото ми приема факта, че Рейес е свръхестествено същество. По-скоро бих се усъмнил в прогнозата за времето, отколкото в това.

— Всички се съмняват в прогнозата за времето, а и сега се намиращ в моето ежедневие — казах с усмивка. — Моят свят е страхотен. Но имах причина да ти кажа това.

Той ме погледна отново и вдигна вежди въпросително.

— Имам нужда от помощта ти. Трябва да разбере кой е посещавал Рейес в затвора.

— И защо ти е нужна тази информация?

— Защото трябва да намеря тялото му.

— Мъртъв ли е? — извика разтревожено Нийл. Той скочи и се приближи към мен.

— Не, Нийл, успокой се. — Вдигнах ръце в знак, че се предавам. — Не е мъртъв. Или по-скоро мисля, че не е. Но скоро ще бъде. Трябва да открия тялото му. Както казах, той е ранен. Сериозно.

— И мислиш, че някой го е приютил? Някой, който го е посещавал?

— Точно така.

Той се обърна и натисна отново копчето на интеркома.

— Луан, можеш ли да ми намериш имената на всички, които са посещавали Рейес Фароу през последната година? Искам да знам също и имената на хората, които той е посочил в списъка на посетителите, кои са били одобрени от властите и кои не.

— Преди да бъдете освидетелстван ли желаете тази информация или след това?

Той сви устни замислено. Взе решение и отсече:

— Преди това. Определено преди това.

— Ще ви ги приготвя незабавно.

Страшно много ми хареса начина, по който използва думата „незабавно“. Зарекох се да разкажа всичко на Куки.

— Значи посетителите трябва да бъдат одобрени?

— Да. — Той седна отново зад бюрото си. — Затворниците трябва да съставят списък на хората, от които желаят да бъдат посещавани. Посетителят попълва молба, която се представя на властите за одобрение, преди той или тя да бъде допуснат за посещение. Нека се върнем на темата за свръхестественото — подкани ме той със загадъчен поглед.

— Добре.

— Да не би да си екстрасенс? Така ли разбра, че Рейес Фароу е ранен?

Все натам се отплесваха.

— Не. Не точно. Не по начина, който имаш предвид. Не мога да предсказвам бъдещето или пък да виждам миналото. — Когато той ме погледна със съмнение, го уверих: — Наистина, едва си спомням миналата седмица. Миналото е размазано. Като мъгла, но поразмазано.

— Добре, тогава какво разбираш под свръхестествено?

Замислих се отново дали да не му кажа истината, но светкавично реших да не го правя. Не исках да загубя подкрепата му, но не исках и да го лъжа. Той работеше с осъдени престъпници повече от десет години. Измамници до един.

Изучавах шарките на килима му и се чудех какво да кажа. Мразех когато трябваше да преценявам колко мога да осветля някого и колко да премълча. Проблемът идваше оттам, че когато казвах истината на хората, животът им се променяше завинаги. Започваха да виждат нещата изкривени. Тъй като повечето хора не биха повярвали и на дума от това, не изпадах често в такова опасно положение. Но Нийл беше виждал някои неща. Знаеше, че Рейес е по-силен от всеки мъж, когото бе срещал. Знаеше и че аз мога да виждам неща, които другите не могат. Но съществуваше предел, граница, до която човешкият мозък можеше да възприема реалността. Ако я прекрачех, рискувах да се лиша от сътрудничеството и приятелството му. Не че много ме беше грижа за приятелството му, но все пак.

— Нийл, не искам да те лъжа.

— И аз не искам да ме лъжеш, така че историята трябва да е кратка и ясна.

С дълбока въздишка изрекох:

— Ако ти кажа истината... да речем просто, че няма да спиш спокойно нощем. Никога повече.

Той затрака замислен с химикалка по бюрото.

— За да бъда честен, Чарли, вече не спя особено добре след последното ти посещение преди няколко седмици.

По дяволите. Знаех си. Вече бях съсипала живота му.

— Може и да греша — продължи той, — но съм сигурен, че бих спал по-спокойно, ако знаех всичко. Точно откъслечната информация ме тревожи. Вече нищо не е сигурно. Нищо не си е по местата. Имам чувството, че основите на всичко, в което съм вярвал в живота си, рухват под краката ми и не мога да преценя кое е истина и кое не.

— Може ли да се съгласим с това, че сме на различни мнения?

— Не.

— Значи сме в разногласие?

— Не.

— В съгласие ли сме тогава?

— Не.

— В такъв случай нека се изразя така. — Той се наведе напред с дяволска, ама дяволска усмивка. — Ако искаш да хвърлиш поглед на записите на посещенията, ще ми кажеш всичко.

Той да не би да каза *да хвърлиш поглед!*

— Мисля, че не мога да ти причиня това — заявих със съжаление.

— Така ли? А може би и аз не съм ти споделил всичко.

Събрах вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина ли си мислиш, че историйката, която ти разказах за Рейес, е всичко?

Първия път, когато посетих Нийл, той ми разказа невероятна история. Точно бил постъпил на работа в затвора, когато видял как Рейес, който тогава бил двайсетгодишно хлапе, побеждава трима от най-опасните мъже в страната, без дори да се изпоти. Всичко приключило, преди дори Нийл да успее да се обади за подкрепление. Тогава разбрал, че Рейес е различен.

— Мислиш ли, че ти казах всичко, което се е случвало? — попита той. Почти очаквах дяволски смях. — Знам десетки истории. Неща, които... неща, които не могат да се обяснят. — Той поклати

глава, докато си припомняше поредицата необясними феномени. Стараех се да не ми потекат лиги. — Честно казано, Чарли, имам нужда от обяснение. Можеш да го отдадеш на учения в мен — добави той и размърда вежди.

— Науките ти куцаха.

— Заобичах ги.

Не се предаваше. Виждах решимостта в погледа му. Същата, която отведе футболния отбор на гимназията ни до щатски финали три години подред. Проклятие.

— Виж какво — предложих, като обърнах разговора в преговори. — Кажете какво знаеш и ще ти кажа какво знам аз.

— Значи трябва аз да започна, така ли?

Усмихнах се утвърдително.

— Мамка му. Все аз трябва да започвам, а по средата, вие, момичетата, губите кураж и бягате, преди да ви е дошъл редът.

Явно имаше доста опит в тази насока.

— Нямаш ли ми доверие? — попитах, като с всички сили се правех на възмутена.

Той стисна устни.

— Никакво.

Направих широк жест с обърнати нагоре длани.

— Приятел, ние сме в затвор. Ако не спазя уговорката ни, можеш да ме тикнеш в карцера, докато не проговоря.

— Може ли да го получа в писмен вид?

Исках повече, нуждаех се от повече, както се нуждаех от въздух. Апетитът да узная за Рейес възможно най-много беше ненаситен.

— Дори написано с кръв.

След дълга въздишка на размисъл той каза:

— Чак до кръв не е нужно да стигаме. Ще ти дам един от ярките примери. — Той прехапа долната си устна, докато избираше. — Добре, веднъж, когато бях още пазач, ни подшушнаха, че ще има бой. Сериозен, между Южния район и Арийците. Напрежението растеше и на третия ден знаехме, че нещо ще се случи. Мъжете се струпаха в двора, гледаха се и се приближаваха сантиметър по сантиметър, докато водачите на бандите не се допряха нос в нос. Точно по средата беше застанал Фароу. Изненадахме се.

— Защо се изненадахте? — попитах, сигурно очите ми се бяха разширили от учудване.

— Защото той не контактуваше с другите. Рядко се случва, но от време на време се появяват затворници единаци. Той беше такъв. Справяше се доста добре.

— И той се озова в центъра на боя? — Макар да знаех, че Рейес е оцелял, само от мисълта сърцето ми спря.

— Точно в средата. Не можехме да повярваме. Тогава мъжете започнаха да падат. Докато Фароу си проправяше път през затворниците, те падаха на земята един след друг. В пълно безсъзнание. — Той спря, потънал в мислите си.

— Какво стана след това? — попитах с глас, изпълнен със страхопочитание.

— Когато Фароу стигна до водачите на бандите, им заговори. В този момент повечето от останалите се бяха отдръпнали, част от тях гледаха изумени, други с боязън. Водачите се огледаха, разбраха какво става, тогава този от Южния район разпери ръце и се оттегли. Но ариецът се ядоса. Явно реши, че Фароу предава расата или нещо от този род.

— Много са докачливи на тази тема.

Нийл кимна.

— Ариецът се приближи до Фароу и започна да му крещи в лицето. Тогава, преди някой да разбере какво става, той се строполи на земята.

Скочих на крака и опрях длани върху бюрото на Нийл.

— Какво направи Рейес?

Той вдигна поглед към мен.

— Отначало не знаехме, Чарли, но той ги беше докоснал. Видеонаблюдението показваше, че докато се е движил през тълпата, ги е докосвал по рамото. А те падаха като мухи.

Стоях със зяпнала уста вероятно доста по-дълго, отколкото беше прилично.

— Пазачите изтичаха при тях, намериха оръжията им, претърсиха всички останали и блокираха мястото. — Нийл поклати глава при спомена. — Нямам думи да ти кажа колко човешки животи бяха спасени този ден. Включително и моят.

Това ме изненада.

— Защо твоят?

Той се загледа в ръцете си за момент, преди да отговори.

— Не съм толкова смел, на колкото се правя, Чарли. Арийците се бяха зарекли да се справят с мен. Вбесих един от тях, като го пратих в карцера, защото хвърли поднос по друг затворник. — Нийл гледаше втренчено. — Никога нямаше да се измъкна жив от тях. Знам, че е така. И бях изплашен до смърт.

— Няма от какво да се срамуваш, Нийл — казах с укор и след това изтъкнах очевидното. — Значи той е спасил и твоя живот?

— Да, и държа да му върна услугата.

— Нека те попитам нещо — рекох с подозрение, загнездило се дълбоко в съзнанието ми. Най-добрият приятел на Рейес от гимназията е бил и негов съкилийник. — Съкилийникът му Амадор Санчес да не е бил член на бандата от Южния район, а?

Той се замисли.

— Да, всъщност мисля, че беше.

Интересно. Зачудих се дали Рейес би реагирал, ако случаят не беше такъв.

— Мисля, че Рейес щеше да спре боя така или иначе — рече Нийл, сякаш четеше мислите ми.

— Кое те кара да го твърдиш?

— Когато влязохме в двора, тръгнах право към него. Исках да се уверя, че никой друг няма да го нападне. Отчасти, защото не исках той да пострада, отчасти защото донякъде ми беше известно на какво е способен. Не исках и някой от колегите ми да пострада. Наредих му да легне и коленичих до него, докато кризисният екип пускаше сълзотворен газ в двора. Носех маска, но се наведох към него... Просто трябваше да разбера.

— Да разбереш какво?

— Попитах го защо спря боя.

— Какво ти отговори?

— Отначало отричаше. Каза, че не знае за какво говоря, след това не каза и дума, но може да е било заради сълзотворния газ.

— А по-късно?

— Докато придвижвахме мъжете навътре към килиите, той се приближи до мен в очакване да бъде претърсен и ми каза, че е видял войни, достатъчни за хиляда живота.

Като знаех какво е имал предвид Рейес, преглътнах с усилие.

Нийл ме изгледа с любопитство.

— Какво е имал предвид? Със сигурност не е участвал в истинска война и реших, че може би ти ще можеш да ми обясниш. — Той допря пръстите на двете си ръце. — Сега е твой ред.

Добре, трябваше да съм честна с него, но не можех да му кажа всичко. Нямах да е честно спрямо Рейес. Щях да споделя само необходимото.

— Не съм сигурна как точно да ти го кажа — започнах колебливо, — но Рейес със сигурност е виждал войни и то много. — Гледах Нийл, изучавах го, за да мога да преценя реакцията му. — Той е бил военачалник на армия в продължение на векове, просто не на армия от този свят.

— Извънземен ли е? — почти изкрещя Нийл.

— Не — отвърнах, като се помъчих да не се разсмея. — Не е. Не мога да ти кажа всичко... той просто е свръхестествено същество.

— Край — отсече той и стана от стола си. — Отиваш в карцера.

Хвана ме за ръката и ме задържа да стана, макар и не грубо.

— Какво? Все пак ти казвам разни неща.

— Не, тия съм ги чувал вече, кажи нещо ново, нещо постъписващо. Виждам, че доста премълчаваш.

— Не, аз просто...

— Знаеш ли на колко хора съм разказал това? — Той се наведе напред и зашепна остро, като че ли някой можеше да го чуе. — Даваш ли си сметка колко налудничаво звучи?

Вървахме към вратата.

— Чакай, не можеш наистина да ме хвърлиш в карцера.

— Само гледай.

— Нийл!

— Луан — каза той, като отвори вратата, — дай ми белезниците.

Куки, която седеше в офиса на Луан, вдигна поглед от лаптопа си, намръщи се, но не прояви особен интерес и се върна към работата си.

— Добре, предавам се — вдигнах ръце. Когато той разхлаби хватката си, аз извих ръката си, за да я измъкна от неговата и процедих през зъби: — Но няма аз да съм виновна, като започнеш да си подмокряш леглото нощем.

Той се усмихна приветливо на Луан и затвори вратата.

— Имаш още един шанс. Ако го пропуснеш, няма да видиш повече дневна светлина.

— Добре — заявих и го сръчках с показалец в гърдите, — щом искаш да играем грубо, ще играем грубо. Рейес Фароу е син на Сатаната.

В момента, в който го казах, в момента, в който думите се изплъзнаха от устата ми, изпаднах в шок. Вдигнах ръце към устата си и стоях дълго време, загледана в нищото.

Рейес щеше да ме убие, задето съм издала такава тайна. Щеше да ме нареже на тънки ивички с бляскавия си меч, знаех си. Не, момент, бих могла да поправа стореното. Извърнах ужасения си поглед към Нийл. Той изглежда се колебаеше по въпроса за карцера.

Отпуснах ръце и се разсмях. Или поне се опитах да се смея. За беда звучах като давеца се жаба, но бях стресната, разтърсена.

— Само се шегувам — продумах напрегнато под заплахата от сигурна смърт. Плеснах го по рамото. — Знаеш как е пред заплахата от карцер. Започваш да дрънкаш втели-некипели.

Обърнах се да седна отново на стола си и да скрия зяпналата си уста пред собствената ми глупост, а той каза:

— Не се шегуваш.

Изпуптях и се обърнах към него.

— Естествено, че се шегувах. Ти сериозно ли? Синът на Сатаната? — Още веднъж изпуптях и седнах. — Та докъде бяхме стигнали?

— Как е възможно това? — Той тръгна към бюрото си зашеметен. — Как е възможно?

Проклятие. Съвсем се издадох с това мятане като риба на сухо. Отново се изправих и се подпрях на бюрото му.

— Нийл, наистина не бива да казваш на никого.

Отчаянието в гласа ми го извади от унеса му. Той примигна и веждите му се вдигнаха въпросително.

— Ако има нещо в живота ти, което не бива да споделяш с друго живо същество, Нийл, то е това. Не знам какво би могъл да направи Рейес, ако разбере. Искам да кажа... — Обърнах се и се отдалечих на няколко крачки, за да помисля. — Мисля, че не би те наранил. Но не мога да бъда сигурна. Държи се някак... особено напоследък.

— Как е възможно това? — повтори отново той.

— Ами, беше подложен на силен стрес. И мъчения.

— Син на Сатаната?

— Ти слушаш ли ме? — попитах аз. Да му се не види. На това му се казва да сгазиш лука. Бях сгазила цяло поле с лук. — Не бива да изричаш и сричка пред никого. — Вече бях направила грешката да кажа на Куки, преди дори да се замисля за последствията. А сега и на Нийл. Защо направо не взема да напиша една обява в „Ню Йорк Таймс“? Да сложа билборд на шосе 1-40? Да си го татуирам на задника?

— Чарли — зае се да ме успокоява Нийл, който започваше да се съвзема преди мен. — Разбирам. Нито дума. Знам на какво е способен, нали помниш? Няма да си навлека гнева му. Честно.

С огромна въздишка на облекчение се отпуснах отново на стола.

— Но как е възможно? — попита той за трети път.

Аз безпомощно свих рамене.

— Дори аз не знам всички подробности, Нийл. Много съжалявам, че ти казах. Не е толкова страшно, колкото звучи, наистина.

— Страшно? — попита той изумен. — Защо да е страшно?

— Хмммм... — Замислих се за момент. — Това въпрос с уловка ли е?

— Знам, че той е добър, Чарли. Не може да го държим отговорен, че баща му е самото въплъщение на злото. Знаеш ли кое е истинското зло? — попита ме той.

Смръщих вежди.

— Когато американците говорят за злото, имат предвид злонамереност и жестокост. Но не това е злото. Това е само начинът, по който ние го възприемаме.

— Накъде биеш?

— Злото е просто липса на добро, липсата на Бог.

Не бях разглеждала нещата от този ъгъл.

— Значи знаеш, че Рейес не е зъл? Че е добър?

— Разбира се. — Той го каза така, сякаш бях слабоумна. — Но сериозно, наистина ли е такъв? Негов син де?

— Да — потвърдих, изпълнена със съжаление. — Наистина е такъв.

— Това е най-страхотното нещо, което някога съм чувал.

— Страхотно?

Нийл се ухили.

— Да, страхотно.

— Не разбирам. Защо да е страхотно?

Той се излегна в стола си и допря пръстите на двете си ръце.

— От момента, в който дойде миналата седмица... Не, връщам си думите назад. От момента, в който Рейес се появи в живота ми преди десет години, аз се питам разни неща. Питам се дали наистина съществува някаква могъща сила. Дали Раят съществува. Дали Бог съществува. Признавам, отчасти се дължи на факта, че ден след ден виждам зверствата, на които са способни хората. После узнах нещо, можах да надзърна в отвъдния свят, в другата реалност, без да мога да го изтълкувам и да съм наясно откъде идва. Но сега... — Той ме погледна признателно. — С една дума, ти ми върна вярата в Бог, Чарли. Само си помисли. Ако съществува син на Сатаната, то със сигурност има и син на Бог.

Поклатих глава.

— Ти си абсолютно прав. Само съм малко изненадана колко добре приемаш всичко това.

— Помисли си. Исус ме обича.

Засмях се от облекчение, наведох се напред и прошепнах:

— Исус може да те обича, но аз съм неговата любимка.

Той се разсмя, после спря. Започна да ме изучава. Наистина дълго.

— Какво? — попитах засрамена.

— Ако Фароу е синът на Сатаната, тогава ти какво си?

— Хм. — Размахах му пръст. — Ти ми даваш история, аз ти давам история.

Той продължаваше да ме изучава с внезапен интерес, когато Луан почука.

— Влез.

Тя влезе и му подаде някакви документи.

— Това ли е? — рече Нийл с изненада и сложи очила на носа си.

Луан беше донесла справките от свижданията, за които я беше помолил.

— Да, шефе. Той отказваше всички останали.

— Благодаря ти, Луан. — След като тя излезе, Нийл поясни: — Фароу е одобрил само един човек от списъка за свиждане. Нито пълномощник, нито адвокат. Само един човек.

— Нека да позная: Амадор Санчес.

— Точно така. Те живяха в една килия четири години.

— Също така са били и приятели в гимназията.

— Наистина ли? — попита той изненадан. — Как са се озовали в една и съща килия, по дяволите? И са останали съкилийници четири години?

Как го бе уредил Рейес? С всеки миг ставаше все по-интригуващ.

— Какво искаше да каже Луан с това, че е отказвал да се вижда с останалите?

— Ами жените, нали разбираш. — Той прогони тази мисъл с ръка, докато се взираше в папките. — Добре, Амадор Санчес е дошъл седмица преди Рейес да бъде прострелян. Изглежда го е посещавал съвсем редовно.

— Какви жени? — попитах, докато той прехвърляше страниците.

— Жените — каза той, без да ме поглежда. — Той не се съгласяваше да се види с никоя от тях, така че вероятно нямаме записани данни. Но Бог е свидетел, че не спираха да се опитват. Поне една или две на месец. — Той се загледа замислен в тавана. — Като се замисля, въпреки всичко те обикновено попълват молба в опит да го видят. Може да пазим някакви копия. Ще трябва да проверя. — Той отново се съсредоточи в документите.

— Да, това ми го каза. Какви жени? — попитах отново, като се опитвах да въздържа ревността, която ме беше завладяла.

След известно време, през което обмислях най-различни варианти за покушение над него — бях стигнала до седемнайсетия — той ме погледна над очилата си.

— Всичките онези жени от уебсайтовете. — От тона му прекрасно си личеше, че ме мисли за идиотка.

Започвах сериозно да клоня към бавна смърт. Придружена от много болка. Вероятно номер четири. Или тринайсет.

— Какви уебсайтове?

Той остави документите на бюрото и ме погледна с подчертано изумление. Това беше направо грубо.

— Ти не си ли детектив?

— Ами да, обаче...

— И от колко време разследваш Фароу?

— Хей, аз разбрах кой е той едва преди седмица. Освен ако ти не се ръководиш от календара на Сатурн.

— Първо ми напомни никога да не те наемам.

Промених решението си. Определено щеше да бъде номер дванайсет. Почти ми ставаше жал за него.

— И второ, направи си услуга и го провери в Гугъл.

— Да проверя Рейес в Гугъл? Защо?

Той се засмя тихо и поклати глава.

— Защото те очаква огромна изненада.

Преместих се напред в стола си.

— Защо? За какво говориш? Тези жени пишат ли му? — Бях чувала за жени, които пишат писма на затворници. Без да използвам никое от хилядите прилагателни, с които бих описала тези жени, попитах: — Приятелки за кореспонденция ли има???

Нийл взе да щипе основата на носа си, явно за да не се ухили.

— Чарли — каза той и ме погледна отново, — Рейес Фароу има фен клубове.

ГЛАВА 11

*„Можеш да видиш много само с гледане.“
Йоги Бера^[1]*

— Никога не си го проверявала в Гугъл?

— Ами и ти не си — отвърна Куки, когато я попитах за Рейес. Връщахме се от Санта Фе. — Само прегледах официалната база данни, за да намеря доклада за арест и присъдата. Проверих и сайта на „Нюз Джърнъл“ за статии, свързани с процеса.

— И не си проверила в Гугъл?

— Ти също не си — повтори тя жално. Пишеше на лаптопа си.

— Фен клубове! — изрекох с нескрито негодувание. — Той има фен клубове. И планини от писма.

Остър пристъп на ревност разсече гърдите ми, отваряйки рана. Метафорично. Стотици жени, може би дори хиляди, знаеха за Рейес Алегзандър Фароу повече от мен.

— Защо някой ще създава фен клуб, посветен на затворник? — попита Куки.

И аз бях попитала Нийл същото.

— Очевидно има жени, които са обсебени от затворници. Търсят в новини, статии и съдебни документи, докато не открият атрактивен затворник, след което си поставят за житейска мисия да докажат, че е невинен — каквито всички те твърдят, че са — или просто му се възхищават от разстояние. Нийл каза, че за някои жени се превръщало почти в състезание.

— Това е пълно безумие.

— Съгласна съм, но само си помисли. Тези мъже нямат голям избор. Възможно е жените да правят това, защото знаят, че почти със сигурност ще бъдат приети от затворника. Искам да кажа, кой би отхвърлил жена, която пише любовни писма и ходи на посещения в затвора? Какво биха загубили тези жени?

Куки ме погледна разтревожено.

— Ти май го приемаш много добре.

— Всъщност не — признах и поклатих глава. — Мисля, че съм в шок. Да му се не види, те разправят истории.

Куки изглежда също беше изпаднала в шок. Тя сърфираше на лаптопа си в един сайт, докато аз шофирах към къщата на някоя си Илейн Оук. Очите ѝ бяха широко разтворени, а изражението ѝ — сантиментално.

— Имат и снимки.

— И разправят истории. Чакай, какво? Имат снимки? — Взех решение в интерес на безопасното пътуване да отбия встрани от магистралата. Включих аварийните светлини и погледнах екрана на Куки. Чумата да ги тръшне. Те имаха снимки.

Час по късно стояхме пред прага на жена, която наум наричах Мацето преследвачка. Ама сериозно ли? Да плаща на пазачите и на други затворници, за да получава информация за Рейес? Да открадне от него? Не че не бих направила същото, но аз си имах основателна причина.

Вратата отвори висока слаба жена. Русата ѝ коса беше късо подстригана и нагласена да изглежда рошава, но нямаше съмнение, че всеки един косъм бе точно там, където тя го искаше.

— Здравейте. Госпожица Оук?

— Да — потвърди тя с нотка на раздражение в гласа си.

— Искаме да ви зададем някои въпроси за Рейес Фароу.

— Обявила съм приемно време. — Тя посочи към надпис над звънеца. — Може ли да дойдете тогава?

Извадих детективската карта от джоба си.

— Всъщност водим разследване. Бихме искали да поговорим сега, ако имате минута.

— О! Ами... добре. — Тя ни покани в скромния си дом, ако къща за милиони долари с поне дванайсет милиарда стаи можеше да се нарече скромна. Ама на какво приличаше това? — Идват толкова много посетители, че трябваше да обявя приемно време. Нямам минута спокойствие. — Тя ни заведе в малка дневна. — Да поръчам ли чай?

Ама тя сериозно ли? Това ли правеха богатите хора? Поръчваха чай?

— Не, благодаря. Току-що поех огромна доза нирвана с лед и без захар.

Тя потърка с кокалчето на пръста си мястото над горната устна, сякаш недодяланото ми поведение беше... недодялано.

— Е — рече тя, след като се съвзе от безочиято ми, — какво е направил този разбойник пък сега?

— Разбойник? — попита Куки.

— Рейес — уточни тя.

Мускулите ми се сковаха от ревност при небрежното споменаване на името на Рейес. Не беше типично за мен. Рядко получавах мускулни спазми, а и моите правила гласяха всяка да се оправя както може. Нека най-изкусната флиртаджийка спечели. Винаги съм вярвала, че съм напълно лишена от чувство на ревност. Очевидно, що се отнасяше до Рейес, го имах на двеста и шеста степен.

Потисках емоциите си със стиснати зъби и юмруци.

— Свързвали ли сте се с него през последния месец?

Тя се разсмя. Очевидно селянчетата я развеселяваха.

— Не знаете много за Рей, нали?

Рей? Чудех се дали може да стане по-лошо, докато клепачите ми потрепваха.

— Всъщност не — казах с все така стиснати зъби, което не беше много лесно.

Щом Илейн стана и тръгна към вратата, Куки сложи ръка върху моята и я стисна. Вероятно искаше да ми напомни, че ще има свидетел, в случай че убия жената и заровя безжизненото ѝ тяло под лехата с азалии. Дори не знаех, че азалиите виреят в Ню Мексико.

— В такъв случай сигурно ще искате да ме придружите. — Тя отвори двойните врати, които водеха към място, което би могло да се опише единствено като музей на Рейес Фароу.

Стоях с отворена уста пред огромен стенопис на Рейес, който ме приканваше, галеше ме с искрящия си поглед и караше коленете ми да омекнат и дъхът ми да спре.

— Предположих, че ще ви хареса — каза тя, а аз се надигнах от стола си и се затътрих безцелно напред.

Потопих се в рая на Рейес и останалата част от света изчезна. Стаята беше широка, с осветени витрини за експонати, а по стените бяха закачени снимки в рамки.

— Аз бях първата — обясни тя с преливащ от гордост глас. — Открих го още преди да бъде осъден. Всички останали сайтове се появиха след моя. Те не знаят нищо за него, освен ако аз не им го кажа.

Или ако пазачите в затвора не го кажеха на нея. Знаех от Нийл, че през годините се е наложило да уволнят четирима пазачи за продаване на информация и снимки на тази жена, всичките отнасящи се до Рейес Фароу. И предвид къщата ѝ, Илейн би могла да си позволи доста повече. Голяма част от снимките в рамки бяха същите като в уебсайта, любителски снимки, направени от пазачите, докато Рейес не гледа към тях. Зачудих се колко им е платила, за да рискуват работата си. И живота си, като познавах Рейес.

Имаше дори няколко с много лошо качество на него под душа. И без значение от качеството, той беше страхотен. Наведох се да разгледам стегнатата извивка на задника му, плавните линии на мускулите му.

— Тези и на мен са ми любимите.

Подскочих от гласа на Илейн и продължих да разглеждам, като пресмятах доколко е рисковано да се върна по-късно, да вляза с взлом и да ги открадна. Във витрините имаше различни вещи, които предполагах, че са принадлежали на Рейес. От затворнически униформи, гребен и стар часовник, до няколко книги и пощенски картички, които явно бе получил. Приблжих се. На нито една от картичките нямаше обратен адрес. Доблжих се още повече до витрините и видях няколко листа, изписани на ръка и разстлани по рафта. Почеркът беше отчетлив и плавен, вероятно на Рейес.

— Великолепният му почерк — отбеляза Илейн не без самодоволство. Изглежда се наслаждаваше на факта, че ме смайва. — Все още разнищваме загадката около Дъч.

Замръзнах. Тя да не би да каза Дъч? След дълга пауза се съвзех, стегнах се и я погледнах с най-безгрижното си изражение. За щастие Куки стоеше зад нея и леко встрани, така че жената не можеше да види облещените ѝ очи.

— Дъч? — попитах.

— Да. — Тя тръгна бавно напред и посочи. — Вижте текста по-отблизо.

Наведох се и започнах да чета. *Дъч*. Отново и отново. На всеки ред, всяка дума беше само *Дъч*, повторена отново и отново. Тъй че това, което приличаше на писмо, се състоеше изцяло от прякора ми. Последната страница беше малко по-различна. Беше по-скоро рисунка, отново получена от изписването на *Дъч*. Сърцето ми запрепуска като пред финаша на състезание.

— Знаете ли колко са стари? — попитах, след като няколко пъти си поех дъх, за да се успокоя.

— Отпреди няколко години са. Когато Рейес разбра, че един от пазачите ги краде заради мен, престана да ги пише.

Имаше снимка в края на витрината, която беше може би най-завладяващата от всичките. Беше черно-бяла на Рейес, седнал на нара в килията си, праметнал ръка върху свитото си коляно. Главата му беше облегната назад на стената, очите му бяха затворени, а изражението му не можеше да бъде по-отчаяно.

Сърцето ми се сви. Разбирах защо не искаше да се връща обратно в затвора, но не можех да го оставя да умре. Особено след казаното от Блу и Пари.

Това място, този музей ме зашеметяваше. Бях имала усещането, че Рейес е само мой, моята малка тайна, съкровището, което трябваше да пазя, докато смъртта ни раздели, а се оказа, че през цялото време е бил преследван от орда жени. Не че можех да виня някоя от тях, но болката, така или иначе, беше силна. Куки стоеше неподвижна и се чудеше какво възнамерявам да предприема.

— Значи нямате представа кой е *Дъч*? — попитах в опит да се докопам до повече информация.

— Един от пазачите се опита да разбере заради мен. Предложих му сериозна сума, но Рейес го хвана и пазачът беше уволнен. Рейес е много интелигентен. Знаете ли, че има две дипломи? Получил ги е в затвора.

— Наистина ли? Това е невероятно — промърморих с престорено безразличие. Ако я оставех да разбере, че знам за Рейес повече, отколкото казвам, щеше да започне да се държи като питбул. Или щеше да ми предложи много пари, на които не бях сигурна, че ще устоя. Особено сега, когато Рейес правеше всичко възможно да покажа

лошата си страна. — Вероятно няма да се съгласите да ми дадете името на настоящия си информатор.

— О, не. Това би било неспазване на поверителността. А и бях предупредена да спра с проучването си. Не мога да рискувам този човек да бъде уволнен, а аз арестувана.

Тя не беше ли наясно с какво се занимават частните детективи?

— Защо ме попитахте дали познавам Рейес добре?

Тя се изкиска в пълно неведение, че дълбоко в себе си желях смъртта ѝ.

— Рейес не се вижда с никоя. Никога. И повярвайте ми, десетки жени са се опитвали през годините. Той получава повече писма и от президента. Но никога не чете нито едно от тях.

Това ме зарадва.

— Всичко това е упоменато в сайта. Предупреждавам новите, че той няма да приеме посещението им или да прочете писмата им. Но всяка почитателка си въобразява, че той ще се влюби точно в нея. Държат да опитат. Не ги виня. Но от всички жени, които са опитвали, аз съм единствената, с която той се среща.

Усетих в мозъка на костите си, че лъже. Никога не го бе зървала на живо. Това също ме зарадва.

— А как узнахте за Рейес? — попита тя, най-последно обзета от подозрения относно присъствието ми.

— О, работех по един случай и името му просто изникна.

— Наистина ли? За какво се отнася?

Отместих погледа си от него и се обърнах към нея.

— Наистина не мога да ви кажа, но трябва да ви задам няколко въпроса.

— Въпроси?

— Да. Например дали знаете къде се намира той в момента?

Тя се усмихна търпеливо.

— Разбира се. Той е в медицински център в Санта Фе.

— О! — казах. Куки ми правеше физиономии, с които ме подканяше да сложа тази жена на мястото ѝ. Поне мъничко. — Всъщност, животоподдържащите системи трябваше да бъдат изключени миналата седмица.

В този момент тя замръзна. Изненадах я и ѝ отне известно време да се съвземе.

— Съжалявам, но моят източник ми дава друга информация — заяви тя и запърха бързо с изкуствените си мигли.

— Вероятно ще трябва да си потърсите друг източник. Било е предвидено той да умре, госпожице Оук. Вместо това обаче, той се е събудил и се е измъкнал от медицинския център.

— Избягал е? — изпищя тя. Получи се още по-забавно, отколкото очаквах. Беше искрено изненадана. Нямаше представа къде Рейес беше скрил тялото си. Не можех да преценя дали да се радвам на това или не. Не се бяхме приближили до откриването му. Обърнах се да погледна още веднъж написаното от него, а Илейн потърси стол, явно краката ѝ бяха омекнали.

Рисунката, онази, която приличаше на абстракция, създадена от името ми, беше всъщност скица на сграда. Приблжих се и затаих дъх.

— О, това е стара сграда — каза Илейн зад гърба ми. — Не знаем къде се намира, но предполагаме, че е в Европа.

Обърнах се към Куки, направих ѝ знак да се приближи с леко кимване. Тя склочи вежди и се приближи, като хвърляше предпазливи погледи през рамо. Когато застана до мен, погледна рисунката и също въздъхна.

— Обзалагам се, че имате право — съгласих се аз. — Има европейски вид. — Само дето се намираше в Албукърки, Ню Мексико, и двете с Куки живеехме в нея.

Погледът ми се насочи обратно към картичките.

— Може ли да видя откъде са тези картички? — попитах.

Илейн си вееше с ръка. Насили се да стане от стола, заобиколи витрината и я отвори.

— Мислите ли, че ще ме потърси? — попита тя, като ми ги подаваше.

— Защо да го прави? — попитах без особен интерес.

И двете картички бяха от Мексико. На тях беше написан адресът на Рейес в затвора, но нямаше обратен адрес, нито някакъв текст. Това беше далеч по-интересно от паниката, в която изпаднаше Илейн.

— Т-той знае коя съм — заекна тя. — Знае, че съм плащала, за да получа информация за него. Ами ако ме потърси?

— Може ли да ги задържа?

— Не! — Тя ги грабна от ръцете ми.

Добре. Силно развито чувство за собственост.

— Това е визитката ми — казах ѝ и я подадох. — Обадете ми се, ако дойде да ви преследва. Наистина трябва да го предам на властите. — С Куки се пригответе да си вървим.

— Чакайте, не, нямах това предвид. — Тя ни последва, а токчетата ѝ чаткаха по испанските плочки. — Ами ако дойде да ме убие?

Спрях и я изгледах с подозрение.

— Има ли причина той да желае смъртта ви, госпожице Оук?

— Какво? Не. — Отново лъжеше. Чудех се какво ли още бе надробила, освен години наред да плаща на хора да го шпионират.

— Тогава наистина не мисля, че има проблем. — Отново се обърнах да си вървя.

Тя ни заобиколи тичешком и ни препречи пътя.

— Аз просто... всички...

— Говоря сериозно, госпожице Оук, трябва да работя по случая си.

— Ето — каза тя и ми подаде пощенските картички. — Ще ви ги дам. Така или иначе ги имам сканирани в компютъра си. Само ви моля да ми се обадите веднага щом го открият.

Погледнах към Куки, лицето ми изразяваше пълно несъгласие.

— Не знам. Това би било нещо като нарушаване на поверителността.

— Не и ако животът ми е застрашен — изписка тя. — Ще ви наема.

Бях сгрешила в преценката си. Това беше доста интересно.

— Първо, вече имам клиент. Не бих могла да се ангажирам с друг по същия случай. Това би довело до конфликт на интереси. И второ, защо мислите, че животът ви е в опасност? Страхувате ли се от Рейес Фароу?

— Не — каза тя с нервна усмивка. — Ами работата е там, че... ние сме женени.

Куки изпусна чантичката си и се опита да я хване във въздуха. В този момент бутна една ваза. Когато се протегна за вазата, се подхлъзна на плочките и преобърна цялата масичка. Прекрасната ръчно изработена стъклена ваза полетя към мен и единственото, което си помислих, като я улових беше: „Айде стига бе! Пак ли?“. Щеше да се наложи да се поупражняваме в контрол над мускулите си.

— Женени? — попитах, след като масичката падна на земята. Куки я изправи и с глуповато изражение постави отгоре стъклената ваза. — Налага се да бъдете напълно откровена с мен, госпожице Оук. По случайност знам, че Рейес не е женен.

Илейн погледна към Куки, преди да ми отговори.

— Имаше един глупав спор — поде тя, като се обърна пак към мен — и аз един вид подведох хората да вярват, че сме женени. Една от собственичките на сайтове каза, че си пишат с Рейес, което беше лъжа и аз го знаех, тогава друга каза, че се срещат — срещат! — та аз вдигнах мизата, така да се каже. Те си мислят, че сме женени от шест месеца.

Направих гримаса и се обърнах към нея.

— И защо биха ви повярвали?

— Защото аз... може да се каже, че фалшифицирах брачно свидетелство. Всичко е в уеб сайта. Е, без факта, че е фалшиво.

Сега, след като имах с какво да се пазаря — а именно желанието й да живее — се обърнах към витрините с експонати.

— И какво предлагате в замяна на услугите ми?

— Джон Хостетлър — изрекох в телефона, докато с Куки влизахме с джипа в Санта Фе да си вземем нещо за хапване.

Разговарях с Нийл Госет.

— Той е един от пазачите ми.

— Също и един от информаторите на Илейн Оук.

— Сериозно?

— Сериозно. — Вероятно щеше да му трябва някакво доказателство, но това не беше моя грижа. — Освен това забравих да изтъкна нещо странно.

— Освен себе си?

— Много смешно. Онзи ден налетях на Оуен Вон. Той е патрулиращ полицаи. Какво съм му направила, по дяволите?

Той въздъхна.

— Искаш да кажеш, когато се опита да те прегази с колата на баща си?

— Да.

— Винаги ми се е искало да те попитам същото. Той така и не ни каза. Просто пощуря.

— Като теб? — попитах.

— Много смешно.

С Куки хапнахме в кафе „Каубойка“, преди да напуснем Санта Фе. Ядохме мълчаливо, изучавахме листовите и снимките, които получихме от Илейн — особено онези с лошото качество. И двете бяхме безмълвни. Същото беше и докато карахме по пътя на връщане.

— Ще прегледам папките по случая на Хана Инсинга — каза Куки, когато завихме към нашата сграда.

— Добре, аз ще изтичам до офиса да проверя съобщенията и може би да свърша нещо полезно.

— Добре.

И двете не бяхме на този свят от притеснение за Мими и Рейес.

Докато вървах към бара на татко, осъзнах, че съм в лека депресия. И не от сорта на предменструален синдром, а на затруднена адаптация. Промяната в настроенията очевидно вървеше с професията ми. Но не можех да се примиря с факта, че не бях виждала Рейес цял ден. Нито веднъж. От малкото, което бях видяла, съдех, че раните му са смъртоносни дори и за свръхестествено създание.

Дали не беше умрял през нощта, докато бях спала в топлото си уютно легло? Вярно, че спях на пресекулки, но поне никой не ме беше изтезавал. Или може би беше умрял, докато пиех кафе в компанията на тримата смешници тази сутрин, или докато не пиех чай и се схвацах при Мацето преследвачка?

Наистина, колко дълго можеше да издържи? Той оздравяваше по-бързо от обикновен човек, но не можех да си представя, че ще издържи дори няколко часа с тези рани, а какво оставаше за дни.

Минах през бара, за да стигна до офиса си. Не видях татко. Мислех да се поогледам за него, но в мига, в който прекрачих прага, няколко души с потни чаши в ръка се обърнаха към мен, така че аз се шмугнах към стълбите, преди да са грабнали несъществуващия шанс да ме свалят.

Проверих съобщенията и електронната поща, преди да напиша името, заради което бях преживяла толкова безсънни нощи, толкова вълнуващи сънища и забранени фантазии. Натиснах „ГЪРСЕНЕ“ и приблизително след три секунди се зареди списък с уеб страници,

всичките изобилстващи с името *Рейес Фароу*. Трябваше да разбере колко знаят. Даваха ли си сметка на какво е способен? Наясно ли бяха за миналото му? Имаха ли представа какво бе за него идеалната среща?

Часовете минаха в мъгла.

Накрая стигнах до две заключения. Първо, никоя от тях нямаше представа кой е Рейес Фароу. И второ, имаше много самотни жени на този свят. Престана да ме разяжда ревност, а станах по-скоро скептична и дори изпълнена със съчувствие. Пък и не можех да ги виня. Рейес определено беше привлекателен, погледът му хипнотизираше от всяка снимка, беше разбивач на сърца по рождение. Не беше чудно, че цели тълпи жени копнееха за него, мечтаеха за него въпреки криминалното му минало.

За отбелязване бе, че едно късче информация ме озадачи дотолкова, че изгубих дар слово. Добре че господин Уонг не говореше много. По-скоро никак. Смаях се до степен да съм неспособна за разговор. В един раздел от сайта на Илейн Оук, озаглавен „Непотвърдени слухове“, имаше пост, който обясняваше много неща.

„Непотвърден слух е, а и честно казано ние от «Рейес Фароу без цензура» не сме склонни да му вярваме, че обичният ни Рей има по-малка сестра. Подробно проучване на щатските и общински регистри бе показало обратното, въпреки че ние добре знаем колко е потаен нашият човек. Както винаги, когато се отнася до Рейес Фароу, всичко е възможно.“

Звучеше като клюкарска рубрика. Щатските шерифи със сигурност бяха разбрали оттук за Ким, но как се беше добрала Илейн до тази информация?

Всъщност бях малко изненадана, че никоя от историите, разказани ми от Нийл, не беше изтекла към някой от тези сайтове. Бях убедена, че Илейн би платила малко състояние за нещо подобно. Може би Нийл беше покрил нещата, доколкото е възможно. Щях да го попитам за това.

Преди да се усетя, часовникът удари три. Метафорично. Не бях оставала до толкова късно от маратона на „Зоната на здрача“ преди няколко седмици. Потръпнах при мисълта за броя на кафетата, в които давех тъгата си през последните няколко часа. Това можеше да обясни и неконтролируемото треперене.

Нямаше да успея да заспя, така че реших преди да си легна да проверя дали татко не е все още долу. Обикновено си тръгваше между полунощ и два, но нищо не пречеше да проверя. Във всеки случай можех да се позавъртя в кухнята. Нещо за хапване можеше и да ми помогне да заспя.

Вярно, че бях изпила пет чаши кафе или дори шест, но имах силно усещане, че нещо не е наред, когато слязох в „Бедствие“. Навсякъде беше съвсем тъмно, както се очакваше, но под вратата на татковия офис се процеждаше светлина. Започна леко да ми се гади, докато се провирах между масите и столовете. Може би бе по-добре да хапна само супа, като се приберях у дома.

Отворих вратата. Лампата на татко светеше, но той не беше там. Колкото и банално да звучи, приток на адреналин се устреми право към сърцето ми.

Усещах страха, който се излъчваше от кухнята. Чувствах също опасенията и дезориентацията, но страхът беше по-силен от всичко. Заобиколих зад бара и взех нож, преди да отида до вратата на кухнята. Колкото повече се приближавах, толкова повече се усилваше усещането за страх. Заедно с топлината, която придружаваше това чувство, усещах и аромата на бонбони против кашлица с мед и лимон и знаех, че това е татко. И го правеше нарочно. Сякаш ме предупреждаваше да стоя настрана. Но пък той не подозираше, че умея да усещам чувствата на хората. Нали?

Нямах друг избор, освен да мина колкото може по-тихо през летящите врати, които водеха към абсолютно тъмната кухня. Когато бях вече вътре, леко се приближих към ъгъла, за да могат очите ми да свикнат. Защо ли не държах постоянно у себе си очила за нощно виждане?

Преди да съм успяла да се ориентирам, лампата светна и изведнъж бях толкова заслепена, колкото и преди. Вдигнах ръка, за да предпазя очите си от силната светлина и примигнах срещу острата белота. Точно тогава видях как в полезрението ми влезе яко ръчище с

нож, доста по-дълъг от този, който имах аз. Замахна толкова бързо, че единствената ми мисъл се сведе до вероятностите. Ако сметките ми бяха точни, имайки предвид силата на замаха и дължината на блестящото острие, движещо се към мен, щеше да е доста болезнено.

[1] Прозвище на Лорънс Питър Бера (р. 1925 г.), известен бивш състезател и треньор по бейзбол на „НЮ Йорк Янкис“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

„Хубаво де, а ако животът ми поднесе туршия?“^[1]

Стикер върху броня
на кола

В мига, когато би трябвало да умра от остър като бръснач нож, забит в сърцето ми, във вените ми нахлу адреналин и светът около мен сякаш забави темпото си. Наблюдавах как острието приближава сантиметър по сантиметър. Погледнах към мрачното и гневно лице на мъжа. О, да, със сигурност желаете смъртта ми. Кое то беше истинска гадост, защото аз дори не го познавах. После хвърлих поглед настрани. Баща ми седеше вързан и със запушена уста на кухненския под. Поредната доза адреналин нахлу в тялото ми, когато видях отстрани по главата му да се стича кръв. Очите му бяха разширени от страх, но не за него самия. За мен.

Ножът се приближаваше. Отново погледнах към него точно когато върхът му разкъса кожата в областта на сърцето ми. Преди да осъзная какво върша, се наведох и реалният свят рязко се завърна. Мъжът, неспособен да спре инерцията си, полетя към стената зад мен. Докато се разминавахме, вдигнах моя нож и като комбинация от собственото му тегло и силата ми при движението нагоре се получи така, че го забих в шията му.

Той се препъна в някакви кашони и се заби с глава в стената, при което загуби контрол и изпусна ножа си. Изритах го под една от стоманените маси за подготовка на храна и се втурнах към баща ми, без да изпускам от поглед онзи, който за малко не се беше превърнал в мой убиец. Мъжът притисна врата си с ръка, а между пръстите му се стичаше кръв. Издаваше бълбукащи звуци.

Почувствах се малко зле, но той беше започнал пръв.

Горе-долу в този момент чух сирените. Може би татко беше успял да задейства тайна аларма, преди онзи да го завърже. Опитах да махна превръзката от устата му, но пластове бяха много, човекът не беше пестил лепенката. Изведнъж изпитах усещането сякаш падам от голяма височина, всичко около мен потъна в мрак и, изгубила равновесие, се озовах в шкафа до мен. Поех дълбоко въздух, изправих се на крака и продължих да търся края на лепенката, който явно беше неуловим като дъгата. Това, че пръстите ми трепереха неконтролируемо, не помагаше.

Чух как двама униформени се втурнаха през задната врата.

— Тук сме — извиках и заоглеждах нападателя си. Той се мяташе като риба на сухо в опит едновременно да се измъкне от купа с кашони и да спре кървенето от вената си.

Полицайте влязоха в кухнята предпазливо, а после единият приближи до мен, за да помогне, а другият се обади за подкрепление и линейка.

— Този човек се опита да ме убие — заявих пред полица потресена. Не го познавах. Беше млад и вероятно новак.

Той хвърли поглед през рамо, докато размотаваше лепенката от главата на баща ми, а после отново погледна към мен.

— Мисля, че сте победили — каза с намигване.

В този миг ме изпълни чувство на гордост.

— Да, победих. — Отново насочих поглед към нападателя. — Ще замахваш към мен с остър нож, а?

Другият полицай му беше сложил белезници и притискаше кухненска кърпа към врата му. Надявах се да не кърви до смърт. Никога не бях причинявала нечия смърт директно.

Новакът най-накрая се справи с лепенката.

— Толкова съжалявам, миличка — проговори баща ми с дрезгав глас.

Аз го прегърнах, а полицаят продължи да се труди над освобождаването на баща ми. Лепенката покриваше почти всеки сантиметър от тялото му. Двамата с баща ми треперехме, а очите ни бяха насълзени.

— Ранен ли си? — попитах точно когато чичо Боб влетя в помещението с медицински екип по петите си.

— Лиланд! — извика и коленичи. Отправи леден поглед към човека риба, а после се обърна към нас. — Не получихме сигнала.

— Какъв сигнал? — попитах предпазливо.

Баща ми заби поглед в пода, а Чибо обясни:

— През последните седмици Карузо отправяше заплахи към баща ти, което до голяма степен е в нарушение с условията по освобождаването му. Поставихме хора да наблюдават, но също така се уговорихме за сигнал, в случай че се появи.

— Може да се каже, че ме изненада — включи се баща ми с нотка на сарказъм в гласа.

— О, мен също — добавих в подкрепа на баща си. — Мен също ме изненада.

— Знаех, че ще се справиш с него — заяви баща ми, а новакът освободи ръцете му. Изражението му излъчваше респект. — Как го направи?

Погледнах самоуверено.

— Какво как съм направила?

— Движението, което направи — поясни баща ми със слаб глас. — Беше... нечовешко.

— Добре, да му дадем нещо за пиене — обърна се чичо Боб към новака.

— Разбира се, сър. — Новакът ми отправи гримаса, преди да се отдалечи. Страхотно. Половината от служителите в полицейския участък вече ме смятаха за откачалка. Време беше да включим и другата половина.

— Лиланд — смъмри го Чибо, докато му помагаше да седне на един стол, — не можеш да говориш така пред други хора.

— Ти не я видя — възрази баща ми, а аз внезапно се почувствах отново като грозното пате. Мислех, че съм се простила с този персонаж преди години. Очевидно не беше така. — Начинът, по който се движеше, беше...

— Като този на добре трениран частен детектив? — предположи Чибо.

Татко примигна в опит да се фокусира върху нещо друго, но взорът му не спираше да се връща обратно към мен и там се четяха милиони въпроси.

Спешният медицински екип вече буташе на носилка човека риба с внимателни, но бързи движения — едва ли му беше останала още много кръв — а втори екип се зае с мен и баща ми. Когато един от тях започна да опипва областта около Опасност и Уил Робинсън, осъзнах че имам голям прорез в гърдите заради това, че се бях навела със стърчащ от мен нож. Другия път, когато предприема такова движение, първо ще отстраня ножа.

— Ще са нужни шевове — заяви медицинското лице.

За щастие точно по това време Куки премина през полицейската лента и тя ме откара до болницата. Какво беше имал предвид татко, като каза как бил сигурен, че ще се справя? Уплашеното изражение на лицето му, когато бях нападната, не създаваше такова впечатление. Заяви го така, като че беше пресмятал шансовете ми дълго преди самата случка. И как само ме гледаше! Никога преди не ме беше гледал така. Физиономията му тревожно напомняше изражението на мащехата ми, когато се озовяхме лице в лице.

Това обаче не беше единственото, което ме тревожеше. За първи път в живота ми Рейес не се появи, за да ме спаси. Това означаваше или че ми е наистина бесен, или че е мъртъв.

След дълго чакане седях в спешното отделение, събрана в едно цяло чрез бързосъхнещо лепило, макар персоналът да го наричаше хирургическо лепило. Прорезите вече бяха започнали да зарастват за изненада на не един лекар и няколко сестри. Така че нямаше шевове. Само бързосъхнещо лепило.

— Подушвам бързосъхнещо лепило — казах на Куки, която седеше до мен. Попълването на документите отне много повече време от двете минути, които им бяха нужни да ме слепят отново в едно цяло.

— Просто не мога да повярвам — заяви тя, разстроена, че баща ми не беше споменал за бившия затворник, заплашващ живота му. — Ако не друго, трябваше да те предупреди за твоя собствена безопасност, вместо да те държи в блажено неведение относно намеренията на някакъв луд да избие него и цялото му семейство.

Чичо Боб се приближи към нас.

— Как си?

— Дори не си прави труда — обърна се Куки към него, а устата ѝ се превърна в тънка линия от разочарование. — Ти имаш участие в това точно колкото него. — Тя посочи към баща ми, който спеше в другия край на помещението с превързана глава. Той трябваше да прекара нощта в болницата за наблюдение. Кое то вероятно беше добре. Куки се беше развилняла.

Мащехата ми вдигна поглед, когато Куки се захвана с чичо ми. Сериозно. Човекът нямаше никакви шансове.

— Ти първи трябваше да я предупредиш. — Куки заби пръст в гърдите му, за да подчертае казаното и имах усещането, че на Чибо може също да му дотрябва лепило. Огледах се наоколо за всеки случай.

Вместо това той наведе глава виновно.

— Ние просто не мислехме...

— Именно — отсече тя и тръгна да търси кафе.

— Може ли да сте малко по-тихи? — попита мъжът от съседното легло. — Простреляха ме с деветмилиметров в главата и пулсирането е нетърпимо.

Нямах съмнения в това. Никога не бяха стреляли в главата ми, но сигурно болеше. Отново погледнах към чичо Боб.

— Затова ли накара Гарет да ме следи?

Той стисна устни.

— Това беше причина номер едно.

— А другата — в случай че Рейес Фароу случайно се появи.

— Това е причина номер две.

В този миг бях отвратена от всички мъже.

— И си могъл да кажеш на Суопс, но не и на мен?

— Чарли, нямахме представа дали ще предприеме нещо или просто дрънка глупости. Той вини баща ти за смъртта на дъщеря си. Умряла е, когато Карузо е блъснал колата си при полицейско преследване. Баща ти е бил зад волана на полицейската кола. След като излезе от затвора, започна да звъни на баща ти и да заплашва, че ще избие семейството му. По тази причина прикачихме по някого към всеки от вас. Баща ти не искаше да причинява тревоги.

Краят на това изречение можеше да бъде „на малката ти красива главичка“. Това беше най-шовинистичното изявление, излизало някога от устата на Чибо.

Стоях лице в лице с него, гневна, че всички мъже, дори онези, с които имах само бегъл контакт, ме лъжеха през последните две седмици. Надигнах се на пръсти и прошепнах:

— Майната ви на всички.

С или без попълнени документи тръгнах да търся Куки, известна още като транспорта ми до вкъщи. Когато минавах покрай асансьора, вратата се отвори и отвътре излезе сестра ми.

— Ще оживееш ли? — попита.

— Както винаги.

— Как е татко?

— Лекарите казаха, че ще се оправи. Има сътресение и няколко натъртени ребра, но нищо счупено. Скоро ще го изпишат.

— Чудесно. Ще дойда пак утре сутринта. — Тя се обърна и закрачи по коридора малко пред мен, като че не искаше да бъдем видени заедно на обществено място. В този случай щях да ѝ дам основателна причина.

Изохках, хванах се за гърдите и се облегнах немощно на стената, като започнах да дишам бързо и учестено. Имитацията на учестено дишане, без всъщност да го правиш, не е толкова лесна, колкото човек би си помислил.

Джема се обърна и ме стрелна с гневен поглед.

— Какво правиш? — процеди през зъби.

— Споменът ми се върна — промълвих и поставих ръка на темето си с болезнено изражение. — Когато бях в болница, за да ми вадят сливиците, се опитах да избягам. Капките от системата ми ги доведоха право при мен и бях заловена.

Разтревожена, че някой може да ни наблюдава, тя хвърли бърз поглед наоколо и после насочи вниманието си към мен.

— Никога не са ти вадели сливиците. Дори не ти се е налагало да оставаш в болница за през нощта.

— О! — Изправих се. Пълна излагация. — Я почакай! Останах цяла нощ, когато умря леля Селена. Останах с нея и ѝ държах ръката.

Тя направи отегчена гримаса.

— Леля Селена е мисионер в Гватемала.

— Наистина ли? Тогава коя беше онази възрастна жена?

След шумна и продължителна въздишка тя отново пое към изхода и извика през рамо:

— Сигурно е била истинската ти майка, защото не е възможно да имаме кръвна връзка.

Усмигнах се и забързах след нея.

— Май се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре.

[1] Алюзия към поговорката „Ако животът ти поднесе лимон, направи си лимонада“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 13

*„Не ходи да си купуваш ядове, те са
безплатни и ти знаят адреса.“*

Надпис върху
тениска

На следващата сутрин спях до девет, което беше разбираемо, след като си бях легнала чак в пет и половина. Мозъкът ми все още не функционираше, когато тръгнах към кафеварката.

— Добро утро, господин Уонг. — На дрезгавия ми глас не му беше достатъчен сънят, също като на мен. Протегнах се към каната за кафе и забелязах бележка върху Господин Кофеин. Толкова романтично. Спрях се, за да я разгъна:

„Как определяш частен детектив, който не се предава?“

Хрумнаха ми няколко варианта. Настойчив. Надежден. Решителен. Кой знае защо се съмнявах, че имат предвид някоя от тези думи. Разгънах бележката още веднъж.

„Мъртъв.“

Трябваше да се придържам към двусрични отговори. Престъпниците не си падаха по сложни думи.

Колкото и поучително да беше посланието, имах работа за вършене. Толкова животи за съсипване, а толкова малко време. А и трябваше да купя нова ключалка. В трите свободни минути, които

имах, след като включих кафеварката, реших да се изпишкам. Но докато минавах покрай входната врата, някой почука. Спрях, огледах се наоколо, зачаках.

След малко из апартамента ми се разнесе звук от ново почукване.

Отидох на пръсти до вратата и се заклевх пред себе си, че ако бяха дошли да ме убиват, наистина щях много да се ядосам. Погледнах през шпионката. Отвън стояха две жени с библии в ръце. О, я стига. Толкова лоша дегизировка. Вероятно бяха опитни убийци, изпратени да ми теглят два куршума в главата, преди да е дошъл обяд.

Но имаше само един начин да се уверя. Сложих веригата и открянах леко вратата. По-възрастната се усмихна и веднага започна да говори.

— Добро утро, госпожо. Забелязали ли сте, че напоследък светът е затормозен от лошо здраве?

— Ами...

— Зарази и болести се ширят във всяко кътче на божията земя.

— Е...

— Тук сме, за да ви кажем, че няма вечно да е така. — Тя отвори библията си и прокара пръст по страницата, с което ми даде шанс да заговоря.

— Значи не сте тук, за да ме убиеете?

Тя спря и сбърчи тънките си вежди, после хвърли поглед към приятелката си и каза:

— Моля? Нещо не разбрах.

— Нали разбирате, да ме убиеете. Да ме умъртвите. Да опрете пистолет в главата ми.

— Мисля, че ни бъркате с...

— Почакайте! Не си тръгвайте! — Затворих вратата, за да освободя веригата. Когато я отворих със замах, те отстъпиха плахо назад. — Значи не сте убийци?

Те поклатиха глави.

— От „Свидетелите на Йехова“ ли сте?

Те кимнаха.

Това би могло да ми бъде и от полза. Можеше да знаят нещо, което не ми бе известно.

— Идеално. Нека ви попитам нещо — заговорих аз, а по-младата от двете, която стоеше отзад, плъзна поглед по облеклото ми, състоящо

се от тениска на групата „Блу ойстър кълт“, която съветваше хората да не се боят от Жътваря и чифт карирани боксерки. — Като свидетели на Йехова на какво точно сте били свидетели?

— Ако хвърлите поглед... — По-възрастната отново взе да разлиства библията. — Като свидетели наше задължение е да се разграничим от грешниците, да прочистим редиците си от зли хора и...

— Добре, добре, това е чудесно — прекъснах я с махване на ръката. — Това, което наистина искам да знам, е можете ли да видите, да *наблюдавате* — уточних с кавички във въздуха, за да подсиля ефекта — „демони“?

Те се спогледаха. Този път думата взе по-младата, като изправи рамене самоуверено.

— Демоните са пропаднали ангели, взели страната на Сатаната, онзи, управляващ света в тези тежки времена. Наше задължение е да останем непорочни и изпълнени с вяра...

— Но някога виждали ли сте такъв? — Отново ги прекъснах по средата на изречението. Ако продължавах така, никога нямаше да ме поканят на служба.

— Да сме виждали? — попита по-старата колебливо.

— Да, нали разбирате, лично?

Те поклатиха глави.

— Не, физически не. Но ако прочетете този пасаж...

Тя наистина харесваше библията. Бях чела пасажа и определено можех да разбера посланието, но нямах време. Трите ми минути вероятно вече бяха изтекли.

— Без да се обиждате, и го казвам с най-голямо уважение, но не сте от полза. — Затворих вратата леко натъжена заради объркването по лицата им. Просто си бях помислила, че може да са се натъкнали на демон при обиколките си из града. Ако с Рейес беше свършено и аз наистина бях сама в това, трябваше да имам как да ги разпознавам. Но със сигурност Рейес не беше умрял. Не можеше да е умрял.

Продължих да се приготвям за излизане и осъзнах, че старата поговорка беше вярна: отрицание не е просто дума в речника.

Когато един час по-късно завлякох измъченото си тяло в офиса, заставах пред Куки и заоглеждах тоалета ѝ. Носеше яркорозова блуза и

червен шал, праметнат около врата. Опитах се да не се тревожа.

Тя вдигна поглед от компютъра си.

— Свързах се със сестрата на Джанел Йорк. Пътуваше към дома си, но беше така любезна да отговори на няколко въпроса.

Супер.

— И? — попитах и си сипах чаша кафе. Понякога три не са достатъчни.

— Каза, че Джанел здраво затънала с наркотици след отпътуването на Мими за Албукърки. Родителите им мислели, че причината била в разправията им, но когато попитах за Хана Инсинга, сестрата каза, че е опитала да говори с Джанел за изчезването на Хана. Джанел, Мими и Хана били в един клас. Но Джанел се ядосала, когато чула въпроса и забранила името на Хана да бъде споменавано.

— Много остра реакция на такъв невинен въпрос.

— И аз си помислих същото. Колкото до братовчеда на Уорън, Хари, който все моли за пари...

— Да?

— Не стигнах до нищо. Във Вегас е от повече от месец. Работи в казино със залагания.

— Обратното на такова без залагания?

— Говорих и с жената на убития търговец на коли — продължи тя, като напълно пренебрегна забележката ми.

— Доста си се потрудила.

— Нейната история е абсолютно същата като тази на Уорън. Съпругът ѝ се отдръпнал, бил депресиран. Каза, че непрекъснато се тревожел и ѝ казал нещо много странно.

Повдигнах вежди въпросително.

— Казал ѝ, че понякога греховете ни са прекалено големи, че да бъдат простени.

— Какво са направили, по дяволите? — заразсъждавах на глас.

Куки поклати глава.

— И тя като Уорън мислела, че мъжът ѝ има връзка. От спестяванията им изчезнали големи суми пари. Уверих я, че не е имало такова нещо.

Изгледах я с насмешка.

— Само защото връзката му не е била с Мими, това не значи, че изобщо не е имал такава.

— Знам, но жената беше истинска развалина. Нямахте причина да я карам да страда още повече. Не е имал любовница. Сигурна съм в това. Като говорим за развалини, ти как си? — попита Куки и склучи вежди загрижено.

— Развалина? — изперчих се, преструвайки се на обидена. — Добре съм. Слънцето грее, бързосъхнещото лепило държи. Какво повече може да иска едно момиче?

— Господство над света? — предположи тя.

— Добре, само това. Говорила ли си с Амбър днес?

Куки въздъхна тежко.

— Дъщеря ми ще ходи на къмпинг с баща си през уикенда.

— Това е страхотно. На къмпинг е забавно — казах, като се стараех да звуча ведро. Знаех защо мисълта за това я разстройва, но предпочетох да не го споменавам. Когато Амбър оставаше при баща си, Куки изпадаше в състояние на депресия. В петък това би се променило. Сега щеше да се наложи подобряването на настроението ѝ да изчака до края на уикенда. Съчувствах ѝ.

— Сигурно е така — измънка тя уклончиво. — Изглеждаш уморена.

Взех няколко папки от бюрото ѝ.

— Ти също.

— Да, но снощи теб почти те убиха.

— Почти е точната дума. Ще направя някои проучвания, а после вероятно ще отида да се срещна с родителите на Кайл Кирш в Таос. Погрижи се да са си у дома.

— Разбира се. — Тя сведе поглед и запрехвърля някакви страници. — Той оживя — изтърси Куки, докато вървах към офиса си. — Нападателят ти. След два и половина литра кръв. — Аз спрях по средата, в опит да овладее емоциите, напираси да бликнат, после продължих към офиса си. — А, и ще дойда с теб в Таос.

Подозирах, че ще иска да дойде. Точно преди да затворя вратата, подадох глава и попитах.

— Не си ми оставяла бележка, нали? Върху Господин Кофеин?

Тя смръщи вежди.

— Не. Каква бележка?

— Нищо особено. — Не допусках, че Куки би заплашвала живота ми, но още ми предстоеше да открива дали е черната вдовица. В

багажника си имаше мъртвец, а човек никога не можеше да е сигурен в наши дни.

Седнах зад бюрото си. В мислите ми се бяха скупчили облаци с опасност от валежи. Оживял е. Това беше добре, струва ми се, но той винаги щеше да си остане заплаха. Почти ми се прииска Рейес да беше там и да го беше убил или поне да го беше осакатил, така че вече никога да не може да наранява никого. Вековен въпрос изникна в съзнанието ми въпреки цялата си безполезност. Защо чудовища като това оцеляваха, а всеки ден умираха добри хора?

Леко почукване на вратата ме изтръгна от размишленията ми и Куки надникна в офиса ми.

— Някой иска да те види — каза тя уж с досада.

— Мъж или жена?

— Мъж.

— Изглежда ли като член на „Свидетелите на Йехова“?

Тя примигна изненадано.

— Ами, не. Изведнъж е възникнал проблем със „Свидетелите на Йехова“ ли?

— Не. Ни най-малко. Затворих им вратата под носа тази сутрин. Реших, че може да са пратили още някого.

Тя поклати глава.

— Чичо ти Боб е.

— Още по-лошо. Кажу ми, че ме няма.

— И с кого се предполага, че говоря през цялото това време?

— И бездруго — каза чичо Боб, докато избутваше Куки, за да мине — чух гласа ти. — Отправи ми критичен поглед. — Срамота е да караш Куки да лъже заради теб. Какво си направила на тези свидетели на Йехова?

— Нищо. Те започнаха.

Той седна срещу мен.

— Трябват ми показанията ти за снощи.

— Нямах проблеми. Вече ги написах.

Той се поразведри, когато взе листа хартия от мен. Но лицето му помрачня, докато четеше.

— „Чух шум. Един лош човек замахна с нож към мен. Аз се наведох и прерязах гърлото му. Край.“ — Той въздъхна тежко. — Върху това ще трябва да се поработи.

— Но аз съм само едно момиче — продумах с лека горчивина в гласа. — Не е като да съм разкрила десетки случаи за теб и баща ми. Не е нужно да тревожа малката си красива главица с неприятни неща като някакви си подробности. Не съм ли права? Боже опази да знам нещо за каквото и да било.

Той стисна челюст, вероятно обмисляйки шансовете си да излезе от офиса ми, без да пострада.

— Защо да не се занимаем с това по-късно? — попита и пъхна показанията ми в папка.

— Защо не?

Точно когато чичо Боб се изправи, Куки ми звънна по вътрешната линия.

— Да?

— Имаш още един посетител. Гарет. Не съм сигурна дали е от „Свидетелите на Йехова“ или не.

Другият предател. Идеално.

— Прати го, без да се колебаеш.

Докато Гарет се разминаваше с чичо Боб, вероятно Чибо му беше подсказал нещо с изражението си, за да го предупреди. Веждите му подскочиха заинтригувано, преди да отиде да си сипе кафе и да се настани на стола срещу мен. Аз седях и потропвах с нокти по бюрото, в очакване на шанс да ги забия в него.

Гарет отпи голяма глътка, а после попита:

— Какво съм направил?

— Знаеше ли, че онзи е заплашвал баща ми?

Той се размърда на стола си така притеснено, че беше забавно.

— Казали са ти?

— Защо? Не, Суопс. Не ми казаха. Вместо това изчакаха, докато онзи не преби баща ми и не го подготви за излитане в космоса, облепвайки го с лепенка от главата до петите, а после се опита да ме убие с касапски нож.

Той скочи от стола и изруга, когато разля кафето в скута си. Очевидно никой не му се беше обадил.

— Какво? — извика, докато се опитваше да почисти джинсите си. — Кога? Какво е станало?

— Мога да ти извадя копие от показанията си, ако това ще помогне.

Той седна и ме погледна предпазливо.

— Разбира се.

Разпечатах написаното, доволна, че положеният от мен труд нямаше да отиде на вятъра. Той го взе. Отне му доста време да прочете моите четири изречения и аз се зачудих дали не страда от дислексия. После отново погледна към мен.

— Това е прекалено, за да го осмисля наведнъж.

— И за мен беше прекалено много — казах с непогрешим сарказъм в тона.

— Прерязала си му гърлото?

Наклоних се към него и произнесох заплашително:

— Правя такива неща, когато съм ядосана.

Челюстта му се стегна.

— Дали да не се върна по-късно?

— Защо не?

Той отиде до вратата, спря и се обърна.

— Трябва да разпитаме бившата собственичка на колата на Куки. Ще си бъде у дома в късния следобед. Ще участваш ли?

Процедих отговора си през зъби:

— Ще участвам.

— Ще оставя данните на Куки. А сега трябва да се обадя по телефона.

Дадох си минута да се успокоя и осъзнах, че точно преди да напусне офиса ми, Гарет беше обзет от гняв. Толкова силен, че да не ти се налага да му се изпречваш на пътя. По-късно трябваше да разбере каква бе причината за гнева му.

— Господин Кириш ни очаква днес следобед — извика Куки от офиса си, тъй като вратата, която ни разделяше, беше отворена. — Жена му е извън града, но той каза, че ще се радва да обсъди с нас случая на Хана Инсинга.

Станах и отидох до вратата.

— Пътят до там е почти три часа. По-добре да тръгваме.

— Помоли да занесем досието по случая.

— Разбира се.

Събрахме нужното и потеглихме към едно от най-красивите места на земята: Таос, Ню Мексико.

— Дадох на Гарет имейл адреса на мадам Невен и му разказах кратката версия — съобщи Куки, докато се качвахме в Мизъри. — Ще ѝ пише, за да се опита да разбере защо иска жътвар на души да се свърже с нея. Засега мога да ти разказвам мръсни вицове по пътя, за да те разведря.

Завъртях ключа с усмивка.

— Добре съм. Само съм ядосана.

— Имаш пълното право за това. Аз съм ядосана, без да са ме нападали. Нито пък да са ме разрязвали с касапски нож. Стиви Рей Вон?

И двете погледнахме към стереоуредбата ми, а по лицата ни бавно плъзнаха усмивки.

— Пътуването ни ще бъде хубаво — заявих и усилих звука. Всяко пътуване, което започва със Стиви Рей, би трябвало да е добро.

Повечето частни детективи просто биха се обадили на бившия шериф на окръг Мора, вместо да шофират три часа, но аз можех да разбера много повече за човека, ако го срещнех лице в лице. В края на деня нямаше да има съмнения какво знае господин Кирш за този случай. Ако беше наясно, че синът му е бил замесен в нещо незаконно, щях да го разбера. Може би не до най-тънките подробности, но щях да знам дали го прикрива.

Куки не спря да работи през целия път, като събираше информация и водеше телефонни разговори.

— И сте работили за господин Запата седем години? — попита тя в слушалката. Господин Запата беше нашият убит търговец на коли и тя се беше свързала с един от бившите му служители. — Добре. Много ви благодаря — Тя затвори телефона и ми отпрати отегчен поглед. — Надявам се, когато умра, и за мен хората да говорят само хубави неща.

— Поредният убеден в предстоящото обявяване на Запата за светец?

— Да. Същата история, друг ден.

— Каквото и да са извършили в гимназията — казах и завих наясно в пресечката на господин Кирш, — абсолютно никой не говори за това. Поне знаем едно нещо за тази група деца.

— И какво е то? — попита Куки, като си водеше записки на лаптопа.

— Били са наистина добри в пазенето на тайна. — Спрях на алеята на господин Кирш. — Къде каза, че е жена му?

Куки затвори лаптопа и вдигна поглед.

— Хубава къща. — Повечето къщи в Таос бяха хубави. Мястото беше скъпо за живеене. — На север е, на гости на майка си.

— Знаеш ли какво? — попитах и излязох от джипа. — Когато свършим с този случай, предлагам да последваме примера ѝ. Имам предвид, че север е добра посока.

— Трябва да отидем във Вашингтон.

— Звучи добре.

— Или Ню Йорк — промени решението си тя. — Влюбена съм в Ню Йорк.

Кимнах.

— Аз само го харесвам, но съм „за“.

Бащата на конгресмена Кайл Кирш имаше вид да не е бил лесно препятствие за преодоляване по свое време. Беше висок, строен и с масивна мускулатура дори сега.

Имаше прошарена руса коса и пронизващи небесносини очи. Пенсиониран или не, той беше по природа човек на реда. Позата му, маниерите му и всеки несъзнателен тик подсказваха за дълга и успешна кариера в залавянето на престъпници. Напомни ми за моя собствен баща, което предизвика пристъп на тъга. Бях му така ядосана и в същото време толкова загрижена за него. Реших за доброто на всички да се съсредоточа върху загрижеността. Двамата с него щяхме дълго да си поговорим. Но засега трябваше да науча дали господин Кирш е замесен в изчезването на Хана Инсинга.

— Помня случая, сякаш беше вчера — заговори господин Кирш, а очите му оглеждаха папката като ястреб, следящ плячката си. Съмнявах се, че му убягваше много. — Целият град се събра да я търси. Изпратихме хора да я издирват в планината. Разпространихме листовки в градовете на радиус от сто и шейсет километра. — Той затвори папката и закова изумителните си очи върху мен. — Това е случай, който не успяхме да разрешим, дами.

Двете с Куки се спогледахме. Тя седеше до мен на коженото канапе с химикалка и бележник в ръка. Домът на семейство Кирш

беше декориран в черно и бяло като холгцайнска крава с бежови акценти, типични за пейзажа на Ню Мексико. Интериорът бе очарователна смесица от кънтри и югозападен стил.

Можех да почувствам болката в сърцето на господин Кирш след всичкото изминало време.

— Според доклада вие сте говорили лично с всеки гимназист поотделно. Има ли нещо, което не е включено в него? Нещо, което не сте сметнали за достатъчно важно, че да отбележите?

Устата му се превърна в права линия. Изправи стройната си фигура и застана пред един прозорец с изглед към малко езеро.

— Много неща не бяха включени — призна той. — Но колкото и да се опитвах, не можах да разгадая значението на никое от тях.

— Според свидетелите — продължих и отворих папката в скута си, — Хана може и да е, а може и да не е присъствала на партито. Може и да си е тръгнала рано и сама, а може и да не го е направила. И също така може и да е, а може и да не е отишла до бензиностанцията в близост до къщата си. Има толкова много противоречащи си твърдения, че ми е трудно да сглобя нещата.

— Знам — обърна се той към мен. — Опитвах се да ги сглобя в продължение на две години, но колкото повече време минаваше, толкова по-неясни ставаха разказите. Беше влудяващо.

Винаги се случваше така със ситуации като тази. Реших да се целя в десетката. В този момент нещо в мен говореше, че бившият шериф не прикрива никого, но трябваше да знам със сигурност.

— В доклада си казвате, че сте разпитвали сина си и че той е присъствал на партито, но той е един от учениците, заявили, че не са я виждали там.

С тежка въздишка той отново седна срещу мен.

— Мисля, че вината за това донякъде е моя. С майка му бяхме на почивка през този уикенд и го бяхме заплашили, че ще му струва живота, ако напусне къщата. Първо ни каза, че не е присъствал на партито от страх да не си изпати. Но след като няколко хлапета потвърдиха, че е бил там, той най-накрая си призна. Това обаче беше всичко, което успях да измъкна от него. Точно както се случи с няколко други ученици, от него получавах смесени сигнали. Странна отдръпнатост, която не можех да си обясня.

Господин Кирш казваше истината. Не беше замесен в изчезването на Хана повече, отколкото мен самата.

— Понякога децата прикриват други неща, заради които смятат, че ще загаят, а те всъщност нямат нищо общо с конкретния случай. Сблъскваха съм се с това няколко пъти по време на разследвания.

Той кимна.

— Аз също. Но възрастните също го правят — заяви с усмивка.

— Да, така е. — Ние се изправихме, готови да си тръгнем. — Между другото, поздравления за кандидатурата на сина ви.

От него заструиха разноцветни вълни на гордост. Топлината им ме обгърна и сърцето ми леко натежа. Ако бях права, синът му беше убиец. Нямах да му е леко да понесе истината. А и на кого ли би било?

— Благодаря, госпожице Дейвидсън. Утре ще изнася реч в Албукърки.

— Наистина ли? — попитах изненадана. — Нямах представа. Не следя тези неща, а трябва да го правя.

— Аз ги следя — заяви Куки и навири леко брадичка. Едва се сдържах да не се изкикотя. — Ще изнася реч в университета.

— Точно така — потвърди господин Кирш. — За съжаление, не мога да присъствам, но след няколко дни ще говори в Санта Фе. Надявам се там да успея да го чуя.

И аз се надявах на това. Може би щеше да е последният му шанс да види сина си на върха.

След като хапнахме в Таос и пътувахме три часа, за да се върнем в Албукърки, с Куки отидохме право на адреса, оставен ни от Гарет. Той вече беше там и чакаше в черната си кола на улицата. Паркирах зад него, а той излезе навън.

— Как мина телефонното ти обаждане? — попитах, като имах предвид разговора, който внезапно се беше наложило да проведе на излизане от офиса ми сутринта. Изпитвах любопитство на кого се беше обадил и защо.

— Прекрасно. Сега имам един служител по-малко.

— Защо? — попитах леко притеснена.

Той ми отправи дяволита усмивка.

— Накара ме да ти обеща да не те следя. Не спомена да не поръчвам да бъдеш следена.

Въздъгнах. Силно.

— Мръсник.

— Моля те — каза той и заобиколи джипа, за да помогне на Куки да слезе. Трябва да призная, че Мизъри не е най-лесното превозно средство за влизане и излизане.

— Благодаря — каза Куки изненадано.

— За нищо. — Гарет ни поведе по улицата към малка бяла постройка, моравата около която сериозно се нуждаеше от косене. — Държах човек по петите ти денонощно — Той хвърли поглед към мен, докато крачех до него. — Или поне аз си мислех, че по петите ти има човек денонощно. Оказа се, че онзи от снощи решил да си направи среднощна закуска, без да дочака някой да го смени. Около три сутринта, нали? — попита, а аз кимнах със стиснати от гняв зъби. — Животът ти е бил в опасност, в случай че не си схванала посланието. — Гарет извади лист хартия от джоба си.

— Получих посланието пределно ясно и силно, когато бях наръгана в гърдите. — Хвърлих поглед настрани. Куки ме подкрепи безпрекословно с решително кимване.

Гарет направи гримаса. Много непрофесионално от негова страна.

— Не си била наръгана, а порязана. И получих отговор от вашата мадам Невен. Като стана дума, сериозно ли е мадам Невен?

— Какво каза тя? — попита Куки развълнувано. Беше забавно.

— Написах й, че съм жътвар на души, както ми поръча — той кимна към Куки, — а тя отговори, че ако аз съм жътвар на души, тя е синът на Сатаната.

Аз се спънах на една неравност, а Гарет забеляза как се втренчих в Куки с широко ококорени очи.

— Опитах се да й пиша отново — продължи той, като ме наблюдаваше внимателно, — но тя не иска да си има работа с мен.

— Можеш ли да я виниш? — отговорих с престорено безгрижие. Мили боже, коя ли беше тази жена?

— Името на жената е Кари Лий-а-дел — каза той, затруднявайки се с произношението.

— На мадам Невен? — Откъде, по дяволите, беше научил това?

Той се намръщи.

— Не. На тази тук. — Той посочи към къщата. — Учителка в детска градина е.

О, ясно. Поех дълбоко въздух, а после хвърлих поглед към листа, където беше написано Кари Лайдел и се изкисках.

— Произнася се Лайдел.

— Наистина ли? Откъде знаеш?

Спрях и посочих към листа.

— Погледни тук. При две съседни гласни първата има думата.

Той смръщи вежди.

— Какво, по дяволите, значи това?

Отново поех към вратата, хвърляйки насмешлив поглед към Куки и точно в този момент осъзнах колко супер страхотен беше звукът, издаван от ботушите ми върху асфалта.

— Значи, че така и не си се научил да четеш правилно.

Куки прикри смеха си зад покашляне, а Гарет се озова пред вратата до мен. Остави ме аз да почукам. Точно когато бравата помръдна, той попита тихо:

— А защо случаят не е такъв с „товар“.

Имаше право.

— Или с „каза“?

Вратата беше открената от около трийсетгодишна жена с къса тъмна коса, подстригана така, че бездруго квадратната ѝ челюст изглеждаше екстремално квадратна.

— Или с „кръв“, да речем?

Сега вече се перчеше.

— Да? — попита тя остро. Сигурно мислеше, че продаваме нещо. Прахосмукачки. Абонамент за списание. Религия на метър.

Преди да успее да кажа нещо, Гарет се наведе към мен и прошепна в ухото ми:

— Или „трябва“. И да, Чарли, мога да продължа така цял ден.

Исках да го пребия до смърт с щипки за сервиране.

— Здравейте, госпожице Лайдел. — Показах ѝ ламинираната си карта на частен детектив. Главно, защото изглеждам супер, когато го правя. — Името ми е Шарлот Дейвидсън, това са колегите ми Куки Ковалски и Гарет Суопс. Разследваме случай на прегазване отпреди три години.

Като се имаше предвид, че не знаех какво се е случило с Мъртвеца от багажника поемах голям риск. Ако тя имаше нещо общо със смъртта му, можеха да са се случили много различни неща. Но тъй като най-вероятно той беше умрял в багажника, прегазването звучеше най-логично. Реших, че сигурно е шофирала към къщи късно вечерта и не го е видяла. Уплашена да не загази, го беше натикала в багажника. Теорията ми беше слаба, но не разполагах с друга.

Стрелянето ми напосоки мигом се отплати. Почувствах, че я заля вълна от адреналин, остър пристъп на страх и вина я обгърнаха като мрачен облак, въпреки че лицето ѝ показваше само бегла тревога. Очите ѝ се разшириха съвсем леко. Стисна устни само една идея по плътно. Беше се подготвила за този момент, а това я превръщаше в убийца.

Реших да я притисна още малко, за да ѝ попреча да се окопоти.

— Бихте ли ни обяснили какво се е случило, госпожице Лайдел?
— Тонът ми беше преднамерено обвинителен.

Тя повдигна яката на блузата си неволно. Или може би беше почувствала студ заради мъртвия бездомник, който се рееше над нея, втренчил се надолу със зелените си очи, в които се четеше, че я разпознава. Досега не ми се беше случвало да видя мъртвец да нарани жив човек. Дори не знаех дали са способни на това и силно се надявах да не ми се налага да се захващам с него. Беше огромен. И като се имаше предвид, че само аз можех да го видя, щеше да изглежда странно.

— Нямам представа за какво говорите — отсече тя.

Гласът ѝ не потреперваше издйнически и аз продължих:

— Блъснали сте бездомник, скрили сте го в багажника на тауруса си и сте изчакали да умре. Това горе-долу обобщава ситуацията, нали?

С периферното си зрение долових как Гарет стисна зъби и не можех да определя дали не одобрява начина ми на разпитване или е ядосан заради извършеното от нея.

— Случи се на „Коул Авеню“ — заяви Мъртвеца от багажника с ясен и отчетлив глас. В началото ме смая, но дори лудите си имат моменти на просветление. Той се обърна и закова свирепия си взор в мен. — На паркинг, ако щеш вярвай.

— Станало е на паркинг? — попитах силно изненадана. Гарет се размърда до мен, учуден какво целях с това. Аз също се чудех.

Именно в този момент очите ѝ се разшириха, а вината на лицето ѝ стана безспорна.

— Никого... не съм блъскала.

— Беше мъртво пияна — каза мъртвецът, а по лицето му пробягаха спомени. — Толкова пияна, че не можеше да стои на краката си. Каза ми да се кача на задната седалка и че ще се оправя.

— Накарали сте го да седне на задната седалка — казах, докато я наблюдавах обвинително смръщена. — Били сте на градус.

Госпожица Лайдел се озърна наоколо, сякаш да се убеди, че не е жертва на „Скрита камера“.

— Сигурно съм имал сътресение. Не можех да се съсредоточа. В един миг говорех с нея, а в следващия умирах в багажника ѝ. Тя ме удари отново, но този път с тухла.

— Какво, по дяволите, ѝ каза? — попитах го, без да се интересувам от впечатлението, което създавах.

Изпълнените му с горчицина очи отново се насочиха към мен.

— Казах ѝ, че съм полицаи и е задържана.

— Мили боже — отвърнах, вече смаяна до крайност. — Сериозно ли говориш? Бил си полицаи? Под прикритие ли?

Той кимна, а госпожица Лайдел изстена и покри уста с двете си ръце.

— Не, не знаех, че е полицаи. Мислех, че е някакъв откачен бездомник. Той... беше мърляв. Мислех, че лъже, за да ми измъкне пари. Нали ги знаете какви са. — Тя изпадна в паника. При други обстоятелства би било забавно. — Вие не сте ченгета — заяви ни тя. — Нищо не можете да ми направите.

Точно тогава чичо Боб паркира колата си пред къщата ѝ с изсвирване на спирачките, следван от две патрулни коли с мигащи светлини. Това, че подбра точно момента, ме впечатли, но също така и обърка.

— Не — отговорих, неспособна да прикрия удивлението в гласа си, — но той е ченге. — Извих палец през рамо, сочейки Чибо, известен още като Мъж под пара. Той вървеше целеустремено към нас. Като на мисия. Или заради хемороидите. Или и по двете причини.

— Кари Лайдел? — попита той, докато приближаваше.

Тя кимна разсеяно, а вероятно пред погледа ѝ преминаваше целият ѝ живот.

— Арестувана сте за убийството на полицай Зики Бранд. Имате ли нещо в джобовете си? — попита точно преди да я завърти, за да ѝ сложи белезници.

Един униформен започна да ѝ чете правата, а Лайдел се разплака:

— Не знаех, че е полицай! — произнесе между риданията си. — Мислех, че лъже.

Когато униформеният я отведе, Чибо се обърна към мен с мрачно изражение.

— Полицай Бранд е в неизвестност от три години. Никой не знаеше какво му се е случило. Разследваше наркомрежа, използвала бездомници да пласират за тях.

— Но откъде знаеше? — попитах, все така изумена.

— Суопс ми каза какво разследваш, случай, който си му прехвърлила, докато се предполага, че той те наблюдава.

Намръщих се на Гарет.

— За теб няма ли нищо свято?

Той вдигна рамене.

— Предполагам, че си се погрижил за малкия ни проблем — обърна се Чибо към него.

— Имам един служител по-малко, но ще се справя — отговори Гарет, говорейки за служителя, който трябваше да ме държи под око в нощта на нападението.

— Я почакай — казах и вдигнах ръка. — Откъде знаеше, че Кари Лайдел е убила твоя човек?

Чичо Боб се доближи по-плътно до мен, за да не го чуе никой друг.

— Когато Суопс ми каза за твоя мъртвец в багажника на белия таурус на Куки, си спомних, че докато разследвахме неговото изчезване, на един запис, издет от местен магазин, видяхме нещо приличащо на прегазване. Но качеството беше лошо, а и почти всичко случило се беше станало извън обсега на камерата, така че не можехме да възстановим събитията. Гледахме записа отново и решихме, че именно нашият човек излиза от въпросния магазин, а също така открихме регистрационния номер на тази жена.

Чибо се протегна и стисна здраво ръката на Гарет.

— Дора работа — каза, преди да стисне и тази на Куки. — Чудесна работа. Съжалявам за колата ти. Няма да я държим дълго.

Куки се втренчи в него, все още неспособна да продума.

После той се обърна към мен.

— Приятели ли сме отново?

— Не, дори да си последното ченге герой на Земята, страдащо от хемороиди.

Той се смръщи.

— Нямам хемороиди. — После се наведе и ме целуна по бузата въпреки всичко. — Този човек значеше много за мен, мила. Благодаря ти.

Чичо Боб се втурна към колата си, а Куки продължаваше да стои със зяпнала уста.

— Това наистина ли се случва? Направо е неочаквано. Мислех, че детските учителки са добри.

— Ако се задържим в бизнеса достатъчно дълго, вероятно ще установим, че всяка професия си има своите гнили ябълки. — Ухилих се и я сръчках с лакът. — Схващаш ли? Учителки? Ябълки?

Куки ме потупа по рамото и ми хвърли бегъл поглед, а после се отпрати към Мизъри.

— Задължена съм ти — извиках след нея, а после се обърнах към Мъртвеца от багажника, добре де, към полицай Бранд. — Значи не си луд?

По лицето му плъзна палава греховна усмивка и изведнъж стана хубав. Искам да кажа, косата му беше все така сплъстена, но какви очи само.

— Ами душовете? — попитах почти със страх.

Усмивката му стана още по-широка и аз бях разкъсана между гняв и възхищение. Досега никога не бях прекарвана така от мъртвец.

— Можеш да преминеш през мен — заявих, като продължавах да спазвам добро поведение.

— Мога ли? — Проявяваше сарказъм. Вече знаеше, че може да го направи. Пристъпи към мен. — Може ли първо да те целуна?

— Не.

С тих смях той обгърна кръста ми и ме придърпа към себе си, а после наклони глава. Въздъхнах леко, докато устните му докосваха моите. После той изчезна.

Когато хората преминават през мен, мога да почувствам топлината им, да видя най-скъпите им спомени и да помириша аурата им. След като си тръгна, подръпнах яката си, за да усетя аромата му още веднъж. Представляваше комбинация от захарен памук и сандалово дърво. Вдишах дълбоко с надеждата никога да не го забравя. Когато е бил на дванайсет рискувал живота си, за да спаси съседското момче от зло куче, в резултат на което си спечелил двацет и седем шева. Това, че и той и другото момче бяха оцелели, можеше да се определи като истинско чудо. Но точно това е искал да прави винаги. Да помага на хората. Да спасява света. После се появила пияна детска учителка на име Кари Лайдел, за да отнеме на света един наистина добър човек.

След това се почувствал изгубен. Изгубил себе си и самоличността си. Докато Куки не отворила багажника си и светлината ми не го открила лежащ в объркване и мрак. Според неговите собствени спомени светлината ми го върнала обратно. Може би жътварят на души имаше повече съдържание, отколкото аз вярвах. Определено дължах на Куки „Маргарита“.

— Често ли целуваш мъртъвци? — попита Гарет.

Бях забравила за присъствието му.

— Не го целунах — отвърнах отбранително. — Той премина през мен.

— Да, добре — побутна ме с рамо той. — Напомни ми като умра, да премина през теб.

ГЛАВА 14

„Някои момичето носят Прада. Други носят пистолет Глок 17 полуавтоматичен, с индикатор за патроните и покритие на дръжката, предотвратяващо хлъзгане.“

Надпис на тениска

За кратък и блажен момент почти бях забравила, че Рейес може да е мъртъв и че е възможно вече никога да не го видя. В мига, когато се качих в Мизъри и потеглих към къщи, отново бях обгърната от тъга. Съсредоточих се върху това да дишам и да изпреварвам всяка възможна кола само защото можех да го направя. Върнахме се обратно в офиса след шест часа. Не си направих труда да отида при баща ми. Бяха го изписали от болницата и сега си беше вкъщи, което означаваше досадно шофиране до Хайтс, а на почивката, получена от четирите часа неспокоен сън предната нощ, действието ѝ изтече някъде около обед. Реших да го видя на другия ден. След продължителен нощен сън.

Куки щеше да поработи още малко и проверяваше съобщенията, когато си тръгнах. Чибо беше оставил едно с обяснения къде се намира колата ѝ и продължаваше да настоява за показанията ми. Вече не му ли дадох показания? На този човек все не му беше достатъчно.

— Ще успееш ли да стигнеш до вкъщи? — попита Куки, скептично намръщена.

— Не изглеждам ли способна да се добера до дома си?

— Истината ли?

— Ще стигна до вкъщи — обещах с усмивка.

— Добре. Какво ще кажеш за тази мадам Невен?

Поклатих глава с недоумение.

— Откъде, за бога, го измисли това със сина на Сатаната?

— Ще ми се да знаех. Направих ти фалшив имейл адрес и й писах. Трябва да го проверяваш от време на време. — Тя ми подаде, парче хартия с потребителското име и паролата. Лицето й смекчи изражението си. — Той е добре, Чарли. Сигурна съм в това.

Дори беглата мисъл за Рейес изцеждаше всяка глътка въздух от дробовете ми. Реших да сменя темата, преди да посинея поради липса на кислород. Синьото не ми подходеше особено.

— Мадам Невен е луда, а за Мими мисля, че се укрива.

Тя се съгласи с усмивка.

— И аз съм на това мнение. И по двата въпроса. Смятам, че Мими е знаела какво се случва и се е покрила умишлено.

— Ще я намерим. — След като кимнах многообещаващо, поех към дома си, където ме очакваха купа със зърнена закуска и душ. Горещ душ сега, когато Мъртвеца от багажника беше преминал. Мръсникът му с мръсник.

Едва си спомнях как съм се озовала в леглото, когато бях събудена от познат допир, пробягал по кожата ми. Топлина. Електричество. Отворих очи и видях господин Рейес Алегзандър Фароу, който седеше на пода под прозореца. Наблюдаваше ме.

Беше нематериален и затова, въпреки че тъмнината поглъщаше останалите предмети в стаята, всяка линия от тялото му беше видима. Всяка от тях съблазняваше и примамваше очите ми също като хипнотизиращите вълни на океана. Аз ги следвах, плъзгах се по равнините и се спусках в долините.

Обърнах се с лице към него и се сгуших в гънките на юргана си.

— Мъртъв ли си? — попитах с немошно подобие на истинския си глас.

— Има ли значение? — върна ми топката той, избягвайки въпроса.

Позата му беше същата като тази на черно-бялата снимка, която преследвачката му Илейн Оук притежаваше — единият крак свит в коляното, ръка върху него, глава опряна на стената отзад. Силата на взора му ме държеше в плен. Беше ми трудно дори да дишам под тежестта му. Не исках нищо друго, освен да отида до него, да проследя всеки сантиметър от тялото му. Но не смеех.

Като че ли наясно за точния миг, в който реших да не се доближавам до него, той се усмихна и наклони глава.

— Малката жътварка — произнесе с глас като карамел, така нежен, сладък и изкусителен, че устата ми се напълни със слюнка. — Можех да те наблюдавам с часове.

Опитах се да се преборя с чувството на гордост, което предизвикваше тази мисъл. Мисълта как ме наблюдава. Взира се. Изучава ме. Но бях сигурна, че той все пак го почувства. Сигурно знаеше колко податлива бях, що се отнасяше до него.

— Гледах как тичаш в парка, за да стигнеш до люлките, как блестящата ти коса се стелеше по раменете и падаше по гърба ти. Как устните ти се оцветяваха в червено, когато ядеше захарна пръчка. А усмивката ти... — От устата му се откъсна тежка въздишка. — О, боже, беше ослепителна.

Предвид факта, че той беше едва с три години по-голям от мен, това изказване изобщо не беше толкова перверзно, колкото звучеше. Долавях зова в плътния тембър на гласа му, примамващата му сила, която ме съблазняваше, изкушаваше ме до крайност. И тялото ми потръпваше в отговор, изпитваше неустоима потребност, толкова дълбока, че спираше дъха ми.

— А после, когато беше в гимназията — продължи той, като че изживяваше отново стар сън, — те гледах как носиш учебниците си. Извивката на гърба ти. Безупречната ти кожа. Копнеех за теб така, както звяр жадува за кръв.

Губех сили с всяка негова дума, с всеки миг, с всеки удар на сърцето му. Знаех, че ще се предам, ако продължи. Нямах свръхчовешката мощ, която се искаше, за да му устоя за дълго. В мен нямаше нищо свръх, било човешко или друго.

— Какво точно представлява сярата? — попитах, с надеждата да угася пламъците. Искях да му покажа къде му е мястото, да го отрежа донякъде, защото той го правеше с мен. Като не ми се доверяваше и захвърляше на вятъра желанията и тревогите ми, на практика ме отрязваше. Също като всички други мъже в живота ми в последно време.

Ленива и пресметлива усмивка се прокрадва на лицето му.

— Ако някога отново обезпокоиш сестра ми, ще те разполовя.

Явно беше подействало. Бях го отблъснала. И той ме отблъскваше. Можех да го преживея.

— Щом не смяташ да ми кажеш къде си и не възнамеряваш да ми се довериш, за да ти помогна, тогава защо си тук? Защо си правиш труда?

След като в стаята се разнесе леко ръмжене, почувствах, че си тръгва. Усетих как съществуването му напуска помещението и на негово място се настанява студена празнота. Миг преди да изчезне окончателно, той се отърка в мен и прошепна в ухото ми:

— Защото ти си причината да дишам.

С въздишка се зарових още по-дълбоко в завивката си и останах дълго да лежа така, в размишления... за всичко. За думите му. Гласа му. Смайващата му красота. Аз съм била причината да диша? Той беше основната причина сърцето ми да бие.

Изпъшках и се изправих рязко. Ударите на сърцето му. Можех да почувствам пулса му около себе си, докато говореше, силен и равномерен. Той беше жив!

Скочих от леглото, леко се препънах, когато недоволен от раздялата ни, чаршафът атакува крака ми. Втурнах се в банята и седнах на порцелановия си трон. Имах още един шанс да открия къде е той. Надявах се, най-добрият приятел на Рейес, Амадор Санчес, да не възразява срещу среднощни посещения от луди жени частни детективи. Можех да взема пистолета си за всеки случай.

След като се облякох, вързах косата си и използвах за аксесоар един Глок. Изтичах в офиса и взех всичко, което Куки беше открила за приятеля на Рейес от гимназията и затвора. Господин Амадор Санчес. Беше трогателно, че са останали близки през всичките тези години и са имали възможност да прекарват толкова време заедно. Изсумтях.

Минах на червено, тъй като беше три през нощта и се озовах в Хайтс след малко повече от петнайсет минути, леко изненадана, че отивам именно там.

Успехът на Амадор Санчес в гимназията се бе колебал между среден и слаб, задържан бе няколко пъти за дребни провинения, след което бе арестуван и осъден на четири години затвор заради нападение със смъртоносно оръжие, довело до сериозни наранявания. Не му беше помогнало и това, че ударил полицаи. Никога не бе добро решение. И въпреки всичко живееше в най-скъпия квартал на града. Трябваше да се поинтересувам кой е брокерът му. На нас двамата с господин Уонг щеше да ни дойде добре нов апартамент.

Къщата, пред която паркирах, не беше точно онова, което очаквах, въпреки адреса. Представях си ниско бюджетна сграда или дори сглобяема. Прекрасната триетажна постройка с остъклено входно преддверие трудно се вписваше в образа на бивш затворник, лежал за нападение.

С едва ли не неприятно усещане се забързах в мразовитата нощ и натиснах звънеца. Може би това не беше домът на Амадор. Може би обитаваше къщата за персонала отзад. Но според бележките на Куки той живееше именно тук с жена си и двете си деца. Надявах се да съм на правилното място. Бивш затворник, излязъл от всякакъв стереотип, за да изгради успешна — и, надявах се, в рамките на закона — кариера щеше да разведри деня ми.

Придърпах якето още по-плътно към шията си и отново позвъних, с което исках да покажа на живуците, че не се каня да си тръгвам. Лампата на верандата светна и нечия неясна фигура се взря в мен през прозореца. Най-накрая чух да прещраква ключалката и вратата се откряна.

— Да? — Пред мен застана малко над трийсетгодишен латиноамериканец, търкаше едното си око, а с другото ме изучаваше.

Подадох му картата си и стиснах зъби.

— Рейес Фароу. Къде е той?

Той свали ръка от лицето си и се втренчи в мен, като че бях обезумяла душевноболна пациентка.

— Не познавам никакъв Рейес Фароу.

Аз скръстих ръце.

— Наистина ли? Значи така искате да действаме? Споменах ли, че чичо ми е детектив в полицията и може да бъде тук до двацет минути?

Изведнъж той започна да се държи отбранително.

— Ако искаш, обади се и на леля си, като си се захванала. Нищо не съм направил. — Много беше сприхав.

— Амадор. — Зад него се приближи жена и го смъмри. — Не бъди така груб.

Той вдигна рамене глуповато и отстъпи настрана, а тя пое ситуацията в свои ръце.

— С какво можем да ви бъдем полезни?

Отново показах картата си.

— Много съжалявам за късния час.

— На мен не се извини за часа — заяви той на жена си.

Аз му се намръщих. Ключокар.

— Тук съм заради Рейес Фароу и се надявам, че мъжът ви е наясно с настоящото му местонахождение.

— Рейес ли? — Тя придърпа яката на халата си по-плътено, а по красивото ѝ лице се изписа тревога. — Още ли не са го открили?

— Не, госпожо.

— Моля, влезте. Замръзвам.

— Ще я поканиш да влезе просто така? — попита Амадор. — Ами ако е сериен убиец? Или вманиачена обожателка? Имам много такива.

Жената се усмихна към мен извинително.

— Не е вярно. Казва го само за да ме накара да ревнувам.

Не можех да не се усмихна, а тя ме въведе в прекрасна дневна, по чийто под бяха разпилени играчки във всякакви цветове.

— Извинете ме за хаоса — каза тя и започна да ги събира. — Не очаквахме посетители.

— Моля ви, недейте. — И бездруго вече се чувствах достатъчно зле.

— Много ясно, че не сме очаквали никого — намеси се Амадор. — Часът е три и половина през нощта. Престани.

С въздишка тя седна до съпруга си и трябваше да призна, че изглеждаха зашеметяващо, също като къщата си. Прекрасна двойка.

— Вероятно знаете кой е Амадор — заговори тя. — Аз съм Бианка.

— О, съжалявам! — Нямаше да е зле да се представя. — Името ми е Шарлот Дейвидсън. Трябва да открия Рейес Фароу незабавно. Аз... аз... — Заекнах и спрях, защото осъзнах, че двамата се бяха втренчили в мен със зяпнали усти.

Бианка се осъзна първа.

— Съжалявам, за какво говорехте? — Тя сръчка мъжа си с лакът.

Добре.

— Става дума...

Амадор продължаваше да се взира в мен. Бианка се протегна и затвори устата му.

— Обикновено се държим по-възпитано — каза тя и се засмя нервно.

— Не, всичко е наред. Заради косата ми ли е? — Пригладих аз косата си.

— Не, просто сме малко изненадани да ви видим.

— Ясно. Познаваме ли се?

— Не — отговори Амадор. Двамата се спогледаха и поклатиха глави, преди да се обърнат отново към мен, за да продължат да клатят главите си.

Добре.

— Тогава да говорим по същество. — Заковах поглед в Амадор. — Къде е Рейес Фароу? — Наистина бях много сериозна. Но когато единствената емоция, която той показва, беше удоволствие, доста се шокирах.

— Не знам къде е. Кълна се.

Те отново клатеха глави в синхрон. Започваха да изглеждат наистина нелепо.

— А, не, стига — рекох и разперих ръце с длани нагоре. — Какво става?

Бианка продължаваше да се киска и аз ударих с юмруци по бедрата си.

— Убягва ли ми нещо? Изглеждате наистина... Не знам. Щастливи. Да ви напомня ли, че часът е прекалено странен за такова весело настроение?

— Не сме щастливи — заяви Бианка радостно.

После изведнъж ми светна. По-точно се стовари върху главата ми. Те знаеха коя съм.

Мили боже, нима Рейес им бе казал за мен?

Те заклатиха глави още по-бързо, имаха вид, сякаш вибрираха. И лъжеха.

Неспособна да повярвам, че бе извършил такова нещо, се изправих и започнах да крача из дневната им, като на два пъти стъпих върху космическия кораб играчка. Не си учех урока бързо.

— Не мога да повярвам — произнесох през стиснати зъби. Обърнах се към тях. — Казал ли ви е какъв е *той*! А? А? Разбира се, че не е. — Не би споделил с най-добрите си приятели, че е противният и долен син на Сатаната. Разбира се, че не.

След миг осъзнах, че се смееха. Спрях и се загледах в тях, преди отново да седна на мястото си.

— Добре, без да се обиждате, но защо е всичко това?

Усмивката по лицето на Амадор беше наистина очарователна.

— Работата е там, че ние... — Той отново погледна към жена си.
— ... не знаехме дали си реална.

— Как така?

— Ти си Дъч — включи се Бианка.

Сърцето ми потрепна при споменаването на прякора ми. Само Рейес ме наричаше така.

— Ти си момичето на мечтите му.

— Онази, направена от светлина — каза Амадор.

Момичето на мечтите му? Не знаеха ли, че съм жътвар на души? Вероятно не. Съмнявах се, че биха се радвали да ме видят, ако бяха наясно с тази скъпоценна информация.

— Почакайте — казах и се приближих мъничко, — какви мечти? Той мечтае за мен? — Това започваше да ми харесва.

Бианка прикри уста и се засмя, а Амадор обясни:

— Все за теб говореше. Дори в гимназията, където всяко момиче го желаше повече от въздуха, ти беше единственото, за което говореше той.

— Но казваше, че никога не те е виждал. Не и в истинския живот и ние не знаехме дали съществуващ.

— Така де, все пак — продължи Амадор — красиво момиче, направено от светлина? Между другото тази част не я схващам. Бяла си, но все пак...

Бианка го потупа по рамото, а после отново се обърна към мен.

— Колкото повече научавахме с Амадор за теб, толкова повече осъзнавахме, че най-вероятно съществуващ.

— Значи ме е нарекъл красива? — попитах, съсредоточена изцяло върху тази дума.

Бианка се усмихна.

— Непрекъснато.

Иха. Това беше най-страхотното нещо, което чувах през този ден. То се знае, още беше рано, но имах причини да съм тук. След тежка въздишка примигнах, за да дойда на себе си, и казах:

— Наистина трябва да разбере къде е той. Съжалявам, че се налага да научите такова нещо, но ако не го открия скоро, той ще умре. Това мигом сложи край на радостта им.

— Какво говориш? — смая се Амадор.

— Добре, кажете ми какво точно знаете за него. — Имах нужда от ориентир какво мога и какво не мога да им кажа.

Бианка прехапа долната си устна, преди да отговори.

— Знаем, че може да напуска тялото си и да ходи на различни места. Има изумителна дарба.

— Правеше го често, докато беше в затвора. Научи се да контролира тази си способност, вместо тя да контролира него.

Не знаех, че го е контролирала. Това беше интересно. Откритостта им и знанията им за уменията на Рейес щяха да ми помогнат да им обясня случващото се.

— Рейес е решил, че вече не се нуждае от материалното си тяло.

Бианка смръщи загрижено красивите си вежди.

— Не разбирам.

Придърпах се до самия ръб на стола си.

— Нали знаете как напуска тялото си?

Те и двамата кимнаха.

— Иска да бъде извън тялото си за постоянно. Иска да се отърве от него. Смята, че то го бави и го прави уязвим.

Бианка прикри уста с изящната си ръка.

— Защо би мислил такова нещо? — попита Амадор ядосано.

— Отчасти поради глупост. — Пропуснах да спомена другата част от причината. Нямахте защо да им казвам цялата истина. Знанието, че демоните наистина съществуват, можеше да съсипе деня им. — Няма много време. — Погледнах към Амадор умолително. — Имаш ли някаква представа къде може да е? Макар и най-бегла?

Амадор наведе глава със съжаление.

— Не, въобще не съм го чувал. Когато се събуди и напусна болницата, мислех, че може да дойде тук.

Бианка преплете пръсти в неговите.

— И ченгетата мислеха същото — продължи той. — Наблюдавах дома ни и в крайна сметка осъзнах, че не би поел такъв риск.

Не лъжеше, а аз не бях стигнала доникъде. Доця ми се да се разплача. И малко да покреця и да поритам. Щях да убия Ейнджъл, когато всичко това свършеше. Той беше единственият ми следовател и единственият, на когото можех да се доверя да броди из улиците в безтегловност, а не ми се беше явявал от дни. Сериозно се замислях да го уволня.

— Хрумва ли ти нещо, Амадор?

Той затвори очи и се замисли.

— Умен е — заяви с все още затворени очи.

— Знам.

— Не, той наистина е умен. Същински гений. Не съм срещал друг като него. — Той отвори очи и ме погледна. — Как мислиш, че се сдобихме с тази къща?

Замръзнах на място. Този въпрос силно ме интригуваше.

— Проучваше пазара на стоки и облигации известно време, докато бяхме заедно в затвора, предаваше информацията на Бианка през мен, кога да продава, кога да купува.

— Използва моите хиляда долара — намеси се Бианка — и ни направи милионери. Успях да се върна обратно в училище, а Амадор започна свой бизнес след освобождаването си.

— Той значи всичко за нас — заяви Амадор. — И не само заради това. — Той посочи около себе си с ръка. — Нямах представа колко пъти е спасявал живота ми. Дори преди да ни затворят заедно на топло. Винаги ме е подкрепял.

Изведнъж ми стана трудно да си представя Амадор да напада някого. Имаше блага природа и бях готова да се обзаложа, че е загазил, докато самият той е защитавал някого.

— Интелигентен е — повтори той и изведнъж отново потъна в мисли. — Не се крие от кого да е. Крие се от *теб*. Би се укрил някъде, където не очаква да го потърсиш *ти*.

— Шарлот — каза Бианка с тъжен глас, — би ли искала кафе?

Амадор кимна в знак на съгласие.

— И бездруго трябва да сме станали след час.

— В такъв случай...

Все едно да размахваш морков пред магаре. Седяхме в кухнята им и говорихме в продължение на час за Рейес, за това какъв е бил в училище, за надеждите и мечтите му. И изненадващо, те всички се

въртяха около мен. Амадор не знаеше много за Ърл Уокър, мъжът, отгледал Рейес и малтретирал го безмилостно, защото Рейес отказвал да говори за него. Но заяви, че Рейес не е убивал никого, в това число и Ърл. Щеше ми се да му вярвам.

Разговорът ни най-накрая стигна до уеб сайтовете. Казах им за срещата си с Илейн Оук. Бианка се засмя и хвърли загадъчен поглед на Амадор.

— Кажи ѝ — обърна се към нея той с усмивка.

Бианка насочи цялото си внимание към мен.

— Нямах никакви пари, за да инвестирам, когато Рейес проучваше пазара. Той ми поръча да се обадя на тази жена, която се опитваше да се срещне с него и предлагаше пари на пазачите срещу информация. И аз го направих. Казах ѝ, че мъжът ми му е съкилийник и че мога да ѝ предоставя всичко, желано от нея. Тя купи всеки грам информация, която притежавах. Буквално. С пари. Започнахме да се изчерпваме. — Тя се засмя силно. — Така се сдобих с първите хиляда долара, които да инвестираме.

— Продавали сте информация? — не можех да не се засмея с нея.

— Да, но предимно маловажни подробности. Нищо, което би могло да му навреди в последствие. От време на време Рейес ме караше да ѝ подавам по нещо важно за миналото му, за да поддържаме интереса ѝ. Въпреки това имаше неща, които той не искаше да изплуват, но тя се добра до тях чрез пазачите. Нямахме представа как успяваха да го направят.

Мисля, че бях наясно за едно от тях.

— Едно от тези неща е информацията за сестра му, нали?

Бианка се намръщи.

— Да. Нямаме представа как пазачите са научили за нея.

— Рейес никога не говореше за сестра си — потвърди Амадор.

Бях убедена, че щатските шерифи са разбрали за Ким от някой от тези уеб сайтове. Но Амадор беше прав. Рейес беше абсурдно умен. Не че вече не го знаех, но... Я почакай. Заоглеждах го внимателно.

— Ами снимките на Рейес под душа?

— Как мислиш, че платихме първоначалната вноска за тази къща?

Ченето ми увисна.

— Рейес знаеше ли?

Той се засмя високо.

— Идеята беше негова. Знаеше, че жената ще плати добре за тях, а той искаше да имаме тази къща.

Бях смаяна. Направил е всичко това заради приятелите си. А в същото време искаше да вярвам, че се разхожда наоколо и наранява невинни хора. В момента се съмнявах в това повече от всякога. Но ако умреше? Наистина ли би загубил човешката си същност? Изобщо беше ли възможно това?

Надявах се нещо в разговора ни да ми подсказе къде се намираше Рейес, нещо, което семейство Санчес дори не осъзнаваше, че знае, но нищо не ми се наби на очи. Оставих им визитната си картичка и станах от кухненската маса. Амадор се втурна под душа, а Бианка ме изпрати до вратата.

— И какво каза той за мен? — попитах.

Тя се засмя и поклати глава.

— Не, питам сериозно. Спомена ли дупето ми?

Влязох в жилищната сграда, където се намираше моят апартамент, с глава, преливаща от мисли за Рейес и изпълнено с надежда сърце. Не бях сигурна за причината. Може би знанието, че е още жив беше достатъчно да повдигне духа ми. Никога не бях осъзнавала, че мога да чувам ударите на сърцето му, но като се върнех назад, всъщност винаги съм ги чувала. Главно в състояние на полусън, когато не съвсем ясни сънища се плъзгат по повърхността на подсъзнанието. Ударите на сърцето му ме приспиваха и изпращаха в състояние на забрава.

Пъхнах ключа си в ключалката и чух гласа на госпожа Алън от другия край на коридора.

— Чарли? — произнесе тя тихо.

Сега пък какво? Единственият път, когато госпожа Алън говори с мен, беше след бягството на пудела й Пи Фи и й беше нужен лицензиран детектив, за да го намери. Принц Филип беше истинска напаст, ако питате мен. Имах сериозни подозрения, че онзи, на когото въобще му бе хрумнала идеята да създаде тази порода, най-вероятно беше продал душата си на дявола. Сериозно? Пудел?

Обърнах се към нея. Ако не друго, щях да получа чиния с домашни курабии. Госпожа Алън смяташе, че домашните курабии са достатъчна отплата, заедто бях прекарала часове в издирване на най-голямата напаст в Америка. Което всъщност ме устройваше.

— Здравейте, госпожо Алън — отговорих и се запътих към нея. В следващия миг чух странен звук. После почувствах силна болка в главата и полетях към пода. Единственото, което успях да помисля, преди да потъна в мрак, беше: „Не е истина“.

ГЛАВА 15

„Къде отивам и защо съм в тази кошница?“

Стикер върху броня
на кола

Главата ми се разтресе — същата тази, която преди малко беше пострадала от тъп предмет — от удара в стената на нечий багажник. Това ме разбуди. Но бързо започнах да губя почва под себе си, потъвайки в забрава с всеки удар на сърцето си. Гъстият мрак се канеше да ме погълне, а това ме караше да се боря със зъби и нокти, за да се вкопча в ясения си разсъдък.

Концентрирах се върху острата и пулсираща болка в главата си, върху факта, че ръцете и краката ми бяха вързани, а също и върху бученето на двигателя и шума от гумите по асфалта под мен. Ако това беше начинът на Куки най-сетне да ме натика в багажника на някоя кола, за Коледа щеше да получи толкова кутии с кола маска за бикини зоната, че щяха да й стигнат за цяла година.

— Какво правиш?

Наложих си да отворя очи пред ухилената физиономия на тринайсетгодишния член на банда Ейнджъл. Слава богу. Той със сигурност можеше да ме измъкне от тази каша. Навеждаше се към мен от задната седалка. В този момент бих дала всичко да съм безтелесна.

— Умирам — изграчих, тъй като гърлото ми беше пресъхнало и правеше гласа ми дрезгав. — Върви да доведеш помощ.

— Не умираш. А и приличам ли ти на Ласи? — Тарикатската му усмивка помръкна за миг, достатъчно колкото да прочета в изражението му загриженост. Това беше лошо.

— Кой е? — попитах и затворих очи заради талазите от болка в черепа ми.

— Двама бели мъже — отговори той, а в гласа му личеше тревога.

— Как изглеждат?

— Бели мъже — повтори той и вдигна рамене с въздишка. — Вие всички си приличате.

Опитах се да изсумтя силно, но не събрах достатъчно въздух в притиснатия си гръден кош.

— Полезен си, колкото лъжица при бой с ножове. — Помъчих се да напипам пистолета в кобура под мишницата си, но той беше изчезнал. Естествено. А и опитите ми да запазя съзнание ставаха все по-безуспешни. — Върви да доведеш Рейес — наредих, губейки почва по-бързо, отколкото можех да понеса.

— Не мога да го намеря. — Гласът му звучеше като ехо в пещера. — Не знам как.

— Тогава да се надяваме, че той знае как да ме открие.

Като че само след секунди капакът на багажника се отвори и това ме събуди за втори път, а пространството се изпълни със силна светлина. Изведнъж почувствах странно родство с вампирите, докато мижах срещу нетърпимата яркост.

— Будна е — отбеляза един от двамата. Звучеше изненадан.

— Сериозно ли, Шерлок? — казах аз и получих силен удар в основата на черепа си като награда за усилието.

От всички моменти да бъда уплашена този беше сред най-подходящите, но аз не чувствах нищо. Нямах и помен от адреналин. Във вените ми не пулсираше страх. Не се потях и стомахът ми не се преобръщаше заради пристъпи на паника. Или ми бяха дали някакъв вид незаконен медикамент, или се бях превърнала в зомби. И тъй като не изпитвах желание да им изям мозъците, бях склонна да приема версията с наркотика.

— Ударихте ме — заявих, докато те ме измъкваха от багажника и ме помъкнаха към нещо, приличащо на изоставен мотел. Проявявайки крайна грубост, никой от тях не отговори и осъзнах, че не произнасям думите ясно. Придвижването с вързани крака се оказа трудно или по-скоро невъзможно. За мой късмет имах въроръжен ескорт. Това ме накара да се чувствам странно важна. Определено имах нужда от лични телохранители. Изпълнението на програма максимум по отношение на моята сигурност не само би възпрепятствало бъдещи

отвлечения, но също така би повишило значително личната ми самооценка, а това щеше да ме направи щастлива.

— Какво да правя? — попита Ейнджъл, подскачайки наоколо като скакалец. И бездруго ми беше трудно да го видя. Не можех да се съсредоточа върху нищо друго, освен върху дебелината на езика си.

— Доведи Чибо — отговорих завалено.

— Не ти ли хрумна, че вече съм се сетил за това? Опитах се да го доведа, докато ти изпълняваше ролята на пациент в кома в багажника на вана. Той се стресна и сега се опитва да ти се обади. Мисли, че е преследван от пралея ти Лилиан.

Придружителите ми ме пренесоха през прага на олющена единична стая. В предния край на помещението имаше стол и набор от инструменти за мъчения с не особено ясно предназначение, поставени върху скрин. Игли, ножове, обезпокоителни метални уреди, произведени само с една-единствена цел. Поне придружителите ми бяха положили някакви усилия, бяха си направили домашното и бяха подготвили терена. Не бях някое случайно момиче, което щяха да измъчват и да погребат в пустинята. Бях подбрана специално, за да бъда изтезавана и погребана в пустинята. Самооценката ми вече се повиши мъничко.

— Защо Чибо мисли, че е преследван от леля Лил? — попитах, когато те ме захвърлиха на стола, за да ме завържат за него.

— На кого говори? — попита единият от двамата.

Другият измърмори нещо. Не беше трудно да се определи кой беше Ригс и кой беше Мъртог^[1], макар че те очевидно бяха техни зли еквиваленти. Установих причината, поради която не можех да видя лицата им. Носеха маски за ски, които наистина не съответстваха на костюмите им.

Много бързо разбрах, че да бъдеш вързан за стол далече не е така комфортно, както някой би помислил. Въжетата се впиваха в китките ми и в горната част на ръцете, а също така притискаха до крайност Опасност и Уил Робинсън. Вече никога нямаше да бъдат същите.

— Опитах номера със захарта — обясни Ейнджъл, като продължаваше да подскача в опит да види какво точно правят. — Нали помниш, както ми поръча преди, но котката я облиза и надписът вече не изглеждаше като „Чарли има нужда от помощ“, а повече като „Лил си пада по готини дупета“.

— Чибо има котка?

Зърнах някакво движение, така бързо, че едва успях да го регистрирам, когато погледнах към ръждясалата мивка вдясно от мен. В този миг челюстта ми беше прерязана от остра болка и аз осъзнах, че не ме очаква нищо приятно. Мразех мъченията.

— Пак ме удари — казах и изпъшках гневно.

— Сериозно ли? — процеди злият Ригс. Тарикат.

— Боли ме част от мозъка. Настоявам да науча как се нарича и за кои функции отговаря.

Злият Ригс се замисли.

— Не знам как се нарича тази част от мозъка ти. Ти знаеш ли? — обърна се той към приятелчето си.

— Занасяш ли ме? — попита злият Мъртог и аз почувствах, че въпросът му е неискрен.

Дадох най-доброто от себе си да идентифицирам мъжете, за които имах сериозни подозрения, че са ме отвлекли, но не можех да се съсредоточа. Каквото и да ми бяха дали, си го биваше. Нямаше да е зле да взема рецептата.

Гласовете им звучаха като записани на бавни обороти и не можех да видя ясно очите им, за да определя цвета. Общо взето не можех да видя нищо, за което да трябва да наклоня главата си в друга посока, освен надолу. Имаха хубави обувки.

— Свършва ни търпението и времето, госпожице Дейвидсън — заяви злият Мъртог. Гласът му не беше много плътен и имаше малки ръце. Определено не беше мой тип. — Имаш един-единствен шанс.

Един шанс беше по-добре от никакъв. Трябваше да дам най-доброто от себе си. Да се целя в десетката от раз. Дано точно сега не ме напуснеше късметът на начинаещите.

— Къде е Мими Джейкъбс?

По дяволите. Като не ти остава нищо друго, излъжи.

— Тя е във Флорида.

— Къде е Флойд? — попита партньора си злият Ригс.

— Флорида — повторих. Боже. Опитах отново. — Фло...

Главата ми отхвърча на една страна и болката се плъзна от челюстта надолу към гръбнака ми. Въпреки всичко имах усещането, че от приятелските потупвания на Мъртог щеше да боли много повече,

ако не бях дрогирана до козирката. Сега отново трябваше да печеля позиции. Въздъгнах гневно.

Злият Мъртог коленичи пред мен и повдигна брадичката ми, така че да мога да го погледна. Това наистина помогна. Почти успях да видя цвета на прозрачно сините му очи. И бих заложила и последния си цент, че другият също имаше прозрачно сини очи. Неслучайно от тях ме бяха полазили тръпки. Откачените фалшиви агенти на ФБР бяха истинска напаст.

— Ще те заболи много повече, отколкото ме боли мен — заяви злият Мъртог, известен още като специален агент Пауърс.

Аз се усмигнах.

— Не и ако мъжът, застанал до прозореца отвън има да каже нещо по този въпрос.

Двамата ми похитители се завъртяха бързо. Преди да успеят да реагират, Гарет Суопс изстреля два куршума в злия Ригс с толкова бързо движение, че беше трудно да бъде регистрирано. Аз, разбира се, не успях да регистрирам много ясно почти нищо, но все пак. Злият Мъртог извади пистолета си и стреля в отговор, с което принуди Суопс да се притисне към стената. Беше изключително шумно. Опитах се да помогна на Суопс, като ударя с глава злия Мъртог, но единственото, което успях да постигна, беше, че главата ми увисна отново надолу и пак получих добра видимост към обувките му.

— Иха! — извика Ейнджъл, който подскачаше наоколо възторжено. Никъде да не го заведеш.

Последваха още изстрели и някой изрита вратата. Той също имаше хубави обувки. Лъскави. В следващия момент Гарет започна да ме развързва. Той носеше прашни ботуши и джинси. Злият Ригс, който лежеше в краката ми, може и да беше, а може и да не беше мъртъв. Искам да кажа, че изглеждаше мъртъв с отворените си невиждащи очи, но не исках да прибързвам със заключенията.

— Избяга отзад — обърна се Гарет към онзи с хубавите обувки. Кой да предполага, че се движи в такава добра компания.

Успях да задържа главата си вдигната достатъчно дълго, че да различа Смъртоносния Нинджа от Тримата смешници. Не се беше променил особено, откакто заедно с групичката си бяха влезли с взлом в апартамента ми.

— Господин Чао — произнесох напълно изумена. — Как ме открихте?

— С господин Чао си разменихме номерата неотдавна, когато го хванах да те следи — отговори Гарет, докато се мъчеше с въжетата. Накрая се отказа и извади зловещ на вид нож.

— Искаш да кажеш, когато ти също ме следеше?

— Да, той го правеше от дни.

— Господин Чао — обърнах се към него с укорен тон. — Задникът ми си го бива, а?

— Не трябва ли да го последваме? — попита господин Чао с мек кантонски акцент.

Гарет ме освободи и аз се стоварих в ръцете му като парцалена кукла.

— Къде, по дяволите, са костите ми? — зачудих се. Изправянето на крака наистина ме затрудни.

— Ти и приятелчето ти можете да го направите — заяви Гарет в отговор на господин Чао. Моят въпрос и бездруго беше риторичен.

Вдигнах поглед и видях Франк Смит, шефа на господин Чао, в безупречния му тъмносив костюм. Усмивката на лицето му беше такава, все едно живееше за моменти като този.

— Искам Чарли да е в безопасност — продължи Гарет.

— Носиш ли атрактивното си бельо? — попита Смит, като очевидно се забавляваше.

— Как ме открихте?

Смит посочи с ръка и кимна.

— Господин Чао забелязал, че двама мъже товарят нещо обемисто в багажника си в пряката зад твоята сграда.

— Обемисто? — попитах с внезапна обида.

— Обади се на мен — каза Гарет, докато се опитваше да ми помогне да се изправя, — за да отида и да проверя апартамента ти, докато той проследи превозното средство. Просто за всеки случай. Повече от ясно е, че те нямаше у вас.

— Когато установихме, че са те отвлекли, господин Чао вече се беше обадил и на мен и се срещнахме зад онзи хълм там — посочи Смит през счупения прозорец. Но можех да видя единствено ослепителна светлина.

— Ченгетата идват насам — добави Гарет.

— Чарли — произнесе Ейнджъл уплашено, само секунда преди върху нас да завалят куршуми.

Гарет ме изблъска на земята зад доста отвратителни на вид матраци и пружина. Другите двама мъже също залегнаха. Звукът беше странен. Стрелба от напълно автоматично оръжие ехтеше и кънтеше около нас, докато в стените, оскъдната мебелировка и античната мивка се забиваха куршум след куршум. После стрелбата спря, предполагам, за да презаредят. Господин Чао стенеше от болка. Беше прострелян, но не можех да преценя колко зле.

— Трябва ни помощ — заявих на Гарет, докато се опитвах да се изправа.

— Чарли, по дяволите! — Той ме дръпна обратно долу зад счупеното и ръждясало легло. — Първо трябва да решим как да действваме.

— Бихме могли... и аз не знам... да вземем господин Чао и да се махнем оттук. — Адреналинът явно беше отблокирал езика ми. Вече нямах проблеми да изразя мнението си.

Гарет не ми обръщаше никакво внимание. Не е истина! Пак ли я бяхме докарали до това положение?

— Ако изчакаме, ченгетата ще пристигнат всеки момент — каза той.

— Ако вдигнем господин Чао и се насочим към задния прозорец, можем да се измъкнем от тази дупка и да чакаме полицията отвън.

Около нас се разнесоха още изстрели.

— Дяволите го взели! — изкрещя Гарет, докато куршумите рикошираха във всяка възможна повърхност. — Кой може да е това?

— О, да, забравих да спомена, че ми се представи. Името му е „Да се разкараме от скапаната дупка“.

— Ето, вземи това. — Той посегна зад гърба си.

— Имаш пропуск за навън ли?

Гарет постави малък пистолет върху лявата ми длан.

— Приятел, действам изцяло с дясната ръка.

— Чарли — с раздражение произнесе той.

— Само казвам.

— Стой тук — нареди ми. Застана на колене, като очевидно се готвеше да извърши нещо героично.

Първият куршум, който намери пътя си до тялото на Гарет, ме хвърли в пълен шок. Светът се смали около мен, когато в ушите ми прозвуча шумът от метал влязъл в допир с плътта му. Той се втрени в мен с изражение на пълно недоумение на лицето си. Когато беше пронизан от втори куршум, той погледна надолу и встрани в опит да открие входната рана. По времето, когато беше улучен трети път, вече знаех какво да правя.

По стената зад нас се появи редица от кръгли дупки и стрелецът се извъртя към мен с отработено движение.

Скочих на крака, забих пети в пода и зачаках.

Гарет се облегна на стената, челюстта му беше стегната от болката, а всеки изстрел откъртваше парченца от овехтелите стени на бордеа, в който се намирахме, рикошираше в метална мивка или разцепваше паянтовете мебели, като че бяха направени от хартия. Помещението приличаше на злочеста жертва от петъчен бой с възглавници.

Къде беше синът на Сатаната, когато ти е нужен? Може би все още ми беше ядосан. Може би този път нямаше да се появи. Нямаше го, когато онзи предсрочно освободен затворник се канеше да прободне сърцето ми, но бях готова да поема риска заради Гарет.

Чаках да се случи едно от двете възможни неща. Или щях да бъда застреляна на място, или Рейес щеше да дойде. Той би ни спасил. Отново. И всичко това, целият този шум и хаос щяха да приключат. Почувствах върху кожата си трептенето от вълните, причинени от стрелбата, топлината на обектите, движещи се с по-висока скорост от тази на звуковите вибрации.

Затворих очи и прошепнах тихо, без да съм способна да чуя собствените си думи през гърмежа.

— Рей'азил, призовавам те.

Ехото от изстрелите кълтеше около мен. Все повече доближаваха целта си. Следващият сигурно щеше да се забие в шията ми и вероятно да разкъса сънната ми артерия.

Отворих очи, готова за сблъсък и наблюдавах с изненада как светът още повече се смаляваше около мен. Отломките се рееха из въздуха като серпентини, сякаш времето беше спряло, а поредица от куршуми бавно си проправяха път към тялото ми. Разгледах онзи най-близо до мен. Онзи с моето име, изписано върху него. Металът беше

нажежен до бяло. Триенето повишаваше температурата му мигновено. После някаква могъща сила ме запрати към земята, при което изкара въздуха от дробовете ми. Куршумите, наблюдавани от мен, се забиха в стената над главата ми с пукот.

Всичко около мен потъна в мрак, започвайки от периферното ми зрение и обгръщайки ме напълно, докато не потънах в прекрасно черно неведение.

Сякаш само миг по-късно очите ми се отвориха и установих, че се нося към ронещ се таван, който не можех да разпозная. Погледнах назад към тялото си, а около главата ми се образуваше кръгла локва кръв. После хвърлих поглед към тъмната фигура, възнасяща ме към небесата. Стиснах зъби и стиснах дланите си в юмруци.

Проклетата Смърт. Щях да ѝ дам да се разбере.

Измъкнах ръка от хватката ѝ и паднах обратно на земята. Изведнъж пред мен стоеше Рейес, а черната му роба се стелеше около него, но аз вече бях замахнала и го ударих в челюстта.

— Това защо беше нужно? — попита той и свали качулката от съвършеното си лице.

— О... — Вдигнах рамене глуповато. — Мислех, че си Смъртта.

По лицето му се плъзна усмивка и подчерта очарователните му трапчинки, от което по гърба ми затанцуваха тръпки.

— Това по-скоро си ти — заяви и повдигна закачливо вежди.

— Да, мъртва съм. Знаех си! — Погледнах към тялото си, което лежеше проснато на пода. — Значи съм мъртва?

— Ни най-малко. — Той се приближи към мен, хвана брадичката ми и завъртя главата ми в двете посоки, за да провери нараняванията, причинени ми от злия Мъртог. — Трябваше да ме призовеш по-рано.

— Дори не знаех, че мога да го направя. Стрелях напосоки.

Той смръщи вежди.

— Обикновено не се налага да го правиш. Мога да почувствам емоциите ти, преди да са изплували на повърхността.

— Упоиха ме. Чувствах се наистина щастлива.

— Следващия път ме призови по-рано.

Наведох глава колебливо.

— Какво? — попита той.

— Онази вечер бях нападната от мъж с нож и доколкото си спомням, емоциите ми бяха доста силни. Теб те нямаше.

— Така ли мислиш?

Примигнах изненадано.

— Там ли беше?

— Разбира се, че бях. Ти се справяше отлично сама.

Не можех да не изсумтя.

— Очевидно си отишъл при някоя друга Чарли, заплашена от наръгване, защото мен едва не ме убиха.

— Но ти се справи. Между другото ти го казах и преди.

— Какво си ми казал?

— Способна си на повече, отколкото си мислиш. — Ъгълчетата на устата му потрепнаха от възможно най-чувствената усмивка и той скъси разстоянието между нас. — На много повече.

— Гарет! — изкрещях и се събудих само секунда по-късно до него. Обратно в тялото си, се изправих непохватно и се озърнах за Рейес. Бях ли сънувала всичко това? Би било типично в мой стил. Но изстрелите бяха спрели. — Какво стана? — попитах Смит.

— Стрелецът е мъртъв — отговори той, докато помагаше на господин Чао. — И ченгетата са наблизко, така че ние си тръгваме.

— Почакай, ти ли го спря?

Той изправи стенещия господин Чао на крака и го подхвана с ръка.

— Не бях аз.

— Почакай, ами Гарет? — попитах, докато той измъкваше колегата си навън. Отпред спря кола с Андре гиганта зад волана, известен още като техния трети човек Улрих.

— Ченгетата идват. Притискай раните.

— Благодаря — извиках зад гърба му. Обърнах се към Гарет и осъзнах, че кръвта, която бях видяла около главата си, не беше моята, а неговата. Открих най-тежката рана и, добре де, притиснах я.

[1] Главните герои от поредицата „Смъртоносно оръжие“, изпълнявани от Мел Гибсън и Дани Глоувър. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 16

*„Национално дружество по сарказъм:
притрябвала ни е вашата подкрепа.“*

Стикер върху броня
на кола

Беше късно, когато се вмъкнах в болничната стая на Гарет. Той още спеше и аз реших да се почерпя с намиращото се на подноса му. Мен ме бяха приели със сътресение, а него — с три прострелни рани. Така че той печелеше. Този път.

— Какво правиш? — попита Гарет с дрезгав от изтощението и медикаментите глас.

— Ям ти сладоледа — отговорих с уста, пълна с ванилов сладолед.

— Защо ми ядеш сладоледа?

Той наистина задаваше много глупави въпроси.

— Защото вече си изядох моя.

Гарет се засмя, а после се сгърчи от болка. Беше останал в операционната цяла вечност, после го бяха сложили в реанимацията, но сега беше в собствена стая, защото въпреки сериозната загуба на кръв, раните му вече не бяха животозастрашаващи.

— Тук си, за да се напъхаш в панталоните ми ли?

— Не носиш панталони — напомних му аз. — Носиш момичешка нощница с вграден вентилатор на задника. — Моят тоалет беше подобен, но Куки ми беше донесла клин за отдолу.

Лекарят се съгласи неохотно да ме изпише, след като накара Чибо и Куки да обещаят, че ще се погрижат да не заспивам през следващите дванайсет часа. В момента ми подготвяше документите. Беше късно, но наистина нямаше причина да оставам в болницата, след като очевидно компютърът ми беше вкъщи и там също можех да

стоя будна. Можех да си запълвам времето като гледам снимки на Рейес в сайтовете.

Оставих сладоледа и се мушнах в леглото до Гарет.

— Не си егоист по отношение на одеялото си, нали?

Чувствах близостта на Рейес. Усещах напрежението му, когато се пъгнах при Гарет. Ревнуваше ли? От Гарет? Бях тук, защото сме приятели. Точка по въпроса. Бях тук, за да го утеша и успокоя.

— Много ми е неудобно — изръмжа Гарет.

— Не ставай глупав. Самото ми присъствие вдъхва спокойствие.

— Не точно.

Вдигнах ръката му над главата и я придърпах върху рамото си.

— Ох.

— Хайде стига де — смъмрих го с гримаса.

— Бях прострелян в рамото, на което се облягаш.

— На болкоуспокоителни си — отговорих и го потупах грубо по главата. — Ще го понесеш.

— Здравият разум не ти е присъщ.

Оставих главата му на мира с шумна въздишка и се отдръпнах от него.

— Така по-добре ли е?

— Щеше да бъде, ако можех да погаля Опасност и Уил Робинсън.

Като пренебрегнах вълната от гняв, която пропука из стаята, подобно на статично електричество, аз прикрих момичетата отбранително.

— Със сигурност не можеш да го направиш — заявих и го потупах по ръката, към която беше прикачена система.

Гарет се засмя, а после се хвана от едната страна заради болката. След секунда за възстановяване той попита:

— Има ли други части от тялото ти, освен гърдите и яйчниците, които си имат имена?

Едва миналата седмица му бях представила Опасност, Уил Робинсън, „Озари ме“ и последен, но не на последно място, десния ми яйчник Скоти.

— Всъщност пръстите на краката ми бяха кръстени неотдавна след странна игра на бутилка и една „Маргарита“ в повече.

— Ще ни запознаеш ли?

Надигнах се и събух чорапите си, като разклатих леглото достатъчно, че да предизвикам леки стенания от страна на Гарет.

— Голямо мрънкало си — отбелязах и се облегнах назад до него, вдигайки стъпало. — Добре, започваме от малкото пръстче на левия крак. Това са Щастливко, Всезнайко, Мърморко, Чевръстко, Добродушко, Свенливко, Сънливко, Кралица Елизабет Трета, Светецът закрилник на секси дупетата и Пинки Флойд.

След кратък миг на размисъл той попита:

— Пинки Флойд?

— Като групата, но не съвсем.

— Добре. Имаш ли имена за пръстите на ръцете?

Обърнах се изумена към него. Тази физиономия много я умея.

— Това е най-нелепото нещо, което някога съм чувала.

— Какво? — попита той с почти обиден тон.

— Защо ми е да кръщавам пръстите на ръцете си?

Той ме погледна със замаян от лекарствата поглед.

— Това е твоят свят — каза, като леко заваляше съгласните и аз разбрах, че последната доза морфин започва да действа.

Наведох се и го целунах по бузата точно когато очите му се затвориха. Очаквах нов изблик на гняв от страна на Рейес, но осъзнах, че си е отишъл. Отсъствието му остави празнина в гърдите ми.

След цяла нощ, прекарана в болницата сред униформи и въпроси, най-сетне бях изписана по мое усмотрение. Тъй като не бях наясно какво значи мое усмотрение, не смятах, че би било редно по-късно да ме държат отговорна, ако нещо се объркаше. Състоянието на Гарет беше стабилно, а аз отново бях слепена в едно общо цяло. Или поне главата ми беше. Тъпата болка не спираше да пулсира, за да ми напомня за случилото се.

Когато ченгетата пристигнаха в изоставения мотел, стрелецът беше мъртъв. Очевидно счупил врата си при подхлъзване от задната част на колата си, докато бе стрелял по нас. Добре. Това ме устройваше. Казах им как Гарет се е разтревожил, че може да са ме отвлекли и последвал мъжете. Когато осъзнал, че е станало именно това, той се обадил на полицията и влетял с извадено оръжие, при което застрелял един от похитителите. Злия Ригс.

Но мъртвият стрелец отвън нямаше прозрачно сини очи. Следователно не беше онзи, когото смятах за злия Мъртог. И по-точно един от фалшивите агенти на ФБР. Застреляният от Гарет беше предполагаемият агент Фостър. Оказа се дребен престъпник от Минесота. Но къде беше другият фалшив агент от ФБР? Специален агент Пауърс? Сигурно се беше измъкнал. Стрелецът беше нов. Не го бях виждала преди.

Още няхах новини от почитателя на белъто ми господин Смит и се надявах, че господин Чао е добре. Не можех да кажа на чичо Боб да провери в болниците, без да му обясня, че на мястото е имало повече хора, отколкото вече бях заявила. А щом те не искаха да бъдат идентифицирани, коя бях аз да се раздрънквам?

Когато Чибо и Куки ме изпратиха до апартамента ми, аз спрях пред вратата на съседката ми госпожа Алън и почуках. Беше късно, но тя изпълзяваше от жилището си във всякакви часове и трябваше да се убедя, че не я бяха наранили, когато ме отведоха. Тя откряна вратата.

— Госпожо Алън, добре ли сте?

Тя кимна, изпълнена със страх и съжаление. Научих, че се обадила на полицията, след като ме отвлекли, но не могла да опише нито колата, нито мъжете. Поне се беше опитала.

— Добре. Ако имате нужда от нещо...

— Добре ли си? — попита тя с треперещ поради възрастта и тревогата й глас.

— Да, напълно — отвърнах. — Как е Пи Фи?

Тя хвърли поглед през рамо.

— Той така се притесни.

Усмяхнах й се възможно най-широко и успокояващо.

— Кажете му, че съм съвсем добре. Много ви благодаря, че сте се обадили в полицията.

— Те ли те откриха?

— Те ме откриха. — Обещах си вече да отделям подобаващо внимание на жената и пудела й, а чичо Боб и Куки ме придружиха до вратата ми.

— Добре, очевидно ще се пие много кафе.

— Не, недей — казах, когато Куки тръгна към източника. Добре, не източникът на живот в смисъл на Бог, а източникът на кафе. — Ти си почини. Няма да заспя, обещавам. Няма да стоиш будна и минута

повече заради мен. — Беше почти полунощ и тази седмица беше най-хаотичната в целия ми живот, ако не броим периода, когато разследвах изчезването на турист по време на карнавала „Марди Гра“.

Двамата с чичо Боб се спогледаха скептично.

— Какво ще кажеш аз да поема първата смяна? — обърна се той към нея. — Ти си почини и след известно време ще те събудя.

Куки стисна устни, а след това така или иначе се насочи към кафе-машината.

— Добре, но ще приготвя кафе. Ще е от помощ. И трябва да ми обещаеш да ме събудиш след два часа.

Той ѝ се ухили. Флиртаджийски. Пфу. Имах сътресение, за бога. И бездруго малко ми се гадеше.

И тя му се ухили в отговор! Като в рекламата за „Калгон“.

— Какво е това? — попита Куки, а в гласа ѝ внезапно се бе появила нотка, остра като бръснач.

— Кое?

— Тази бележка. Откъде се появи?

О, заплашителната бележка от сутринта.

— Казах ти за нея — отговорих с невинно изражение.

Куки изскърца със зъби и тръгна към мен с бележката в ръка.

— Попита ме дали съм ти оставяла бележка. Не спомена, че е заплаха за убийство.

— Какво? — Чичо Боб скочи от дивана, където тъкмо се беше настанил и взе бележката от нея. След като я прочете, се начумери неодобрително.

— Чарли, кълна се, че ако не ми беше племенница, щях да те арестувам за възпрепятстване на правосъдието.

— Какво? — Пръснах малко слюнка за ефект. — На какво основание, мамка му?

— Това е доказателство. Трябваше да ми я покажеш в мига, когато е пристигнала.

— Ха! — възкликнах. Сега ми паднаха. — Нямам представа кога е пристигнала. Беше на кафе-машината, когато се събудих.

— Влезли са с взлом? — попита чичо Боб слисано.

— Е, не съм ги канила.

Той се обърна към Куки.

— Какво ще правим с нея?

Куки още се взираше в мен.

— Мисля, че трябва да я метна направо на коленете си.

Чичо Боб се разведри от идеята. Куки никога ли нямаше да се вразуми?

— Може ли да гледам? — попита той тихо. Все едно не стоях до него.

Куки се изкикоти и отново се насочи към кафеварката.

В името на най-финия млечен шоколад! Това не беше истина.

Прозвуча почукване по вратата на банята.

— Чарли, мила?

— Да, Чибо, скъпи.

— Будна ли си?

Беше забавен.

— Не — отговорих, докато изплаквах сапуна от гърба си.

До слуха ми достигна гневна въздишка, преди да заговори отново.

— Викат ме в управлението. Изглежда, че може и да имаме нещо по случая с Кайл Кирш. — Той прошепна името Кайл Кирш и аз почти се изкисках. — Двама от моите хора са долу. Ще изпратя единия при теб.

— Чичо Боб, обещавам да стоя будна. Имам да правя проучвания. — Свързани с господин Рейес Алехандро Фароу и неговата фотосесия в стил палаво момче. И аз бих платила състояние за тези снимки. — Всичко ще бъде наред.

След като мисли дълго, той каза:

— Добре. Ще се върна скоро. Ще им кажа къде съм, в случай че имаш нужда от нещо. И недей да заспиваш.

Изсумтях. Наистина шумно.

— Забавна си — отбеляза той, но почувствах, че възхищението му не е искрено.

С надежда бързосъхнещото лепило да издържи, си измих косата. Сътресенията наистина болят. Кой да го знае? Наложих се да седна на пода под душа, за да обръсна краката си. Всичко наоколо постоянно се накланяше надясно, колкото да ми отнеме баланса. Изправянето на крака беше почти непосилно.

Точно се канех да спра водата, когато го почувствах. Към мен се понесе изпепеляваща топлина, а въздухът се насити с електричество. Миризмата му, напомняща среднощна гръмотевична буря ме обгърна и аз вдишах дълбоко. Забелязах нещо, на което никога преди не бях обръщала внимание. Можех да усетя пулса му. Чувствах как отеква в помещението и се блъска в гърдите ми. Звукът беше прекрасен и не можех да дочакам деня, когато отново щях да се срещна с него лично. Рейес от плът и кръв. Реалният Рейес.

Той не издаде звук, нито се доближи към мен и аз се зачудих дали притежаваше някаква друга суперсила.

— Можеш ли да ме видиш през завесата на душа? — попитах, като се шегувах само отчасти.

Чух подрънкването на метал само миг преди да разсече пластмасовата повърхност.

— Сега мога — заяви, а върху плътните му устни се появи крива усмивка. В отговор сърцето ми пропусна удар.

Той скри острието в гънките на робата си. После тя изчезна, за да изложи на показ релефа на физическото му тяло. Носеше същата тениска, но без ивици кръв по нея. Но знаех, че ако човешката му същност се пробуди, отново ще бъде сведен до развалината, в която се бе превърнало материалното му тяло. Стомахът ми се сви при тази мисъл и я изтласках настрана. Удаваше ми се още един шанс. Още една възможност да го убедя да ми каже къде е. И нямаше да се поколебая да използвам подкуп във всяка негова възможна форма и вариант. Нито път хладнокръвно изнудване.

Спрях водата и се протегнах за кърпата. Той посегна и я взе от ръката ми, оставяйки ме гола и със стичаща се по мен вода. Възползвах се максимално от тази ситуация.

— Това ли искаш? — попитах и разтворих ръце, като се разкрих напълно пред погледа му с надеждата, че не възразява срещу бързосъхнещото лепило. Трудно се отмиваше.

Той ме погледна жадно, пристъпи към мен и ме пое в обятията си. Но после се спря, поколеба се, погледът му остана прикован в моя за дълго, като че се чудеше. Пръстите му пробягаха по челюстта ми, а палецът му се плъзна по устните ми. Очите му имаха цвят на кафе и слънчеви лъчи. Златистите и зеленикави оттенъци блестяха като скъпоценни камъни под гъстите му мигли и той притисна уста към

моята. Целувката беше изпепеляващо гореща, когато езикът му раздели устните ми и се гмурна вътре. Вкусът му беше мрачен и застрашителен.

Плъзна палаво ръка надолу и обгърна в шепа дупето ми, а устата му се отдели от моята и затърси точката на пулса.

Удоволствието ме караше да потръпвам и трябваше да събера цялата останала в мен енергия, за да прошепна в ухото му:

— Можеш да ме имаш цялата, но само след като ми кажеш къде е тялото ти.

Той замръзна на място, почака известно време, за да успокои дъха си, после се отдръпна и присви очи срещу мен.

— След като ти кажа?

— След като ми кажеш.

Температурата в помещението се понижи значително само за секунди. Бях го ядосала и за отрицателно време се бяхме върнали обратно към нашия нерешен спор. Взех да се опасявам от пълно скъсване на отношенията ни при тези непреодолими противоречия.

— Ще използваш тялото си, за да получиш желаното?

— Без да се замисля.

Той беше наранен. Усещах болката да се излъчва от него. Отново се приближи към мен и лицето му се озова само на сантиметри от моето, после прошепна с възможно най-мек тон:

— Уличница.

— Върви си веднага — отговорих, неспособна да преглътна язвителността на казаното от него.

Той изчезна и на мястото му се настани горчива празнота. В следващия миг всичко ми се изясни. Уличницата, или проститутката. Кинозвездата. Къде изобщо ми беше умът?

— Куки, побързай, събуди се! — Така я разтресох, че зъбите ѝ затракаха, а после се втурнах към дрешника ѝ. Тя се изправи и размаха юмруци като анимационна героиня. Бих се запревивала от смях, ако главата ми не пулсираше.

Все пак се изкисках.

— Креватната ти прическа си я бива, приятелко.

Тя приглади косата си и присви очи.

— Какво става?

— Имам идея.

— Идея ли? — Тя остана смръщена около минута, докато не я улучих с анцуг в главата. Преглътнах болката и се запревихах от смях. Главно защото отмъщението е ястие, което е добре да се сервира студено. Или поне охладено.

— Трябва да поработиш върху прицелването — заяви тя и махна дрехите от главата си, а после се намръщи сънливо.

— Трябва да те уведомя, че прицелването ми е отлично.

Главата ми беше на ръба на ядрен взрив, докато се промъквахме през задния изход в жалък опит да достигнем до Мизъри, без да бъдем забелязани от наблюдаващите ченгета. Съмнявах се, че бих напреднала много, ако се появях, придружена от полиция. Когато паркирахме пред заведението „Шоколадово кафе“, Куки ме погледна с надежда.

— Пропуснахме ли нещо? Открила си още доказателства ли?

— Не точно. — Обърнах се към нея, преди да излезем от колата. — Имам идея. Може да се стори странно на Норма и Брад, както и на другите посетители, така че ще ми е нужна помощта ти.

— Стига да не се налага да танцувам на пилон.

Влязохме в кафенето и се огледахме. Норма беше на смяна, но не знаехме кой е в кухнята. Имаше и двама посетители, които седяха на доста неудобна за мен маса, но по-късно щях да се погрижа за това.

Кимнах към бара и двете с Куки се запътихме натам. Моята кинозвезда седеше там. Беше се опрял на лакти, а краката му бяха кръстосани в глезените. С кафеникавото си бомбе и шлифер в стила на четирийсетте години приликата му с Хъмфри Богарт беше безспорна. Образът му ме остави без дъх за кратко. С Куки си падахме малко по Хъмфри.

Седнах на стола до него, а Норма се доближи.

— Здравейте, сладурчета. Намерихте ли когото търсите?

Куки седна до мен, но от погрешната страна. Хванах якето ѝ под плота и я придърпах от другата си страна.

— Не — отговорих тъжно. — Още търсим.

Норма изцъка и ни сипа две чаши дори без да попита. Всъщност аз леко се притеснявах да пия кафе заради пулсирането в главата си, но пък да откажа кафе беше като да се обявя против световния мир.

Всички замесени щяха да имат полза от мощно „да“. Ако изобретяха начин да се приема венозно, имаха горещото ми съгласие.

Куки седна и ми отправи притеснен поглед изпод миглите си.

— Помниш ли си репликите? — попитах.

Тя склочи вежди, но реши да сътрудничи и кимна.

Усмихнах се.

— Добре, трябва да сме готови за утрешната генерална репетиция.

— Ясно — отговори тя и се изкикоти. — Генералната репетиция.

— В някаква пиеса ли ще участвате? — попита Норма и ни подаде менюта.

— Да, в кварталния театър. Нищо особено.

— Прекрасно — каза тя и продължи да бърше барплота. — И аз участвах в няколко пиеси в гимназията. Повикайте ме, когато сте готови.

— Благодаря — отговорих, преди да отправя поглед обратно към Куки.

Богарт беше между нас. Хвърли ми кос поглед.

— Здравей — казах с надеждата да прозвучи безобидно.

Той се обърна към мен, а устата му се сви до права линия.

— От всички кафенета, във всички градове по целия свят, тя влезе точно в моето.

Сърцето ми пропусна удар. Толкова много наподобяваше Богарт. Съсипваше ме това, че Куки не можеше да го види.

— За душата ми ли си дошла? — попита.

Бях малко изненадана, че е наясно със служебните ми задължения.

— Ако не възразяваш — отвърнах. Изрових снимката на Мими Роджърс и му я показах. — Виждаш ли си тази жена?

Той се обърна и се втренчи към прозорчето, през което Брад подаваше храна.

— Не се озъртам много наоколо.

Усмихнах се.

— Мен ме погледна.

— Трудно е да те пропусне човек.

Това беше вярно.

— Защо не искаш да преминеш?

Той повдигна рамене.

— Имам ли избор?

— Разбира се. Ще махна души от жътвар на души. Не мога да те накарам насила да преминеш.

Той върна погледа си върху мен изненадано.

— Сладурче, ти си единствената, която може да го направи.

Не се канех да споря с него.

— Е, няма да го правя. Ако не искаш да преминеш, няма да те карам.

Погледнах зад рамото му към Куки. Тя се взираше в мен и кимаше, като че анализираше представянето ми. Изръмжах, а тя се огледа наоколо самоуверено.

— Присмиваш ли ми се? — попита през зъби, като се преструваше, че не говори.

— Не — отговорих и насочих вниманието си обратно към Богарт.

— Кукличке! — Обърнах се и се усмигнах на Брад, който беше подал глава през прозорчето за храна. — Върнала си се при мен.

— Естествено — заявих. — И съм гладна, красавецо.

На лицето му се плъзна самоуверена усмивка.

— Току-що произнесе магическите думи.

Скри се и започна да готви бог знае какво. Но бях убедена, че ястието му щеше да е произведение на изкуството.

— Понякога — обърнах се към Богарт — спомените ни са дълбоко скрити, погребани. И когато хората преминават, аз мога да ги видя. Надявах се, че може да си видял Мими, да си забелязал нещо, пропуснато от всички други. Ако преминеш през мен, може да прегледам спомените ти и да я потърся. Но няма да те карам да преминаваш. — Не си направих труда да спомена, че и бездруго не мога да го направя.

Той поклати глава.

— Нямам никой, който да ме чака.

— Глупости. Всеки е очакван от някого. Давам ти честна дума, че дори и да не го знаеш, имаш някого.

— О, имам. — След тежка въздишка той продължи: — Мисля, че ще се въздържа. За мен няма никаква разлика.

Леко се натъжих. Имаше хора, които го очакват и го знаеше, но не смяташе, че си струва да го прави. Беше сторил нещо в миналото, нещо предизвикало разрив, най-вероятно в семейството.

Надявах се, че ще мога да го убедя. Не знаеше какво пропуска, като оставаше в този свят. Но пък си имаше своите причини. Нямах да настоявам прекалено.

— Когато си готов — казах и положих длан върху ръката му. Той погледна надолу, взе ръката ми и я приближи към невероятната си уста. След нежна целувка по кокалчетата ми изчезна.

Хвърлих разочарован поглед към Куки.

— Не склони.

— Можеш да видиш спомените им? — попита тя притеснено. Защо това нещо би я притеснило, на този етап не ми беше известно.

— Мога, но никога не съм опитвала да ги преглеждам или да търся нещо конкретно. Все пак мисля, че мога да го правя. Трябва да опитам. И има още един човек, с когото да поговоря.

Направих ѝ знак да си вземе чашата и да ме последва към зоната за хранене. Из обширното помещение бяха разпръснати около дванайсет маси, а покрай стените имаше сепарета. Двама млади седяха на една маса до прозорците с изглед към кръстовището и си шепнеха нещо. На друга маса в дъното се беше настанила жена с вид на наркозависима проститутка. По състоянието на кожата ѝ съдех, че е поела своя дял от амфетамини.

Хвърлих поглед към стола, а после към Куки.

— Ще ти бъде студено — казах с изпълнен със съжаление глас. Но Норма вече ни отправяше странни погледи. Наистина трябваше тя да е срещу мен, докато говорех с жената.

Тя направи предпазлива крачка към стола, като че стъпваше върху яйчени черупки, седна и се сви. Жената се сля с нея, без изобщо да забелязва факта, че някой беше навлязъл в личното ѝ пространство.

— Това е тревожещо на безброй много нива — отбеляза Куки.

— Знам. Съжалявам.

— Не — стегна се тя. — Бих правила това заради Мими цял ден. Размахай пръсти, направи магията и открий къде е.

Аз ѝ се ухилих и седнах срещу нея.

— Дадено.

Ръцете на жената лежаха на масата, а тя се взираше през прозореца. Не спираше да търка китките си една в друга и изведнъж аз осъзнах, че ги беше прерязала. Но раните бяха заздравели и се бяха превърнали в белези, така че това не беше причината за смъртта ѝ. Каквото и да ѝ се беше случило, имаше вид, че е живяла тежък живот.

— Мила — заговорих, като се протегнах и докоснах ръката ѝ.

Тя изостави налудничавото си поведение и ми отправи празен поглед.

— Казвам се Шарлот. Тук съм, за да ти помогна.

— Красива си — отговори тя и вдигна ръка към лицето ми. Усмихнах се, а тя прокара пръсти по скулите и устата ми. — Като милион звезди.

— Ако искаш да преминеш през мен, можеш да го направиш.

Тя отдръпна ръката си и поклати глава.

— Не мога. Ще отида в ада.

Протегнах се и хванах ръцете ѝ в своите.

— Не, няма. Ако щеше да отидеш в ада, вече да си там. Аз нямам правомощия там, но знам, че те умеят да се погрижат за своето.

Устните ѝ потрепнаха, а в миглите ѝ заблестяха сълзи.

— Няма... няма да отида в ада? Но... аз реших, че след като не отивам в рая...

— Как се казваш?

— Лори.

— Лори, трябва да призная, че дори аз невинаги знам защо някой не е преминал. Често починалият е бил жертва на престъпление. Можеш ли да ми кажеш как умря?

Куки обгърна тялото си с ръце в опит да пребори студа.

— Не помня — отговори Лори, като се наведе напред и стисна пръстите ми със своите. — Доколкото се познавам, сигурно съм взела свръхдоза. — Тя ми отправи изпълнен със срам поглед. — Не бях добър човек, Шарлот.

— Сигурна съм, че си дала най-доброто от себе си. Очевидно някой друг е на същото мнение, защото както вече казах, в противен случай щеше да си поела в другата посока. Но ти си тук. Може би си объркана. — Извадих снимката на Мими и ѝ я показах. — Виждала ли си тази жена?

Тя присви очи и поклати глава.

— Изглежда ми позната. Но не съм съвсем сигурна. Невинаги обръщам внимание на хората. Струват ми се толкова далечни.

— Когато преминеш, ако разбира се решиш да го направиш, ще ми позволиш ли да прегледам спомените ти, за да проверя дали ще я открия?

Тя примигва изненадано.

— Разбира се. Възможно ли е такова нещо?

— Нямам представа — отговорих и се засмях тихичко.

Тя се усмихна.

— Какво трябва да направя?

Изправих се.

— Трябва да преминеш. Останалото просто ще се случи.

Жената пое дълбоко дъх и стана на крака. Въздухът около нас затрептя заради вълнението. Радвах се за нея. Изглеждаше напълно изгубена. Може би Ракетата говореше непрекъснато именно за това. Може би много от останалите тук бяха изгубени и трябваше аз да съм тази, която да ги открие, вместо те да търсят мен. Но не знаех как. Може би трябваше да пътувам из страната, без да спирам.

Трябваше да се съсредоточа, да се фокусирам върху спомените ѝ. Поех дълбоко въздух, а Лори направи крачка напред и я чух да прошепва:

— О, боже мой.

Животът ѝ ме заля с пълна сила. От времето, когато е била дете и майка ѝ я продала на съседа за цял следобед, за да си набави дозата, до времето ѝ в гимназията, когато група момичета дръпнаха косата ѝ, минавайки покрай нея в съблекалнята. Но мъката ѝ бързо беше засенчена от момента, когато нейно стихотворение беше спечелило в състезание. Бяха го публикували в местния вестник заедно с нейна снимка. Никога не е била толкова горда, както тогава. Влязла в релсите и изкарала един семестър в колеж, но бързо изостанала и тежкото бреме на неуспехите ѝ отново взело власт над нея. Върнала се към живота, който познавала, живот по улиците, в който се продавала, за да си осигури нужната дрога. Умряла от свръхдоза в мърлява хотелска стая.

Трябваше да пренебрегна останалото и да прегледам по-скорошните ѝ спомени, преди да изчезнеше напълно. Открих кога за първи път е влязла в кафенето. Седнала и така и повече не се

изправила на крака, оставайки заключена в себе си за години. Продължих напред. Имаше толкова много посетители, прекалено много, че да прегледам всички. Извиках образа на Мими в съзнанието си. Видях жена да се препъва пред входната врата, по лицето ѝ беше изписан страх, а очите ѝ бяха широко отворени и оглеждаха обстановката.

Тя седна и зачака, но спирането на кола след кола я изнерви до крайност, сграбчи един маркер, лежащ до касовия апарат, и се втурна към тоалетната. Около минута по-късно друга жена влезе там, а тя изскочи навън и тъмнината на нощта я погълна.

Аз издишах и отворих очи, а гърдите ми се стегнаха, като че тъкмо бях излязла от басейн. Поех глътка въздух и се облегнах в стола като примигвах изненадано. Бях се справила. Бях претърсила спомените ѝ. Отне ми около миг да осъзная всичко видяно. Преборих се с тъгата, която се канеше да ме завладее, животът на Лори е бил всичко друго, но не и лесен. Сега определено беше на по-добро място, колкото и сантиментално да звучеше.

И я бях намерила. Намерих Мими.

Погледнах към Куки, а на устните ми затрептя лека усмивка.

— Нека те попитам нещо — попитах, без да си поемам дъх.

— Добре.

— Ако беше съпруга на успял бизнесмен с внушителна къща и прекрасни деца, които обичаш повече от живота си, кое е последното място, където биха те потърсили?

На лицето на Куки се изписа надежда.

— Получи ли се?

— Получи се. — Хвърлих поглед през рамо и посочих към другата страна на улицата.

— Този приют за бездомни ли? — попита Куки с глас, издаващ съмнение.

Отново погледнах към нея и вдигнах рамене.

— Мястото е идеално. Не мога да повярвам, че не ми хрумна порано. През цялото време е била под самите ни носове.

— Но... о, боже, добре, какво ще правим сега? — Тя забарабани с ръце върху масата, преливаща от ентузиазъм.

— Ще се отбием да кажем здрасти.

ГЛАВА 17

„Нали ги знаете лошите неща, дето все се случват на добрите хора? Ей такава съм.“

Надпис на тениска

Оставих на бара банкнота от двайсет долара, докато минавахме на бегом покрай него.

— Брад, ще ни опаковаш ли храната за вкъщи?

Той подаде глава през прозорчето за храна и вдигна ръце въпросително.

— Връщаме се веднага.

Втурнахме се през улицата към тухлена сграда с решетки на прозорците и голяма метална врата. Беше започнало да ръми.

— Май не е отворено — отбеляза Куки запъхтяно зад гърба ми.

Почуках на вратата, почаках и после почуках отново. След доста дълго време вратата беше отворена от полузаспало подобие на Хълк.

Реших да се усмихна. Главно защото не исках да си навлека гнева му.

— Здравейте. — Поднесох му картата си. — Името ми е Шарлот Дейвидсън, а това е Куки Ковалски. Частен детектив съм и помагам на полицията на Албукърки при разследването на един случай. — Полуизлъгах. — Може ли да поговоря с вас?

— Не. — Хълк беше кисел, задето са го събудили посред нощ. В сериала никога не се споменаваше за тази специфичност в неговия характер. Трябва да пиша на продуцентите.

И очевидно не беше впечатлен от картата ми. Вместо това извадих двайсет долара.

— Искам да ви задам само няколко въпроса. Търся изчезнала жена.

Той дръпна банкнотата от ръката ми и зачака въпросите ми.

— О! — Извадих снимката на Мими от чантата си. — Виждали ли сте тази жена?

Той я оглежда като че цяла вечност. С тежка въздишка му подадох нова двайсетачка. Ако това продължеше, трябваше да потърся банкомат или щяхме да се озовем в окаяна безизходица.

— Може би — отговори той. Взе новата банкнота от ръката ми и заоглежда снимката по-отблизо. — А, да, това е Моли.

— Моли? — Моли звучеше логично, предвид че името ѝ беше Мими. Би било сравнително лесно да свикне да отговаря на него за разлика от някое като Гуинивиър или Хилдегард.

— Да, почти сигурен съм. Но в момента всички спят.

— Слушай, нали знаеш как ако върху нас се кани да връхлети атомна бомба, няма начин да отложим прощаването си с живота до сутринта?

Той се изсмя. Кой казва, че Хълк няма чувство за хумор?

— Забавна си.

— Добре, мисли за мен като за атомна бойна глава. Наистина не мога да чакам до сутринта.

— Значи искаш да я видиш сега?

Мамка му, мислеше бързо.

— Със скоростта на светлината, приятел. Не си ли същински гений?

Той ми се намръщи в опит да разбере дали не го занасям.

Аз се наклоних към него.

— А после двамата с теб може да изтичаме до кафенето отсреща и да прием по чаша кафе.

— Не си мой тип.

По дяволите. Случи се. Какво прави едно момиче в такъв случай?

— Хубаво, ще ни пуснеш ли да влезем?

— Моят тип повече бие на... зелено.

— О, боже мой. — Извадих последната си двайсетачка. — Направо ме разори.

Той я измъкна измежду пръстите ми и отвори вратата.

— Ще трябва да се подпишете и ми е нужно копие от картата ти. После ще ви заведе при нея.

Пет минути по-късно Куки побутваше спяща жена, увита със сиво одеяло на едно от десетината легла, разхвърляни из помещението, подобно на гимнастически салон.

— Мими? — произнесе тя със силен шепот. За да помогне на Мими да разбере, че бяхме тук за нейно добро, Куки беше заела фенерчето на Хълк и го задържа близо до лицето си. Сърце не ми даваше да ѝ кажа, че прилича на призрак.

— Мими, скъпа?

Мими се размърда и ни погледна изпод натежали клепачи, а после нададе най-силния и смразяващ кръвта вик, който бях чувала в живота си. Или поне от човешко същество. Бездомниците около нас реагираха различно. Някои подскочиха до тавана, а други продължиха да похъркват.

— Мими, това съм аз! — каза Куки и насочи лъча от фенерчето директно към лицето си. При което още повече заприлича на призрак, но някак по-младолик, тъй като светлината изглаждаше фините бръчици и придаваше на кожата ѝ неутронно сияние.

Мими размаха крака във въздуха и трябваше да признае, че в опита ѝ за самозащита нямаше много логика. После се сви в края на леглото и падна на пода.

Един мъж ме побутна отзад по крака.

— Какво става тук?

— Екзорсизъм, господине. Няма за какво да се тревожите.

Той се обърна недоволно на другата страна и продължи да спи.

Мими подаде глава изпод леглото.

— Куки? — попита тя с много по-овладян глас от преди.

— Да. — Куки бързо заобиколи леглото и ѝ помогна да седне на него. — Дойдохме да ти помогнем.

— О, боже, съжалявам, помислих...

— Тече ти кръв — рече Куки и извади кърпичка от чантата си.

Мими докосна горната си устна и попи кръвта от носа си със салфетката, подадена ѝ от Куки.

— Така става, когато животът ми премине пред погледа ми като на филмова лента. — Тя замълча и за миг се взря право пред себе си. — Освен това може да съм се напишкала, а може и да не съм.

— Хайде, мила. — Куки ѝ помогни да се изправи, а аз се втурнах и застанах от другата страна на Мими. Срещу минималната цена от

двайсет долара — този път от портмонето на Куки — успяхме да си осигурим един от офисите, където да поговорим.

— Бива си ги белите ти дробове, момиче — заявих и претърсих малкия хладилник за бутилка вода. Подадох ѝ я, когато носът ѝ спря да кърви.

— Много съжалявам за това — каза тя и размаха ръка пред лицето си. — Бях объркана. Нямах представа кои сте.

— Фактът, че Каспър, светецният дух, се тикаше в лицето ти, не помогна особено.

Куки направи гримаса.

— Мими, това е Чарли — представи ме тя.

— О, боже. — Тя се опита да се изправи, но краката не я държаха и рухна обратно на стола.

Протегнах ръка и хванах дланта ѝ.

— Моля те, не ставай. Не съм толкова специална.

— От онова, което съм чувала — промълви тя и задържа ръката ми в своята, — ти си много повече от специална. Как ме намерихте?

Куки се усмихна широко.

— Това ѝ е работата на Чарли. Добре ли си?

След няколко минути на запознаване и живописен разказ за начина, по който Мими се беше озовала в приюта за бездомни, включващ пиян таксиметров шофьор и малък, бързо овладян пожар, стигнахме до по-важната част от историята, *защо* се намираше в приюта за бездомни.

— Мислех, че тук никой не би ме потърсил. Вярвах, че няма да ме открият.

— Мими — смъмри я Куки, — Уорън и родителите ти са разтревожени до смърт.

Тя кимна.

— Това ще го преживея. По-добре разтревожени, отколкото мъртви.

Имаше логика в казаното от нея. Беше късно и главата ми беше на път да се пръсне. Реших да ѝ разкажа за нашите подозрения и да продължим оттам.

— Спри ме, ако това вече си го чувала.

Мими се намръщи.

— Една вечер, докато сте били в гимназията, имало парти. Момиче на име Хана Инсинга се измъкнало от дома си, за да отиде на партито, а на следващия ден била обявена за изчезнала.

Мими сведе поглед, когато споменах името на Хана.

Продължих.

— Някои хора си спомнят, че са я видели там, а други не. Някои твърдят, че си е тръгнала от там с момче, а други категорично го отричат.

Лекото задъхване от страна на Мими ме накара да мисля, че съм напипала нещо.

— И сега, двацет години по-късно, всички, които са заявили, че са видели Хана да напуска с момче, умират един по един. Това звучи ли ти познато?

Мими наведе глава, като че неспособна да ни погледне в лицата. Куки положи ръка на рамото ѝ в знак на подкрепа.

— Почти уцели, но Хана не си тръгна от партито с едно момче. Напусна с неколцина от нас.

Куки се вцепени.

— Какво искаш да кажеш?

— Иска да каже — отговорих вместо нея, докато се борех със завладялата я мъка, която с все сила ме блъсна в гърдите, — че няколко от присъстващите са изнесли тялото ѝ от къщата онази нощ. Вече е била мъртва и са отишли да я погребат. Права ли съм? — Това беше единственото логично обяснение.

Мими избърса една сълза с окървавената салфетка.

— Да. Общо седем. Бяхме седем.

Куки се опита да прикрие ахването си с ръка пред устата.

Коленичих до нивото на очите на Мими.

— Някой от присъствалите на това парти я е убил. И вие може би сте го видели? Заплашиха да направят същото и с вас ли?

— Моля те, спри — изплака Мими, като вече ридаеше открито.

— Тормозеха ли те в училище? Причаквали са те по коридорите? Издърпвали са учебниците от ръцете ти? Само за да ти напомнят. Да те държат под контрол.

— Не мога... Аз...

Реших да започна с Томи Запата и да оставя Кайл Кирш за грандиозния финал.

— Има ли нещо общо с търговеца на коли, с когото си обядвала?
Тони Запата.

Тя изпъшка и погледна нагоре към мен.

— Откъде знаеш за това?

— Томи е бил открит мъртъв преди три дни.

Тя бързо вдигна ръка към устата си.

— Ще повдигнат обвинение за убийство срещу мъжа ти, ако възможно най-скоро не докажем, че не е бил той.

— Не! — Мими скочи и се запъти към вратата. — Той не е сторил нищо. Те не разбират.

Последвах я и я хванах здраво за рамото.

— Мими, спри. Можем да помогнем, но трябва да науча какво се е случило.

— Но...

— Трябва да седнеш и да ми разкажеш, за да измъкна теб и съпруга ти от тази каша. Какво се случи онази нощ?

Мими се поколеба, помисли малко, а после се сви обратно на стола, като въздъхна разтреперано.

— Бяхме на въпросното парти, аз и един от гостите се качихме до банята на горния етаж. Не се чувствах добре.

Въпросният гост най-вероятно е била Джанел Йорк.

— Бяхме в къщата на Тони Запата. Родителите му отсъстваха от града. — Тя ме погледна отчаяно. — Забавлявахме се. Говорехме си и слушахме музика. После отидохме в банята към родителската спалня. Постояхме вътре известно време, просто си говорехме. После чухме гласове, загасихме лампата и открявахме вратата, за да погледнем. Решихме, че някоя двойка се целува на леглото и че ще ги стреснем. На шега.

Куки намери чиста салфетка и я подаде на Мими. Тя направи пауза, за да издуха носа си.

— Но бяха три от момчетата. Трима от отбора по футбол. Хана беше на леглото. Правеха секс с нея. — Тя се разрида в кърпичката.

— Беше ли Томи един от тях? — попитах аз.

— Не, той стоеше в ъгъла.

Значи със сигурност бе присъствал, а сега беше мъртъв.

След като спря за кратко, за да се успокои, тя продължи:

— Не мисля, че беше по взаимно съгласие. Хана беше толкова пияна. После повърна върху едно от момчетата. Той се дръпна и започна да крещи. Тя се стресна. Изправи се неуверено на крака и се запрепъва към вратата. И тогава се случи. Не съм сигурна дали момчето я блъсна или какво изобщо стана. Не виждах добре. Тя залитна и се удари в ръба на шкафчето, а главата ѝ се разцепи. Томи се опита да спре кръвта, но тя беше мъртва само след минути.

Стори ми се интересен фактът, че не споменаваше името на Кайл. Толкова ли се боеше от него?

Мими ни погледна умолително.

— Беше нещастен случай. Можеше да бъде обяснено, но момчетата изпаднаха в паника. В продължение на около половин час крачеха наоколо и ругаеха в опити да решат какво да правят. Бащата на Томи работеше на гробището и един от тях предложи план. Решиха да я увият в кърпи и именно тогава ни откриха. Аз плачех наистина неудържимо. Те се стреснаха дори повече.

— Нараниха ли те? — попита Куки, а изражението на лицето ѝ беше почти толкова отчаяно, колкото това на Мими.

— Не — отвърна тя. — Всъщност не. Увиха Хана в кърпи и изчистиха кръвта. След като всички си тръгнаха, я пренесоха до колата на Томи. Хвърлиха отзад две лопати и ни накараха да се качим с тях. Отидохме на гробището.

— Разбира се — заключих, вече окончателно навързала нещата. — Цифрите, които си написала в тоалетната до името на Хана. Сториха ми се познати. Това е номерът на парцел. Погребали са я в прясно изкопан гроб.

— Не просто в гроб, а под гроб. — Аз смръщих вежди въпросително, а тя обясни: — Работниците бяха подготвили гроб за погребение, назначено за следващия ден. Момчетата изкопаха още малко, докато ние гледахме. — Гласът ѝ секна при този спомен. — Ние само гледахме. Дори не се опитахме да ги спрем. А тъкмо това бе редно да сторя...

Куки хвана двете ѝ ръце в своите.

— Вината не е била твоя, Мими.

— Те твърдяха обратното — възпротиви се тя. — Казаха, че сме им помогнали, че сме съучастници и че ако проговорим, ще ни убият. О, боже, бяхме толкова уплашени.

Страхът, разяждал я в продължение на двайсет години, се завърна с пълна сила. Заливаше ме със задушавашите си вълни. Съпротивлявах му се, изпълних дробовете си с въздух, за да се предпазя от него, а тя продължи:

— Нямахме съмнение, че ще ни убият. Но те не го направиха. Положиха тялото на Хана и я покриха. На следващия ден господин Ромеро беше погребан върху нея. И никой не научи.

Фактът, че беше някаква форма на нещастен случай, а не планирано убийство, според мен беше единствената причина за оцеляването на Мими и Джанел. Ако онези момчета бяха хладнокръвни убийци, съмнявах се, че някога бих срещнала Мими.

— Треперех така силно, че едва успях да дишам — каза тя, като и сега трепереше почти толкова силно. — И беше права за тормоза. — Тя погледна нагоре към мен. — Наглостта им растеше и нещата станаха нетърпими. Спрях да ходя на училище и умолявах родителите си да ми позволят да живея тук с баба ми. Повече не можех да остана там. Не можех да погледна в очите господин и госпожа Инсинга, като си представях какво преживяват.

— С Джанел по същия начин ли се държаха? — попитах.

Тя ме погледна объркано.

— Джанел?

— Джанел Йорк.

Лицето ѝ се преобрази и тъгата бе изместена от отвращение.

— Тя не беше нищо повече от тяхна играчка. Бе част от всичко това, същата като тях.

— Не разбирам. — Изправих се на крака. — Двете сте се криели...

Мими се намръщи.

— Не с Джанел се криех в банята — заяви, почти ужасена, че съм могла да си помисля такова нещо. — Тя беше в стаята с тях и се натискаше с Томи на една кушетка в ъгъла. Беше готова на всичко за него. Когато той се уплаши, че родителите му ще научат за случилото се, на нея ѝ хрумна идеята да погребат Хана под друг гроб.

Разперих ръце.

— Тогава кой се криеше заедно с теб? И кой правеше секс с Хана?

Тя преглътна тежко. Виждах, че няма желание да ни каже.

— Беше Джеф. Джеф Харгроув беше... върху нея.

— Я почакай, Джеф Харгроув е правел секс с Хана?

— Да, е поне в този момент. Мисля... мисля, че се редуваха.

— И кои бяха *те*!

Мими се облегна и вдигна безпомощно рамене.

— Освен Джеф там бяха Ник Веласкес и Антъни Ричардсън.

Я виж ти.

— Мими, кой беше в банята с теб?

Тя наведе глава.

— Това е поверително, нали?

Коленичих и заковах погледа си в нейния.

— Не мога да обещаая, че няма да стане обществено достояние,

Мими, но трябва да знаем кой е бил там с теб.

С тежка въздишка тя произнесе с нежелание:

— Кайл Кирш.

Отговорът ѝ ме остави без дъх.

— Искаш да кажеш, че Кайл няма нищо общо със смъртта на Хана?

Мими изглеждаше изненадана.

— Не, ни най-малко. Отнасяха се с него почти толкова зле, колкото с мен. Само че той беше син на шерифа и с него не си позволяваха чак толкова много. — Тя се вкопчи в ръката ми, а ноктите ѝ се забиха в ръкава ми. — Само да знаеше що за човек е Джеф Харгроув. Наистина е луд. Дали Кайл беше син на шерифа или не, той би убил и двама ни.

Отново стъпих на краката си.

— И после какво? — попитах, като разсъждавах на глас. Погледът ми се спря върху Куки. — Какво прави Кайл? Не иска това да излезе наяве и избива всички?

— Какво? — почти извика Мими и заби нокти още по-силно. — Кайл никога не би направил такова нещо. Не би наранил никого.

— Мими — произнесох с глас, пълен със съчувствие. — Всички започнаха да измират един след друг почти незабавно след като Кайл Кирш обяви намерението си да се кандидатира за сенатор. Малко трудно е да бъде обяснено.

— Знаем, че всички започнаха да измират, но никой не знае кой стои зад това. Дори и Кайл. Той е уплашен до смърт. — Тя хвърли

поглед към Куки. — Наел е куп бодигардове. — След като потъна за кратко в мислите си, тя поклати глава. — Трябва да е Джеф Харгроув. Винаги е бил откачалка.

Куки се наведе напред.

— Мими, Джеф Харгроув се е удавил в басейна си преди две седмици.

Съвсем истински, непресторен шок се изписа на лицето на Мими. Беше така обърквана, както всички нас. А аз тотално бях изпуснала дирята.

— А Ник Веласкес се е самоубил преди три седмици.

— Знам за това. И Антъни Ричардсън го е направил. Но не бях наясно за Джеф.

— Скъпа, всички до един са мъртви, всички присъствали в онази стая с изключение на теб и Кайл. Няма друго обяснение.

— Не — заяви тя клатейки глава в знак на отрицание. — Това просто не е възможно. Ако само познавахте Кайл...

— Двамата имахте ли връзка? — попитах. Любовта не само беше сляпа, но често клонеше към идиотизъм.

Тя ми отправи поредния скептичен поглед. Наистина беше добра в това.

— Не, нямахме... Вие не разбирате. — Тя спря и прехапа долната си устна, а после продължи, като въздъхна примирено. — Никой не го знае. Никой. Но Кайл е гей. В банята си говорехме за момчета.

О, гръм и мълнии. Ставаше все по-интересно.

— Добре, нека помисля — промърморих и потърках челото си. — Кажи ми защо вечеряхте с Томи Запаата онзи ден?

Тя сбръчи вежди.

— Той помоли да се срещнем. Донякъде се боях да откажа. Каза, че е изнудван и вече не може да си намери място.

Изнудването явно убеждаваше хората, че вече не могат да живеят със стореното от тях. Беше невероятно.

— Каза, че се е срещнал с Кайл и го е предупредил, че ще се изправи и ще признае всичко, ще поеме отговорност за своята роля в цялата тази история. Попита дали ще го подкрепя. Канеше се да съобщи на полицията как са заплашили Кайл и мен, как са ни принудили да ги прикрием.

Дотук все още не намирах никаква логика.

— Семейството на Кайл има пари, а ти си омъжена за богат мъж и въпреки това вас никой не ви е изнудвал? — попитах невярващо.

— Не, но мислехме, че знаем кой го прави.

— Наистина ли?

— Томи смяташе, че е Джеф Харгроув.

— Почакай, онзи с най-големите шансове да влезе в затвора за изнасилване и убийство ли? Този Джеф Харгроув ли?

— Да, според Томи се бил забъркал в някакви финансови проблеми и решил, че след като Томи притежава сервиз, ще бъде лесна мишена. И Томи беше прав. Проверих досието на Джеф...

Биваше си я.

— Направил е депозити в същите дни, когато Томи му е давал парите. Общо три.

И все пак и Томи и Джеф бяха мъртви.

— Кайл ми позвъни по-късно — продължи тя. — Каза, че Томи му се е извинил, задето най-вероятно ще съсипе политическата му кариера.

— Това е доста добра причина за някого да убие, Мими — намеси се Куки.

— Не, Кайл не го беше грижа. Беше решил да застане редом с Томи. Днес се канеше да произнесе реч с Томи до себе си и да съобщи за случилото се.

Смело.

— Може да е променил решението си.

Тя въздъхна гневно.

— Само ако познавахте Кайл. Това, което предполагате, е в пълен разрез с характера му. Той и бездруго чувства, сякаш живее в лъжа, заради това, че крие хомосексуалните си наклонности.

Плъзнах ръка по лицето си. Болеше ме главата и то не само заради сътресението. Мислех, че вече съм разрешила този случай. Така ми се падаше, като си въобразявах такива неща.

— Добре — заявих с гневен глас, — какво направи Кайл, след като ти напусна Албукърки? Те смекчиха ли отношението си към него?

Мими сви рамене, а устата ѝ представляваше права линия.

— Кайл е добър актьор. В крайна сметка убеди Джеф, че е на тяхна страна. Когато учебната година свърши, направи същото, което и

аз. Замина и прекара цялото лято при баба си.

— Някой заплаши ли те след срещата с Томи Запата? Затова ли избяга?

— Не ми отне дълго време да осъзная, че всички измират. Знаех, че семейството ми е в опасност. Докато аз бях мишена, а те се намираха около мен, не беше безопасно за тях. Затова един ден се качих на такси и избягах. Ако не беше този пожар, досега да съм в Споукейн.

— Запазила си живота си — отбеляза Куки. — Сега трябва да ти осигурим безопасност.

Да, докато най-накрая не разбях какво се случваше.

Осветлението угасна и ни обгърна зловеща тишина. Изшътках им, приклеках и хвърлих поглед през вратата на офиса. Благодарение на аварийното осветление в коридора успях да видя нечие огромно тяло, най-вероятно това на Хълк, да лежи на пода.

— Мамка му — продумах, неспособна да повярвам. — Нима са ни проследили? — Определено трябваше да обръщам повече внимание кой се движи по петите ми. Това беше нелепо.

— Кой? — попита Мими, а силният ѝ шепот се разнесе по коридора.

Куки я накара да замълчи, като сложи пръст на устата ѝ. Хванах едната ръка на Мими, а Куки другата и се втурнахме навън от офиса към заден изход, който бях забелязала на идване. Запромушвахме се сред кашони и чували към вратата възможно най-тихо. За наш късмет барабанияният по покрива дъжд ни осигури някакво прикритие. На вратата имаше ръчка за спешни случаи, но тя най-вероятно щеше да задейства аларма и аз се поколебах. От друга страна може би именно от аларма имахме нужда.

Поведох всички към тъмния ъгъл до вратата и се свихме там, докато се опитвах да реша дали искаме да привлечаме такова внимание.

— Здравсти, шефе — поздрави Ейнджъл, който изникна от моята страна.

Подскочих, с което стреснах Куки и Мими, и му се намръщих.

— Отново? Сериозно ли? — прошепнах.

— Какво правиш?

— Бягам от лошите. Какво друго ми се налага да върша най-редовно?

— С кого говори? — попита Мими.

— Ами... — Куки се притесни за момент, а после отговори: — Репетира за пиеса.

— Сега?

— Да те оставя ли просто да си вършиш работата? — попита Ейнджъл и се изкикоти дрезгаво. Направих гримаса и се обърнах към Куки.

— Добре — прошепнах ѝ. — Пригответи си телефона. Изтичайте през вратата и не спирайте за нищо на света. Аз ще я затворя и ще се опитам да я блокирам отвън.

— С какво? — попита Куки, а шепотът ѝ беше писклив от страх.

— Куки — казах и стиснах ръката ѝ, — някога лъгала ли съм доверието ти?

— Не се тревожа, че ще излъжеш доверието ми. Тревожа се за теб. Тези там са хладнокръвни убийци, Чарли.

— Мисля, че ще повърна — намеси се Мими. И двете трепереха така силно, че сериозно се съмнявах дали ще успеят да стигнат до безопасно място, без да получат по няколко наранявания в резултат на падане.

— Куки, трябва да измъкнеш Мими от тук. Тя разчита на нас. Ще се справиш.

Тя пое дълбоко въздух.

— Добре. Ще го направя. Но побързай. Ти си много по-добър стрелец от мен. — Тя извади един Колт от чантата си.

— Мили боже! — възкликнах. Все още ми предстоеше да си прибера моя Глок от местопрестъплението в изоставения мотел. Куки се представяше наистина отлично, но съдейки по тежестта му... — Имаш ли нужните патрони за него?

— О! — Тя отново бръкна в чантата си и извади напълно зареден пълнител. Подаде ми го с усмивка. — Побързай — настоя тя, докато аз го поставях на мястото му. Чу се шумно изцракване и аз примрях. Дъждът леко го приглуши, но всеки наоколо би го чул и би разбрал, че притежавам оръжие.

— Знаеш ли колко са на брой? — попитах Ейнджъл.

— Сам е. Единият от онези в мотела.

— Злият Мъртог? — попитах.

— Може и така да се каже — отговори той и вдигна рамене.

— Мамка му — изругах и се заоглеждах наоколо. — Дано гори в ада.

— Бива я за актриса — възхити се Мими. — Изпълнена е с драматизъм.

Обърнах се към нея с усмивка.

— Благодаря.

Беше ред на Куки да направи гримаса. След пресилена въздишка тя взе ръката на Мими и я поведе към вратата. Блъсна я наистина силно. Вторият ѝ опит беше по-успешен. Както и очаквах, отварянето ѝ задейства аларма, която ми напомни на писъка на Мими. Когато ги последвах през нея, две неща се случиха едновременно: Куки се препъна на стълбите отвън и нечий нож разряза гърба ми.

ГЛАВА 18

„Ако не успееш от първия път, може би ти е отреден провал.“

Надпис на тениска

По някаква странна причина тази седмица хората се опитваха да ме нарежат като тиквен фенер. Може би защото Хелюин беше съвсем скоро. Като общо правило порязването с нож боли. Аз залитнах напред и се блъснах в Мими, която се блъсна в Куки. Молах се да не съм простреляла някого.

В защита на Куки валеше дъжд, като че бяха пуснали душа отгоре. Ние се стоварихме на купчина в основата на стълбите, а Ейнджъл блъсна вратата с всички сили, господ да благослови откачената му гангстерска душица, пращайки я право в лицето на злия Мъртог. Вратата се затвори с трясък, а ножът му издрънча на стълбите.

— Иха, Ейнджъл! Това беше невероятно! — отбелязах и ударих коляното на Куки с главата си, жертва на сътресение. На й да види.

— Бягай! — извика Ейнджъл сърдито. Изведнъж беше станал раздражителен.

Сърцето ми препускаше лудо. Без бавене се изправихме на крака и се забързахме към най-тъмната част на пряката. В случай че имаше пистолет, което беше твърде вероятно, щеше да ни улучи, ако се затичахме по улицата. Светлината от лампите беше прекалено ярка, че да предложи някакво прикритие.

Идеята ми беше да заобиколим сградата и да се втурнем към кафенето. Молах се Норма да има ключ, за да заключи вратата. Надявах се също, че алармата би довела достатъчно хора.

Погледът на Куки се стрелкаше бясно, докато тичаше. Тази жена умееше да се движи наистина бързо, когато се налагаше. Преди да бяхме изминали и десетина метра, вратата се отвори със замах и се

блъсна в тухлената фасада на сградата. Мими се разкрещя много услужливо. В случай че някой не беше чул пронизителната аларма.

— Тичайте — наредих им, обърнах се и се прицелих. Беше много по-трудно, отколкото очаквах, заради стичащите се по лицето ми вадички дъждовна вода. Стрелях веднъж, а мъжът потъна обратно в сградата, с което даде време на Куки и Мими да наберат преднина. Бързо ги последвах.

— Аз какво да правя? — попита Ейнджъл, който отново подскочаше като скакалец.

— Каквото можеш, сладурче. — Продължавах да тичам и проверих прохода между приюта и цеха за захарни изделия в съседство. Имаше няколко сандъка и кашона, но изглеждаше, че ще можем да преминем през него, а препятствията можеха да създадат прилично прикритие, ако възникнеше такава необходимост.

За съжаление необходимост възникна прекалено скоро. Прозвуча изстрел и Мими се строполи на земята. Прикри главата си. Аз се прицелих и стрелях отново, но не преди той да изпрати към нас още два куршума.

За първи път в живота си участвах в престрелка. Истинска и откровена престрелка с голям лош тип. Очевидно и двамата не ни биваше. Прицелих се в главата му и прострелях лампата над него. Нямах представа в какво се целеше той, освен ако изпотрошаването на прозорците на цеха за захарни изделия не беше някакъв негов стратегически ход, с който да ни надхитри. Куки и Мими се намираха близо до контейнер за боклук и се насочиха към него, за да потърсят прикритие. Злият Мъртог се приближаваше бързо към нас, когато Ейнджъл го спъна. Пистолетът му падна на земята и се плъзна настрани.

— Вземи му оръжието! — извиках на Ейнджъл и се втурнах към прохода, за да се присъединя към Куки.

Ейнджъл ме изгледа гневно и размаха ръката си.

— Нещата не се получават точно така.

О, боже. Правила ли съществуваха?

— Някоя от вас ранена ли е? — попитах, останала без дъх, докато се намествах зад контейнера за боклук.

— Май не — отговори Мими. — Колко време мислиш, че ще им отнеме на полицаите да дойдат?

— Повече, отколкото имаме ние — казах искрено. Ейнджъл беше изритал пистолета на онзи, но му беше отнело само мигове да го открие и отново да се втурне след нас.

Бяхме се озовали приклепени зад контейнера без път за бягство. Избутах двете жени, за да проверя дали в оградата няма отвор. Къде ти такъв късмет? Де да бях висока шест метра. И тъй като беше изградена от сгуробетоннови блокове, съмнявах се, че ще съм способна да я пробия, освен ако не получех наистина сериозна засилка. Ако успеехме да се покачим на контейнера, може би щяхме да можем да се прехвърлим над нея, но това би означавало да се изложим на показ пред злодея. А той вероятно имаше останали повече патрони от мен.

— Съжалявам, Мими — казах. Беше се укривала с определена причина, а ние бяхме довели лошия право при нея. Отлична работа, Шарлот.

— Не, моля те, не се извинявай. — Тя се разплака и започна да трепери неконтролируемо, а моето сърце се сви в отговор на това. — Нищо от случващото се не е заради теб. Вината е изцяло моя.

Бързо се озърнах. Злият Мъртог беше почти до нас с насочен пистолет и готов да стреля. Можеше и да го уцеля, ако се приближеше на една ръка разстояние и застанеше наистина мирно.

— Ако само бях постъпила правилно преди двайсет години.

— Мими — промълви Куки и я прегърна.

Преди да съм премислила, вдигнах Колта и излязох от прикритието си зад контейнера, чувствайки се под прицел повече от всякога преди. Като не се броеше онзи път в Мексико сити. Проклетата текила.

— Хайде, стреляй по мен! — извиках под проливния дъжд. Нямах друг избор освен да призова Рейес. Мразех да досаждам, а и той беше измъчван, но...

Злобна усмивка се разстла върху лицето на противника ми, което ми напомни защо в цялата тази история той беше известен като злия Мъртог.

— Рей'азиел...

Без да се замисли, злият Мъртог натисна спусъка.

Чакай. Не бях довършила.

Но всичко наоколо забави темпото си и куршумът се спря пред мен.

— Вече не обсъдихме ли въпроса с избора на правилен момент?

Хвърлих поглед надясно, а Рейес ме наблюдаваше. Робата му се стелеше около него на величествени вълни, сякаш самият той беше океанът. Обърнах се обратно към изкривеното от ярост лице на злия Мъртог, към застиналите във въздуха дъждовни капки и куршума, насочил се през пространството към мен, преминавайки през една капка вода. Почти можех да видя трептенето на въздуха, докато той си проправяше път напред. Рееше се на сантиметри от сърцето ми. Ако времето се придвижеше леко напред, само части от секундата в бъдещето, куршумът щеше да е достигнал целта си.

— Как е възможно това? — попитах Рейес.

С периферното си зрение го видях да повдига рамене.

— Така става, като се стреля от толкова късо разстояние — обясни той, а дълбокият му глас галеше слуха ми въпреки моята съпротива.

— Не, това. Всичко е спряло. Или поне значително е забавило темпото си.

— Такъв е светът, в който живеем, Дъч. — Той погледна надолу към мен, а покритата му с качулка глава беше наклонена на една страна, като че в знак на любопитство. — Е? Искаш ли да се погрижа за него?

Исках. Наистина исках. Но между нас налице беше онзи дразнещ проблем, подобен на изтеглена нишка от пуловер. Изкушавах се да я дръпна, но знаех, че така може би ще го разплета целия. По някаква причина, заставаща по степен на дразнене редом с породата Чихуахуа и оръжията за масово унищожение, не можех да се откажа.

— Ще ми кажеш ли къде си?

— Сега ли намери да го обсъждаме?

— Да.

— Значи отговорът е „не“.

— Тогава ще се погрижа сама за себе си.

В мига, в който го произнесох, в мига, в който се изплъзна от устата ми, осъзнах, че твърдението за липсата ми на психическа стабилност не е само слух, както си налагах да вярвам. Не го ли бях призовала именно защото ми беше нужна помощта му?

— Сигурна ли си?

— Абсолютно и напълно.

Вече беше официално. Аз бях психопат.

С ръмженето си, от което по гърба ми полазваха тръпки, той се извърна от мен разгневен.

— Ти си най-големият инат...

— Аз? — попитах невярващо. — Аз ли съм инат?

О, да. Заклучете ме и хвърлете ключа.

Изведнъж той се озова пред мен.

— Като магаре си.

— Задето не искам да се самоубиеш ли? Това ме превръща в инат?

Той се наведе надолу и лицето му застана на сантиметри от моето, въпреки че не можех да го видя съвсем ясно.

— Абсолютно и напълно.

Тази фраза я открадна от мен. Стиснах зъби.

— Не ми е нужна помощта ти.

— Чудесно. Но вероятно не е зле просто... — Той опря пръст в рамото ми и ме отмести вляво от траекторията на куршума. — Следващия път залягай.

Чувството от завръщането на реалния свят отново ме връхлетя с тежестта на товарен влак. Мощта му ми отнемаше дъха, а звукът отекваше в гръдния ми кош и ехтеше в костите ми, докато куршумът продължи, откъдето беше спрял и ме отмина, без да ме засегне. Залитнах на една страна и имах достатъчно време, колкото да погледна към злия Мъртог, който примигваше озадачено и се прицели отново.

Ако бях по-внимателна и ако тътенът от гръмотевиците и проливният дъжд не беше така оглушителен, може би щях да чуя как някаква кола се движи с висока скорост към нас. Същото важеше и за злия Мъртог. И двамата бяхме изненадани до крайност, когато забелязахме черното субару, летящо към нас. Шофирацията натисна рязко спирачките, колата се завъртя и помете злия Мъртог като торнадо, пращайки го към стената на цеха за захарни изделия, но оставяйки мен непокътната.

Останах неподвижна за дълго, като само примигвах. Дъждът се стичаше по лицето ми, а колата спря с изсвирване на спирачките и Улрих, единият от Тримата смешници, изскочи от задната врата. Запъти се към злия Мъртог, а стъклото откъм мястото до шофьора се спусна и господин Смит ми се ухили.

— Кълна се, забъркваш се в повече неприятности и от пралеля ми Мей, а тя е напълно изкуфяла — каза той.

Погледнах към Улрих. Той провери пулса на злия Мъртог, а после го удари веднъж, което, предполагам, беше разумно. Ейнджъл падна на колене облекчено, после се сгромоляса на земята разигравайки драматично „Смъртта на търговския пътник“.

— Как ни открихте? — попитах Смит.

— Издирваме този тип от известно време. Ти беше най-логичният човек, когото да последвам.

— Ченгета ли сте? — попитах отново.

— Не бих казал.

— Тогава кои сте? — Чух приближаващия вой на сирени и знаех, че мъжете ще изчезнат много скоро. Погледнах към господин Чао, известен още като Супер Дейв. — Сигурен ли си, че е редно да шофираш с твоите наранявания?

Улрих отново удари злодея.

— Е, вече взе да се заиграва — отбеляза Смит.

— Изчезвам от тук. — Ейнджъл се изправи до седнало положение и ми отдаде чест, преди да изчезне. Хареса ми начина му на поздравяване. Можеше да го въведа в офиса като стандартна практика.

— Чарли, добре ли си? — прозвуча гласът на Куки от сенките. Съмнявах се, че тя би ми отдавала чест.

— Повече от добре. Стой там. — Още нямах представа кои са тези мъже. Можеше да желаят смъртта на Мими точно толкова, колкото злия Мъртог.

Господин Чао излезе от колата и се доближи. Аз заставах пред него и блокирах пространството между контейнера за боклук и бетоновата ограда. Ако искаше Мими Джейкъбс, щеше да му се наложи да мине през мен. Което би му отнело около пет седми от секундата. Приблизително.

Той се наклони на една страна и погледна над рамото ми. Доволен, отново върна погледа си върху мен, а косата му вече беше подгизнала от дъжда. Когато вдигна ръка към лицето ми, потрепнах, защото мислех, че ще ми счупи врата или нещо подобно. Такива неща често ми се случваха. Вместо това прокара пръсти по веждите ми и дръпна мокрия ми бретон от очите. После се поклони леко и се запъти обратно към мястото на шофьора.

— Жива е — обърна се към Смит и осъзнах, че говори за Мими.
— Надали ще ми кажете за кого работите? — осведомих се.
— Би могло да се каже, че работим за Големия.
— Значи работите за Господ?
Той едва потисна усмивката си.
— Слез едно стъпало по-надолу.
— Тогава това има нещо общо с място в Сената.
— Да, има нещо общо.
— По дяволите, не си поплюват. Значи в крайна сметка всичко това е дело на Кайл Кирш?

Той присви очи и вдигна рамене.
— Търси по-далече на север.
— О, хайде. Само толкова ли ще ми дадеш?
— Току-що ти спасихме живота — припомни ми той и повдигна вежди.

Изсумтях.

— Я стига, държах нещата изцяло под контрол.

Той се засмя и поклати глава.

— Трябва да призная, че това е най-интересната задача, по която съм работил. — Отправи ми изпълнен със съжаление поглед. — Ще ми липсваш. Също и боксерките ти. — Погледът му се плъзна покрай мен към сенките. — Отведи тази жена в полицията. Има много да им разказва.

След още един силен удар Улрих мина покрай мен и се качи на задната седалка. Те отпътуваха, а Куки и Мими ме подръпнаха отзад и скоро бях въввлечена в най-задушавачата групова прегръдка в живота ми.

Сини и червени светлини замигаха по фасадите на околните сгради и множество полицейски коли и линейки преградиха пътя. Два спешни екипа натовариха окования в белезници Мъртог в линейката, докато друг екип се зае с Хълк. Той пъшкеше шумно. Знаех как се чувства. Наблюдавах как прибират злодея, когато двама мъже в безупречни костюми се приближиха към мен. Напоследък около мен имаше много безупречни костюми. Може би някъде бе имало разпродажба.

— Госпожица Дейвидсън? — попита единият от тях.

Кимнах. Сега, когато цялото вълнение беше приключило, гърбът беше започнал да ме боли. Злият Мъртог беше съсипал страхотното ми яке и беше оставил прорезна рана в областта на гръбнака ми. Размърдах се, за да смекча неприятното усещане.

— Аз съм агент Фостър от ФБР. — Той ми подаде служебна карта. — А това е специален агент Пауърс.

— Да бе — изсумтях. — Това съм го чувала и преди.

Изражението на лицето на агент Фостър не се промени.

— И на нас така ни казаха. Именно заради това искаме да говорим с вас, преди да разпитаем този човек.

Погледнах към линейката със злодея.

— Гадно е, когато се появят истинските хора.

— Не мога да те оставя сама и за минута — каза чичо Боб, докато вървеше забързано към мен.

— Предполагам, че ще трябва тръгвам към управлението — обърнах се към агентите.

— Ще се видим там.

— Ранена ли си? Как е главата ти? — попита чичо Боб. Беше такава душица.

— В по-добро състояние от твоята. Обмислял ли си електрошокова терапия?

Той издиша продължително.

— Още си ми ядосана.

— Мислиш ли?

Оказа се, че злият Мъртог и злият Ригс били роднини. Братовчеди или нещо такова. Голяма изненада. И двамата бяха родом от Минесота и се бяха забърквали в неприятности през целия си живот. Но нищо близко до убийство. Или поне доколкото ни беше известно.

Когато пристигнахме, управлението беше като врящо гърне, пълно със смесица от стари и нови случаи. Зората се пукаше на хоризонта, когато Куки седна за подкрепа до Мими в стаята за разпити, докато Мими даваше показания. И двете бяха получили одеяла и горещо какао. Като се имаха предвид обстоятелствата, изглеждаха, сякаш им бе съвсем удобно. Родителите на Мими се бяха появили и

също седяха край тях. Баща ѝ не можеше да се откъсне от нея и не спираше да я стиска в прегръдките си, което правеше пиенето на какао трудно, но се съмнявах, че тя имаше нещо против. Никога не си прекалено пораснала да се сгушиш в обятията на татко. Доколкото схващах, там се разопаковаше стар багаж с доста кирливи ризи и прочие.

Чичо Боб се трудеше върху свалянето на обвиненията от Уорън и се беше обадил на Кайл Кирш, който се очакваше да пристигне всеки момент.

— Не мисля, че им е платено достатъчно — отбеляза Чибо, докато минаваше покрай мен със сноп листа в ръката си. Аз сипвах сметана в кафето си, като в същото време се опитвах да придържам одеялото на раменете си, главно за да прикрия раната на гърба си. Едва ли бих понесла още една доза бързосъхнещо лепило. — В сметките на братовчедите Кокс са били внесени по петдесет хиляди долара.

— Кои бяха братовчедите Кокс?

Той въздъхна. Беше забавно.

— Мъжете, които те отвлякоха. Единият се опита да те убие в тъмна пряка неотдавна. Арт и Уилям Кокс. Говори ли ти нещо?

— Разбира се. Просто исках да те накарам да кажеш Кокс — рекох и отпих от чашата си. — Сигурно им е обещано много повече, когато свършат работата.

— Убеден съм в това. Но не можем да проследим парите. А мъртвият стрелец от мотела е стар техен съкилийник. Все още проверяваме неговите сметки.

Погледнах към Кайл Кирш, който влезе забързано в управлението с двама бодигардове до себе си. Разпознах го от предизборните плакати. Спря да попита нещо на рецепцията, а Мими изскочи от стаята за разпити и се втурна към него. Хвърли се в прегръдките му.

— Добре ли си? — попита тя, а той я погледна със зяпнала уста.

— Аз ли? *Ти* добре ли си? Какво стана? — попита той и я притисна отново към себе си.

— Някакъв човек ме преследваше, но Куки и шефката ѝ Чарли спасиха живота ми.

Потръпнах. Беше мило от нейна страна да пропусне уточнението, че поначало ние бяхме причината едва да не бъде убита.

Чичо Боб отиде до него и му подаде ръка.

— Господин конгресмен — каза той.

— Вие ли сте детектив Дейвидсън? — попита Кирш и стисна ръката му.

— Да, господине. Благодаря, че дойдохте. Да ви предложи ли нещо, преди да започнем?

Кайл се съгласи да даде показания, като настояваше, че няма нищо за криене. Отново прегърна Мими с тъжна усмивка на лицето.

— Предполагам, че това е краят — каза ѝ той.

— Отдавна трябваше да го направим.

— Така е.

Чудех се дали ще бъдат арестувани, задето не са казали за случилото се по-рано. Надявах се, че не. Те също бяха жертви.

— Това е Чарли Дейвидсън — каза му Мими, като ме видя да се мотая наоколо.

Кайл пое ръката ми.

— Много съм ви задължен.

— Уорън! — Мими се втурна към мъжа си, който пристъпваше неуверено и изглеждаше притеснен както винаги.

Заговорих на Кайл под нос.

— Неприятно ми е да призная, но дълго време мислех, че вие стоите зад убийствата.

Кайл се усмихна тъжно и с разбиране.

— Не ви виня, но ви давам честната си дума — обърна се той към чичо Боб, — че нямам нищо общо с тях. Не съм съвсем невинен, но не съм виновен за убийство. — Той извади мобилния си телефон. — Знам, че трябва да поговорим, но ще възразите ли да се обадя на майка си? Не можах да се свържа с баща си. Мисля, че е отишъл за риба, а никога не взема телефона си. Искам да ги уведомя къде съм, преди да са го чули от новините.

— Ни най-малко — отговори Чибо.

— Благодаря. — Той продължи през рамо, докато ние се отдалечавахме от него. — На гости е при баба ми в Минесота.

Двамата с чичо Боб замръзнахме на място. Аз пристъпих и хванах ръката на Кайл, като я дръпнах от ухото му.

Той се намръщи и прекъсна.

— Нещо не е наред ли?

— Кайл... Господин конгресмен...

— Кайл е добре, госпожице Дейвидсън.

— Заподозрените за убийствата са наели сътрудниците си в Минесота. Казвали ли сте на майка си или на баба си какво се случва? За станалото в Руис? Или дори, че Томи Запата се е канел да признае за случилото се?

Кайл примигна изненадано, осмисляйки казаното от мен, после се обърна настрани, а лицето му се превърна в маска на удивление.

— Кайл, всички присъствали в онази стая с Хана Инсинга, освен вас с Мими са мъртви. И повярвайте ми, Мими нямаше да доживее още един ден, ако онзи имаше думата. — Докоснах го внимателно по рамото. — Така оставате само вие.

Той покри очи с ръка и задиша дълбоко.

— Майка ви да е взимала наскоро заем от сто хиляди долара?

— Не — отговори той и ме погледна мрачно. — Майка ми има много пари. Не би й се наложило да взима заем от мен.

Това обясняваше луксозната къща в Таос, в която живееше с пенсиониран шериф.

— Мислите ли, че е способна на...

— Майка ми е повече от способна, повярвайте ми. — Изведнъж в гласа му се почувства горчивина, хладна и непрощаваща. — Казах й за всичко случило се в онази нощ преди двайсет години. Тя ме накара да се закълна, че ще мълча пред баща си. Заяви, че ще ме арестуват и ще ме винят не по-малко от останалите. В мига, когато ни разпуснаха от училище за лятото, тя ме прати при баба ми.

— Знаела е през цялото време? — попита чичо Боб.

Той кимна.

— Когато й казах, че двамата с Томи Запата се каним да признаем, тя заяви, че нищо не е по-важно от Сената. А после и президентството. — Той се засмя рязко и пронизително. — И бездруго никога нямаше да се получи. Хората щяха да научат за миналото ми, за начина ми на живот. Такива като мен не стават президенти, но тя настояваше да опитам, като започна с място в Сената. — Той се втренчи в мен настойчиво. — Тази жена е луда.

— Може би е по-добре да дадете показания веднага — намеси се чичо Боб.

Поведе го към друга стая за разпити, а аз останах сама. Главата ми бумтеше, като че вътре имаше симфоничен оркестър, но бяхме минали от Петата симфония на Бетовен към „Лятно време“ на Гершуин. Чувствах се добре поне за едно нещо. Мащехата ми може да беше луда, но не беше убийца. Поне доколкото аз бях наясно.

Взех две таблетки ибупрофен и седнах на един стол в чакалнята. Клепачите ми натежаха повече, отколкото ми се нравеше, но исках да изчакам Куки и да видя какво ще открие чичо Боб. Бях почти сигурна, че току-що бяхме разкрили мистерията с убийствата. Обаче клепачите ми не ги беше грижа. Светът се замъгли и леко се завъртя около мен. После се появи баща ми. Реших, че е научил за случилото се и е дошъл да провери как съм.

— Здравей, татко. — Надигнах с мъка тялото си от стола и го прегърнах уморено. Не го бях виждала от нощта, в която бяхме нападнати, което ме правеше много лоша дъщеря.

— Защо си тук? — попита той, като ме стискаше здраво. — Ти защо си тук?

— Трябва да дам показания за нападението.

— О!

— Защо си увита в одеяло? Какво става?

— Татко, добре съм. Нищо необичайно. Свързано е с работата ми.

— Чарли — каза той загрижено, — трябва да си намериш друга работа.

Намусих се, когато видях да влизат Дениз и Джема. Бях изненадана да видя половинката му с него, също както и сестра си.

— Защо си тук? — попита Дениз. — Мислех, че тя няма да идва. — Тя се втренчи въпросително в баща ми.

Той проскърца със зъби. Явно му стана гадно, че дъртата крава се изтърва така. Джема вдигна ръка за поздрав, а после се прозя. Изглеждаше толкова изтощена, колкото се чувствах аз.

— И защо нямало да идвам аз? — попитах татко.

Той поклати глава.

— Имаме да свършим някои неща. Не знаех, че ще искаш да присъстваш — каза той нерешително. Това беше интересно. — Ти трябва да дадеш показания от своя гледна точка по-късно. Не исках да ти губя времето или да влияя на думите ти.

— Явно имаме късмет — заявих, а лицето ми беше озарено от широка усмивка. — Вече съм тук. Ще се радвам да се присъединя към веселбата.

Баща ми раздвижи челюстта си, а към нас се приближи чичо Боб.

— Конгресменът записва показанията си — обърна се Чибо към мен. — Мисля, че ще отнеме известно време. Сега можем да прослушаем записите.

— Записите? — попитах кротко и невинно.

— Да, записите от обажданията на Карузо до баща ти. Лиланд ги е записвал, но трябва да ти призная, братко — обърна се той към баща ми, — не съм убеден, че Дениз и Джема ще искат да ги чуят.

— Разбира се, че искаме — намеси се Дениз, а после мина покрай тях и се запъти към конферентната зала. Баща ми беше толкова смутен, че беше притеснително.

— Това е страотно — заявих и я последвах с танцова стъпка. — Да убиеш двайсет и седем заека с един куршум. Кой да помисли, че посещението в участъка ще се окаже толкова продуктивно?

— Още е малко вкисната — обясни чичо на баща ми.

Оказа се, че това е широко посетено събитие. Ние, имам предвид семейството, и двама други детективи седнахме около масата, докато полицаи от всякакъв ранг, някои донякъде симпатични, други наистина симпатични, се наредиха покрай стените. Дори Тафт се появи. Беше интересно, но и животът ми да зависеше от това, не можех да разбера защо всички бяха толкова заинтригувани от записите и най-вече Дениз и Джема.

— Кого да убия първи, Дейвидсън? — попита говорещият в записа Марк Карузо. През повечето време гласът му беше отчетлив, а произношението ясно. Трябваше малко да промени тона си, та да пасва по-добре на настроението му. — Чия смърт ще те събори на колене? — Това беше велико начало. Наистина беше обмислил речта си. — Чия смърт ще те запрати така дълбоко в бездната, та вече никога да не можеш да изпълзиш от там? — Стори ми се, че този въпрос беше по-скоро риторичен, отколкото проява на любопитство.

Всички в помещението се изредиха да отправят скрити погледи по посока на баща ми в опит да научат какви неподозирани емоции ще предизвикат думите на Карузо у него. Ситуацията доказваше защо риалити програмите по телевизията имаха такъв успех. Гладът на

хората да наблюдават нечия трагедия, да наблюдават беглата разлика между болка и мъка, да станат свидетели как емоциите изкривяват иначе нормалното и усмихнато лице, беше ненаситен. Вината не беше тяхна. Известна увреденост в тази посока беше присъща за всеки от нас, беше част от биологията ни, от нашето ДНК.

— Жена ти Дениз ли? — попита Карузо, като че молеше за разрешение.

Мащехата ми ахна тихо, а ръката ѝ се стрелна към устата при споменаването на името ѝ. Услужливо на очите ѝ заблестяха сълзи. Но аз имах уменията да разгадавам хората и можех да кажа, че тя се наслаждаваше на съчувствените погледи, отправяни в нейна посока. Дори повече. Усетих облекчението, което изпитваше, когато погледна към мен, задето Карузо е нападнал мен, а не нея. Едва ли можех да я виня. Но все пак не ми бе особено нужно привличането на внимание за моя сметка.

Карузо зачака реакция.

— Не. — Гласът му заглъхна. — Не, трябва да загубиш дъщеря, също като мен. Какво ще кажеш за Джема? Хубавата?

Въпреки че Джема и бездруго не беше помръднала и на сантиметър, в този миг замръзна. Лицето ѝ пребледня, а дъхът ѝ като че спря за цяла минута, преди да погледне към татко. Дениз преплете пръсти с неговите и се наклони към него за подкрепа по своя специфичен маниер, но той нито погледна към Джема, нито забеляза реакцията на жена си. Беше потънал в мислите си и представляваше само подобие на баща ми. Странно, но целият беше плувнал в пот. Защо сега? Всичко беше приключено. Онзи беше зад решетките.

Той така и не му отговори.

Всички зачакаха с ясното съзнание какво предстоеше. Кой беше наред.

— Или какво ще кажеш за кибритлийката? — попита Карузо, а дрезгавият му глас показваше, че се наслаждава. — Как беше името ѝ? О, да... Шарлот.

Произнесе името ми бавно, сякаш се наслаждаваше на всеки звук, на всяка буква, откъсваща се от езика му. Имах усещането, че погледите на всички присъстващи се стрелнаха към мен, но аз сведох очи и останах така. По някаква причина най-силно усещах зора на

чичо Боб. Винаги съм му била слабото място. И се възползвах от това при всеки възможен случай.

Но после в записа се чу как баща ми заговори с кристално ясен глас, във всеки звук се четеше напрежение и всяка сричка беше натъртвана. Не беше обелил и дума, когато Карузо спомена Дениз или Джема, но когато беше намесено моето име, той се пречупи.

— Моля те — каза той с дрезгав глас. — Не Чарли. Моля те, не Чарли.

Сърцето ми спря. Въздухът в помещението се сгъсти до такава степен, че се уплаших да не се задуша. Истината за случващото се ме заля като вълна от шок. Останах напълно вцепенена за около минута, преди отново да вдигна очи. Сега всички гледаха съчувствено към баща ми. Те виждаха мъж, който страда. Аз виждах мъж, полицай-ветеран и детектив, който беше взел своето решение.

Баща ми наведе глава и през спуснати мигли ми отправи плах и изпълнен с тъга поглед. Да се каже, че бях стъписана от неговата молба, би било меко казано. Емоциите, които се бореше да контролира със зъби и нокти, не бяха предизвикани от страх, а от чувство за вина. Той закова поглед в мен, а от всяка негова клетка се излъчваше скрито извинение. Завладялата ме възбуда ме изстреля от стола ми като гамен на детска площадка.

Изправих се на крака, забравяйки за одеялото и останалата част от записа и огледах лицата около себе си. Дениз беше потресена от факта, че съпругът ѝ се беше молил за моя живот, а не за нейния. Плиткото ѝ възприемане на действителността не ѝ позволяваше да вникне в истината. Сигурно беше приятно да виждаш света така едноизмерно.

Но чичо Боб беше наясно. Седеше със зяпнала уста и гледаше баща ми, като че си е загубил ума. И Джема знаеше. Джема. Единственият човек на планетата Земя, от чието съчувствие не се нуждаех и не го желяех.

Слава богу, сълзите, които можеха да бликнат от очите ми заради осъзнаването, че баща ми беше нарисувал мишена на челото ми, останаха зад стената от объркване. Дробовете ми оставаха парализирани, все едно някой ми беше изкарал въздуха. Започнах да усещам парене и трябваше да си наложя да дишам, макар че продължавах да се вирам невярващо.

Баща ми, човекът, прекарал двайсет години в полицията на Албукърки, беше прекалено умен, за да стори нещо така безумно глупаво. И чичо Боб го знаеше. Виждах шока и гнева, смесени в тъмните му очи. Беше така вцепенен, както и аз.

Изражението на баща ми беше строго. Физиономията на нищо несхващащата ми мащеха, която не спираше да мести поглед между мен и баща ми, беше почти комична. Но в помещението имаше други трима души, които разбираха за какво става дума. За чичо Боб ми беше ясно, но не можех да повярвам, че дори Тафт беше разгадал ситуацията. Той беше забил изненадан поглед в мен, който граничеше с извинителен.

Изражението на Джема обаче беше повече, отколкото можех да понеса. Тя се взираше право в баща ни, а лицето ѝ изразяваше тотално сливане. Дипломата ѝ по психология се отплащаше. Знаеше, че баща ни е избрал нея пред мен. Беше избрал мащехата ни пред мен.

Краката ми ме понесоха заднешком, докато не почувствах дръжката на вратата да се опира в бедрото ми. Протегнах се назад и я натиснах точно когато баща ми се изправи на крака.

— Чарли, почакай — каза той, но аз се втурнах навън. Пред мен се разкри помещение с редици от бюра със звънящи телефони и тракащи клавиатури. Забързах между тях.

— Чарли, моля те, спри — чух баща ми да вика след мен.

И да допусна да види сълзливата лигла, в която се бях превърнала? Категорично не.

Но той беше по-бърз, отколкото очаквах. Хвана ръката ми с дългите си пръсти, дръпна ме и ме обърна с лице към себе си. Именно тогава осъзнах, че съм дала воля на сълзите си. Образът му беше размазан. Затворих рязко очи и обърсах лице с опакото на ръката си.

— Чарли...

— Не сега — извиках в отговор и отново се запътих към изхода.

— Чарли — отново ме повика той и ме хвана точно когато излизах през вратата. Дръпна ме обратно вътре и в опит да се освободя, аз измъкнах ръката си от неговата.

Баща ми ме сграбчи отново, а аз отново се освободих, и пак, и пак, докато накрая дланта ми изплющя върху лицето му с такава сила, че звукът проехтя в цялата сграда. В помещението настъпи тишина и всички погледи се насочиха към нас.

Той докосна бузата, където го бях зашлевила.

— Заслужавам го, но нека ти обясня.

Стояхме в преддверието, а изживяното предателство и унижение ме възпираха да чуя каквото и да било, казано от него. Сякаш думите му рикошираха в невидим щит, който ме защитаваше и след като му отпратих възможно най-гневния поглед, на който бях способна, се обърнах и отново се опитах да си тръгна. Главно защото видях да се задават Джема и Дениз. Мисълта да се изправа пред тяхното безразличие ме накара да се почувствам физически зле. Преглътнах тежко.

Този път татко не се вкопчи в мен. Само опря ръка на стената, за да блокира пътя ми. Наведе се към мен и прошепна в ухото ми.

— Ако се наложи, ще ти сложа белезници и ще те отнесе обратно в онази стая, ритаща и крещяща.

Аз му се намръщих, а Дениз дойде бързо до нас и погледна заплашително.

— Тя удари ли те току-що? — попита възмутено.

Повече от когато и да било исках да ударя и нея. Къде беше Улрих, когато имах нужда от него?

— Какво ще направиш по въпроса? — попита тя баща ми. *Моя баща.* Огледа се наоколо засрамена, че останалите полицаи са видели моето избухване. — Лиланд...

— Млъкни — нареди ѝ той с тих, но заплашителен глас и я остави без думи. За първи път.

Тя повдигна ръка и я опря в шията си, като че за самозащита. По закон всеки полицай, станал свидетел на това как го удрям, беше длъжен да ме арестува. Никой дори не пристъпи към нас.

Баща ми се извиси над мен със стройното си и силно тяло, и аз знаех, че ако реши да ме надвие, можеше да го направи. Но това би значело да дръпне котката за опашката. Щеше да се сблъска с голяма разправия. Такава, която нямаше да забрави скоро.

— Чудесно — заявих с не по-малко твърд глас от неговия. — Сложи ми белезници, защото няма да се върна в онази стая, та всеки да ме съжалява, защото баща ми е пратил някакъв луд да убие собствената му дъщеря.

Той въздъхна и прегърби рамене.

— Не това направих.

— Не ли? — попита Джема с остър глас и се доближи към нас.
— Татко, именно това си направил.

— Не, имам предвид...

— Тя е толкова различна. Толкова уникална — прекъсна го Джема, а думите ѝ ме оставиха без дъх. — Тя е толкова повече, отколкото предполагаш. И си го пратил по петите ѝ?

— Джема — включи се и Дениз, и аз почувствах как предателството се стеле от нея. — За какво говориш? Той умоляваше онзи човек да не убива Чарли.

Джема имаше вид, сякаш едва ѝ стига търпението. Затвори сините си очи и остана така за дълго, а после се обърна към нея.

— Мамо, ти нищо ли не чу?

— Чух всяка дума. — Гласът на Дениз изведнъж се изпълни с горчивина.

— Мамо — повтори Джема и постави длани върху раменете на Дениз. — Отвори очите си. — Каза го меко, без желание да наранява чувствата ѝ.

Повече не можех да се въздържам.

— Това е невъзможно.

Дениз стисна зъби гневно.

— Виждаш ли? — попита тя татко и ме посочи с пръст, в случай че не е чул.

Още не бях на себе си заради реакцията на Джема. Честно казано, не мислех, че изобщо я е грижа.

Чичо Боб стоеше настрана, но в този момент се приближи.

— Може би е по-добре да продължим в моя офис.

— Тръгвам си — заявих. Бях толкова изтощена, че имах усещането, че ще припадна.

— Знаех, че с теб той няма шансове — каза баща ми тихо зад гърба ми.

Спрях и се обърнах. Зачаках.

— Знаех, че ще свърши като останалите.

Кои бяха останалите? За колко от тях знаеше той?

Баща ми направи няколко крачки към мен и ми отправи умолителен поглед.

— Скъпа, помисли само. Ако беше тръгнал по петите на Джема или Дениз, досега да бяха мъртви.

Беше прав. Но това не правеше постъпката му по-малко болезнена. Непоносима болка, каквато не бях изпитвала през целия си живот, се беше загнездила в гърдите ми и беше спряла притока на въздух, докато не бях започнала да се задушavam. И тогава пак се случи. Проклетите сълзи. Боже, бих ли могла да бъда по-ревлива?

Татко докосна лицето ми.

— Знаех, че ще се справиш. С теб винаги е така, красивото ми момиче. Имаш някаква сила или и аз не знам какво. Ти си най-невероятното създание, което някога съм виждал.

— Но, татко — намеси се Джема назидателно. — Трябваше да й кажеш. Трябваше да я подготвиш. — Сега и Джема плачеше. Не можех да го повярвам. Бях се озовала в Зоната на здрача. Без повече научна фантастика за мен. Джема застана до мен и ме прегърна. Истинска прегръдка. Проклетата да бъдех, ако не й отвърнех.

Горчивината и гневът от всичките години, през които бях онеправданата, странното момиче, грозното пате, изплуваха и въпреки всичките си усилия, не можах да спра риданията, разтресли тялото ми. Татко се присъедини, като ми шепнеше извинения, докато се прегръцахме.

Хвърлих поглед към Дениз. Тя стоеше и се озърташе объркано и притеснено, и на мен почти ми дожаля за нея. Но не съвсем. Махнах на чичо Боб да се включи и той. Той стоеше със замечтана усмивка на лицето, но когато видя жеста ми, се намръщи и поклати глава. Отправих му убийствен поглед, подобен на лазерно оръжие и махнах отново. Той въздъхна дълбоко, после се приближи и ни обгърна с ръце.

Стояхме наред полицейския участък, прегръцахме се и подсмърчахме като знаменитости в рехабилитационен център.

— Не мога да дишам — промълви Джема и двете се изкикотихме, както го правехме в гимназията.

ГЛАВА 19

„Това, че не ме е грижа, не означава, че не разбирам.“

Надпис на тениска

— Не се засягай, но от години се държиш с мен като истинска кучка. — Намигнах на Джема, с която седяхме в бара на татко. Сами ни приготвяше мексикански палачинки с яйца на очи, а татко ни наливаше питиетата. Дениз също беше дошла с нас и дори чичо Боб се измъкна от работа, за да хапнем заедно.

— Конгресменът може да почака — каза той и се ухили. Веднага след това попита: — Имаш ли обяснение за раната от нож на гърба си?

Той поглади корема си и аз казах:

— Да знаеш, че ако продължаваш да ядеш така, ще трябва да те наричам чичо Балон.

А той отвърна:

— Много мило.

Аз пък рекох:

— Знаем, затова го казах.

Чибо се ограничи само с едно „О!“.

Джема се размърда на стола си.

— Старая се, разбираш ли? Но имаш ли представа какво е да израснеш като сестра на невероятната Чарли Дейвидсън? Единствената и неповторима Чарли Дейвидсън?

Отпих от студения чай, който ми подаде татко и мигом се задавих. След продължително и старателно кашляне я изгледах с най-смаяния си поглед.

— Шегуваш ли се? Ти винаги си била идеална. И си се чувствала потисната заради мен?

— Аха — каза тя и направи гримаса. Приличали сме си повече, отколкото си мислех. Чак тръпки ме полазиха.

— Но ти дори не ме поздравяваш — продължих да споря. — Не вдигаш поглед, като вляза в стаята.

— Мислех си, че не искаш. — Тя сведе поглед смутено.

— И защо си си помислила нещо толкова абсурдно?

— Защото ти ми каза да не ти проговарям никога повече. Дори да не те поздравявам. И никога, при никакви обстоятелства да не поглеждам към теб.

— Какво? — изобщо не си спомнях подобно нещо. Всъщност имаше един случай. — Стига бе, тогава бях на девет.

Тя поклати глава.

Добре де, трябва да е било другия път.

— На дванайсет?

Ново поклащане.

— Хубаво, все едно, било е много отдавна.

— Ти така и не каза докога. Очевидно не помниш, но за мен сякаш се е случило вчера. Освен това винаги беше толкова потайна. Искях да разбера много повече, но ти нищо не ми каза. — Тя изправи рамене. — Винаги съм била встрани от живота ти.

Сега беше мой ред да се разшавам смутено.

— Джема, просто има неща, които е по-добре да не знаеш.

— Ето я, пак започва — каза тя и отпусна ръце.

Татко седна срещу нас и се засмя.

— И с мен постъпва така. Винаги го е правила.

— Наистина, хора. Не се шегувам — уверих ги аз.

— Чарли е права — каза Дениз. — Тя трябва да запази тези неща за себе си. — Отново навлизахме в зоната на отрицанието, която не беше толкова приятна като зоната на „Маргарита“. Нямахме по-омразна тема за Дениз от темата Чарли.

— Дениз — каза татко и сложи ръката си върху нейната, — не мислиш ли, че настоявахме за това достатъчно дълго?

— Не те разбирам.

— Винаги си я пренебрегвала, като отказваше да приемеш дарбата ѝ, дори когато доказателствата за нея са пред очите ти.

Тя ахна.

— Никога не съм правила подобно нещо.

— Мамо — намеси се Джема. Тя искрено харесваше тази жена. Това ме караше да се чувствам объркана. — Чарли е много специална.

Ти го знаеш. Няма как да не го знаеш.

— И точно заради това го направих — каза татко със сведено от срам лице. — Бях сигурен, че ако Карузо те открие, ще се измъкнеш невредима, миличка. Винаги успяваш.

Не бих казала, че бях минала през изпитанието невредима. Гръдният ми кош се крепеше на действието на бързосъхнещо лепило. Е, за няколко минути. Раната заздравя почти веднага, но не ми даде сърце да го споделя с лекаря. Още една страна от природата ми, за която семейството ми бе в неведение — колко бързо оздравявам.

— Татко, защо просто не ми каза за него?

Той бе погълнат от толкова дълбоко съжаление и срам, че се протегнах да хвана ръката му от страх да не изчезне.

— Искаше ми се, ако може, изобщо да не узнаеш за Карузо. За стореното от мен. Надявахме се да го заловим, преди да изпълни заплахите си.

— Татко, на нас можеш да доверяваш всичко — каза Джема.

— Вие не разбирате. Той имаше право. — Лицето на татко съвсем посърна. — Дъщеря му умря заради мен. Беше преследване с висока скорост, аз бях по петите му. Колата му занесе, удари се в мантинелата, преобърна се през насипа отвъд, при което дъщеря му изхвърча навън.

— Татко... Боже мой — възкликнах ядосана. — Значи вината е била негова. Ами така де, участвал е в гонка с висока скорост, докато е возил дете в колата си.

Той въздъхна и кимна.

— Знам, но от това не ми олеква. — Обърна се отново към мен. — Просто не можех да ти го кажа. Но го направих. Сега е твой ред.

— Човече, това си беше истинска клопка.

Чичо Боб изсумтя.

— Той е прав. Трябва да ни осветлиш поне малко.

Майко мила, само ако знаеха, че съм жертварят на души...

Не. Нямах начин да стигна дотам.

— За начало сподели — настоя татко — как направи това онази нощ.

— Какво съм направила? — попитах и в този момент Дони, барманът индианец на татко, ни донесе храната. Загледах се в гърдите

му за момент, а после се подсмихнах, като видях, че Джема прави същото. Плеснахме си дланите под масата. — Здрасти, Дони.

Той вдигна поглед и се намръщи.

— Здрасти — отвърна намусено. Никога не си беше падал по мен.

— Онова — каза татко, когато Дони си тръгна. — Как само се движеше. — Той се наведе по-близо и прошепна: — Чарли, ти се движеше съвсем не по човешки.

Очите на Джема станаха огромни като палачинки.

— Какво? Как се е движила?

Дори Дениз неочаквано силно се заинтригува, докато смесваше яйцата си с чилито.

Татко се залови да обяснява какво съм направила и как съм се движила, а през това време до мен неочаквано изникна Ягдовото сладкишче. Сбутах Джема, за да ѝ направя място.

— Здравей, мъниче — казах, докато тя се настаняваше до мен.

Татко млъкна и всички на масата се втренчиха в мен.

— Добре, нали всички присъстващи знаят, че мога да говоря с мъртвите.

— Знаем — каза Джема, — просто се опитвахме да подслушваме.

— О, ами добре.

Дениз се преструваше, че храната ѝ е много интересна. Донякъде очаквах да започне да сумти или да изпадне в истерия, но май беше осъзнала, че е малцинство. За пръв път в живота си.

— Какво става? — попитах Ягодка. — Да не би брат ти пак да се вижда с някоя от занаята?

— Чарли — смъмри ме Джема.

— Той наистина го прави — обясних аз. — Може да има нужда от намеса.

— Не знам. — Ягодка сви рамене, русата ѝ коса се разстла върху тях. — Бях в къщата на Блу. Онази стара сграда наистина е много забавна. Ракетата е голяма скица.

Сърцето ми подскочи, когато тя спомена Ракетата.

— Значи той е добре?

— Да. Казва, че е тип-топ.

С въздишка на облекчение се запитах дали Блу не е открила тялото на Рейес. Не ми се искаше да питам на глас, но...

— Намерила ли го е? Открила ли е Рейес?

Чичо Боб замръзна. Единствено той на тази маса знаеше нещо за Рейес и за това, че е избягал от затвора, така да се каже.

Ягодка сви рамене.

— Не, тя каза, че само ти можеш да го откриеш. Но не използваш правилната част на тялото си за това.

Преди да се усетя, стрелнах поглед към слабините си.

— Какво означава това?

— Нямам представа.

— А тя не ти ли каза... — Наведох се напред и прошепнах: — Коя част на тялото трябва да използвам?

Всички на масата също се наклониха напред.

— Тя каза само да слушаш.

— О! — Облегнах се сконфузена. — Уточни ли за какво точно да се ослушвам?

— Не знам. Тя говори странно.

— Добре, тогава ми повтори точно думите ѝ.

— Тя каза да се вслушаш в това, което само ти можеш да чуеш.

— О — повторих пак и сбърчих вежди.

— Ще играем на дама.

— Добре.

— А, да, тя каза да побързаш.

— Чакай! — Но Ягодка вече си беше отишла. — Шантави мъртъвци.

— Какво? — попита Джема с изострен докрай интерес.

Имаше нещо много приятно в това да не се прикриваш. Погледнах многозначително към чичо Боб.

— Тя каза, че ако искам да откроя Рейес, трябва да се вслушам в това, което само аз мога да чуя. Не знам как да го тълкувам.

— Чарли — каза Джема. — Ясна си ми.

Тъкмо да зяпна, се усетих и се въздържах. Огледах се наоколо притеснено.

— Джема, никой на тази маса не знае каква съм.

— А защо е така? — попита татко.

Джема се ухили.

— Знам, че си влюбена в някого — изтърси тя.

След това ми намигна заговорнически и аз разбрах, че замазва нещата. Тя наистина знаеше каква съм. Кога беше разбрала, по дяволите?

— Знам също и че имаш възможности, за които никога не си споменавала пред нас.

Татко се облегна и ни погледна и двете. Той очакваше отговори, за които не бях готова. Поне не още.

— Достатъчно ли е да кажа, че използвам дарбата си само за добри дела?

Той стисна плътно устни.

— Какво ти подсказва сърцето да сториш? — попита Джема.

Подпрях брадичка на дланта си и взех да чопля палачинката с вилица.

— Сърцето ми е твърде влюбено, за да мисля трезво.

— Тогава се спри и слушай. Виждала съм те да го правиш. Когато бяхме малки. Затваряше очи и слушаше.

Така правех. Раменете ми се сковаха при спомена. Тя беше права. Понякога, когато виждах Големия злодей в далечината — който в последствие се оказа Рейес — спирах, за да слушам как бие сърцето му. Но в такива моменти той беше до мен. Затова можех да го чуя. Или не беше така?

Джема ме стрелна укорно.

— Затвори очи и слушай. — Тя се наведе и прошепна в ухото ми. — Ти си жътварят на души, за бога.

Прикрих изненадата си зад гримаса на неохота.

— Откъде разбра това? — изшептах й.

— Чух те да го казваш на онова хлапе Ейнджъл, когато го видя за първи път.

Да му се не види, съвсем бях забравила.

— Сега се стегни — нареди тя и ме погледна, като че ли в нея се беше събрала цялата вяра на света.

Поех дълбоко въздух, започнах да издишам бавно и затворих очи. Усетих го почти веднага. Слабо туптене в далечината. Съсредоточих се върху него, насочих всичко към този звук. Колкото повече се концентрирах, толкова по-силен ставаше звукът, ритъмът

беше познат, успокояващ. Това наистина ли беше Рейес? Беше ли още жив?

— Рейес, къде си? — прошепнах.

Долових топлина, огнен прилив; тогава усетих уста до ухото си и чух плътен, дрезгав глас, чиито вибрации пратиха чувствени тръпки по цялото ми тяло.

— Там, където последно би потърсила — промълви той почти закачливо.

Отворих очи и ахнах.

— Боже мой, знам къде е.

Погледнах лицата на всички около мен. Бяха в очакване.

— Чичо Боб, ще ме придружиш ли? — попитах и се изправих. Той натъпка още една хапка в устата си и ме последва.

Татко също.

— Татко, ти няма нужда да идваш.

Той ме погледна язвително.

— Само се опитай да ме спреш.

— Може да се окаже фалшива тревога, честно.

— Добре.

— Хубаво, но яденето ти ще изстине.

Той се засмя. Погледнах пак към Джема и не можех да повярвам, че знае каква съм. Но от мисълта, че татко може да разбере, ми се сви сърцето. Аз бях малкото му момиченце. И исках да си остане така колкото се може по-дълго. Наведох се към нея, преди да изляза.

— Моля те, не казвай на татко каква съм — прошепнах.

— Няма. — Тя се облегна и ми се усмихна окуражително.

Леле, това беше страхотно. Малко в стил семейство Адамс.

Кое беше мястото, където не бих потърсила Рейес? В моята сграда, разбира се.

Прекоших паркинга почти тичешком, колкото бързо ми позволяваха жестоките ми ботуши, без да чакам татко и чичо Боб, и направо се запрепъвах по стълбите към сутерена. Това беше единственото логично обяснение. Всички апартаменти бяха наети, тъй като бе учебно време за колегите. Рейес трябваше да е в мазето.

Когато най-накрая се приземих на циментовия под, вратата горе се затвори и аз осъзнах, че бях забравила нещо. Лампата. Ключът беше в горния край на стълбите. Тръгнах да се качвам обратно, но спрях. Странно усещане накара кожата ми да настръхне, сякаш статично електричество се срещаше с оголен нерв. Първият сигнал бе пратен към обонянието ми. Остра миризма бе изпълнила въздуха. От киселинните изпарения ми запари на гърлото и очите ми се насълзиха.

Запуших носа и устата си с ръка и примигнах в тъмнината. Започнах да различавам разни предмети. Пред очите ми изникнаха разни фигури. Когато очите ми свикнаха, си дадох сметка, че те се движат и пълзят една върху друга като огромни паяци, спускащи се от тавана и тъпчещи се един друг, борейки се за по-горна позиция.

Започнах да се препъвам назад, но осъзнах, че те са навсякъде. Завъртях се в кръг и бях напълно обградена.

— Изпратиха двеста хиляди.

Извърнах се рязко и видях Рейес — свиреп, с изваден меч, тъй див и зашеметяващ, че потръпнах.

Толкова много искаха да го докопат, че лигите им течаха. Буквално. Тъмна течност капеше от острите им като бръснач зъби и образуваше локвички по пода. Тъкмо тогава зърнах материалното му тяло, жалка черупка от това, което бе представлявало преди, и коленете ми омекнаха. Сграбчих парапета на стълбите, за да не падна, преборих се с пристъпа на замайване с тръсване на глава, и отново фокусирах зрението си. Той беше в безсъзнание, потопен в смесица от собствената си кръв и гъстата черна слюнка на демоните.

— Само тези са успели да проникнат — додаде той.

Само тези? Мазето никак не беше малко, а в него имаше двеста, може би и триста от тях. Демони. Приличаха на сажди и пепел със зъби.

Лампата светна и в този миг разбрах. Те бяха прокудени от светлината. И в нея изчезваха.

— Изгасете лампата! — извиках, защото вече не можех да ги виждам.

— Какво? — попита чичо Боб от най-горното стъпало.

— Загаси лампата и остани отвън.

— Не, остави лампата светната — чух Рейес да казва. — Ако ги виждаш... — добави, повтаряйки предишните си предупреждения.

Но чичо Боб ме послуша.

Рейес изръмжа недоволено. Стоеше пред мен, загърнат с мантията си, черната материя се стелеше на вълни около него, а острието на меча му блестеше, независимо от тъмнината в мазето. Заобикаляха го и продължаваха да прииждат, пъплеха един върху друг, изпълзяваха от пролуки и цепнатини, падаха от тавана и се бореха да се доберат до по-предна позиция от другите в армията.

Сърцето ми заблъска в гърдите, докато оглеждах заобикалящите ме същества. Забелязаха ме в мига, в който Рейес ме предупреди. Една по една кокалестите им глави започнаха да се извързват към мен. Изглеждаха — някак кошмарно, подобно на оптическа измама — сякаш се усмихват, широките им усти и острите като бръснач зъби образуваха обърнат нагоре полумесец, снишаваха глави, докато се подготвяха да нападнат.

— Светни лампата — повтори Рейес с напрегнат глас и замахна с огромния си меч, когато един демон ме приближи твърде много. — Ще ги заслепи и ще спечелиш време.

— Чарли, какво става? — извика Чибо от другата страна на вратата. Погледнах нагоре. Стълбите бяха вече напълно блокирани, задръстени с десетки и десетки истински първокачествени демони.

Трябваше ми момент, за да осъзная реално какво се случваше около мен. Стоях като закована, съвсем вцепенена.

В този момент Рейес застана пред мен. Предупредителният му тон беше изпълнен с такова отчаяние и решителност, че засмука и малкото въздух, останал в дробовете ми. Държеше меча си в готовност, наведе се напред и каза:

— Не ме карай да те убивам.

Те прииждаха. Рейес стоеше пред мен, готов да замахне. Ейнджъл се появи до мен с разширени от ужас очи. Само за миг осъзнах цялата обреченост на ситуацията си. Трябваше да послушам Рейес. Трябваше да се съобразя с предупрежденията му.

И все пак не. Ако го бях послушала, ако бях стояла настрана, колко щеше да продължи това? Колко време щяха да го измъчват? На колко парчета щяха да го разкъсат, докато умре?

— Дъч — изрече Рейес предупредително. Вдигна меча си. — Моля те.

Нямаше ли да ме открият така или иначе? Нямаше ли при всички положения да бъда въввлечена в тази битка? За беда, беше битка, в която не можех да победя. Те просто бяха ужасно много. Рейес беше прав. Ако успееш да преминат, ако намереха път към рая, щеше да започне друга война и тя щеше да бъде по моя вина. Не можех да допусна да бъда причина за война. Порталът трябваше да бъде затворен.

Затворих очи за последен път и Рейес не се поколеба. Чух движението на острието във въздуха, сякаш разцепваше атомите. Всичко отново се забави. Сърцето ми спря, аз реших да посрещна съдбата си с високо вдигната глава. Отворих очи в мига, в който един от демоните скочи към мен, втренчен във вената на врата ми. Въздухът около мен се раздвижи, когато Рейес завъртя меча си с всички сили. След части от секундата стоях там цяла и невредима, а демонът беше на парчета. Рейес го беше обезглавил във въздуха.

Действителността се завърна с нови и нови атаки на демоните. Рейес се завърташе и безпогрешно ги разполовяваше, нямаше съмнение в сръчността му с меча. Подсъзнателно се радвах на факта, че той не ме уби, че ги отблъскваше, биеше се с тях заради мен. Те падаха един след друг, но все пак имаха превес. Продължаваха да прииждат. И знаеха слабото място на Рейес.

Един от демоните стоеше неподвижен наред суматоката. Гледаше как се развива битката. Имаше вид на по-умен от другите, на по-решителен. Изучаваше начина, по който се сражаваше Рейес, чистотата, с която убиваше, а после погледна материалното му тяло в краката си и нанесе удар. Дългите му ръбести пръсти се промушиха в гърдите на Рейес и богът пред мен залитна. Мантията, която го предпазваше, се изпари и той се хвана за гърдите, а десетки демони се спуснаха към него като лешояди, възползвайки се от моментната му слабост.

Изключително със силата на волята си той се изправи, отърси се от тях, размаха острието и отново поде боя. Мантията му отново го скри, като се разстла около контура на мускулите му и се изду над широките му плещи.

Ала в момента, в който се материализира, демонът нанесе нов удар, като заби хищните си нокти в раменете му. Мантията пак се изпари, той падна и се подпря на ръцете си. Гледката на това могъщо

създание, принудено да коленичи, ме потресе до дъното на душата ми. Устремих се напред, но той се обърна и ме прикова на място с поглед. Раменете му бяха приведени и звярът у него вилнееше с пълна сила.

— Тръгвай — изръмжа той, докато изчезваше в морето от демони. Дъхът ми спря при тази гледка, а коленете ми съвсем омекнаха. Паднах на земята в пълен шок и гледах как купчината от демони-паяци расте. Всяка клетка от тялото ми се изпълни с мъка. В този момент останалите се обърнаха към мен едновременно. Тъмна течност се стичаше от зъбите им, докато се приближаваха, без да бързат, защото единственото им препятствие бе ангажирано.

— Чарли, бягай — каза Ейнджъл и ме изправи на крака. Несигурно тръгнах напред, но тутакси отново се заковах от острия дъх в тила си.

Обзе ме толкова силен страх, че ми се зави свят и ми притъмня. Осъзнах нещо, което бе достатъчно да извика сълзи в очите ми. Щях да умра.

ГЛАВА 20

*„Трябва да се боим единствено от самия
страх. И от паяци.“*

Стикер върху броня
на кола

Държах очите си затворени, докато съществата се приближаваха. Аз бях Жътварят на души, за бога. Буквално. Рейес каза, че мога да се боря с тях, но как?

Дори нямах меч. Но затова пък бях ярка. Трябваше да използвам това. Бях толкова ярка, че мъртвите ме виждаха от други континенти. Или поне така ми бяха казвали. Ако демоните бяха прокудени от светлината, защо ме приближаваха? Защо не бяха прокудени от моята светлина?

Отворих очи.

В мига, в който си го помислих, в момента, в който ми хрумна идеята, в мен пламна някаква вътрешна сила, завибрирах от енергия, която растеше и растеше, докато накрая не можех да я сдържам у себе си.

— Ейнджъл — казах, неспособна да контролирам надигащата се у мен вълна, — бягай.

Три неща се случиха едновременно. Ръката на Ейнджъл пушна моята, върховете на остри като бръснач зъби пробиха кожата на тила ми и от мен започна да струи светлина във всички посоки, изпълваше помещението с блясък, отразяваше се и поглъщаше всички сенки. Грохотът на чистата енергия, помитаща всичко по пътя си, заглуши крясъците на демоните. Те избухнаха в пламъци, изгоряха като хартия и се превърнаха в пепел, и когато светлината се върна и се прибра на сигурно място вътре в мен, стоях дълго и размишлявах колко страхотно беше това, което се беше случило.

— Чарли — каза чичо Боб и нахлу в помещението, — какъв беше този звук?

Татко тичаше плътно зад него надолу по стълбите.

— Чакайте — извиках им и вдигнах ръка. — Останете там за малко.

— Това Фароу ли е? — попита чичо Боб.

— Извикай линейка. — Приближих се и осъзнах, че нематериалният Рейес го няма никъде наоколо. Сърцето ми се сви, преди да чуя гласа му, отекващ между стените.

— Още е уязвимо.

Извърнах се рязко и го видях облегнат на една лавица да се поклаща на пети и пръсти. Едната му ръка бе вдигната и стискаше дръжката на меч. Върхът на острието му беше подпрян на земята пред него. Беше огромно оръжие, високо почти колкото мен. Мантията му се издигаше на вълни около него и над главата му, като изпълваше всяко кътче на помещението. Издуваше се и се прибираше и аз се почувствах обгърната в океан от тъмна материя. Той беше най-величественото създание, което някога бях виждала.

И беше тук. Беше жив.

— Помислих, че съм унищожила и теб.

Рейес обърна глава, но не можех да видя лицето му.

— Аз не съм демон. Създаден съм в светлина.

— Светлината от огъня в ада — припомних му. Той не ми отговори. Изведнъж се ядосах. Защо всичко, свързано с това, че съм жътвар на души, трябваше да е толкова трудно? — Защо просто не ми каза, че мога да направя това?

— Както вече обясних, щеше да е като да кажа на пиленце, че може да лети. Трябваше сама да усетиш, че можеш да го направиш. Ако ти бях казал, нямаше да е в твоя полза.

— Ами ако не се бях досетила, Рейес?

Покритата му с качулка глава се наклони настрани.

— Защо питаш? Ти го направи. Успя. Край. Но това все още е уязвимо — промълви той и погледна материалното си тяло, съсипаната, изнурена обвивка на мъжа, който беше преди.

— Ще се оправяш, щом те откараме в болница.

— С каква цел?

Обърнах се към него.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислиш ли, че всичко е свършило? Мислиш ли, че баща ми просто ще се предаде? Това беше победа за него. Той знае, че порталът е на Земята. Няма да се спре пред нищо, за да намери начин да те вземе долу. Ще те разкъсва парче по парче, за да стигне до сърцевината ти, до твоята същност. А сега знае слабостта ти място. — Той хвърли поглед към тялото си. — Не разбираш какво ще стане, ако баща ми ме хване. Имам причина да искам да изоставя материалното си тяло, Дъч. Не мога да поема такъв риск.

— Чарли, трябва да отида при него. Той умира.

Чувах воя на сирените, който се приближаваше.

— Само момент — казах на чичо Боб. Не знаех какво може да направи Рейес, ако чичо Боб го доближеше. — За какво говориш? Каква причина?

Рейес се отдръпна от лавицата и с лекота се озова пред материалното си тяло.

— Могат да ме открият. Ще ме проследят чрез това тяло — каза той.

— Вече ми го обясни. Но има и друга причина. Каква е тя?

Той поклати глава.

— Ти разчисти пътя. Сега мога да довърша.

Цялата се вцепених, когато осъзнах какво бях направила. Приблжих се.

— Защо просто не ме уби, когато имаше възможност? Защо?

— Чарли — обади се татко тревожно, — какво става?

Рейес протегна облечената си в ръкавица ръка към лицето ми. Топлината, която се излъчваше от него, ме милваше като топла коприна.

— Да те убия? — попита той и кадифеният му глас ме прониза сладостно. — Това би било като да загася слънцето.

Примигнах безпомощно, когато Рейес се обърна и вдигна меча си, като държеше дръжката на огромното оръжие с две ръце. Когато го спусна надолу, аз се стрелнах, промуших се под ръцете му и прикрих тялото му със своето. Острието спря на милиметри от гръбнака ми.

Той го вдигна с ръмжене.

— Отмести се. — Тонът му беше суров и заплашителен.

— Не. — Не можех да прикрия чувствата си, нито да спра паренето в очите си. Със стиснати зъби легнах върху Рейес. Макар и подгизнало от кръв, тялото му бе все така горещо, жизнено и живо. Сърцето му биеше под дланите ми. Пулсът му туптеше в ушите ми. — Няма да допусна да направиш това.

Той пристъпи заплашително напред и свали качулката си, така че да видя суровите черти на лицето му.

— Не разбираш какво ще стане, ако ме открият, ако ме вземат.

— Разбирам — пророних умолително. — Ще те измъчват. Ще използват възможността да проникнат на тази плоскост. Но...

— Не е толкова просто.

Че кое ли беше просто?

— Какво ще стане тогава? Просто го кажи.

Той стисна челюстта си, цялото му същество излъчваше съпротива. В крайна сметка проговори:

— Аз съм като теб. Аз съм ключът.

— Знам. Разбирам.

— Не, не разбираш. — Той разтърка челото си с ръката, скрита в ръкавица. — Точно както ти си порталът към рая... — Той наведе глава, сякаш се срамуваше. — ... аз съм порталът за излизане от ада. Ако ме хванат, цели орди ще започнат да преминават към тази реалност.

Трябваше ми малко време, за да осъзная какво означаваше това. Беше трудно за вярване. Приличахме си повече, отколкото си бях представяла. И двамата бяхме ключове. И двамата бяхме портали. Единият за рая, другият за ада. Като огледало.

— Те биха получили директен достъп през мен точно както мъртвите преминават направо в рая през теб. И първото, което ще направят, е да те заловят. Ще получат път навън от ада, а чрез теб ще имат и достъп до рая. Сега се махни или аз ще те преместя.

Щеше да го направи. Щеше да ме дръпне, да ме запрати на пода, за да се добере до тялото си. Усетих такова отчаяние, когато го погледнах, такова страдание. Затова вдигнах ръка и казах:

— Рей'азиел, обвързвам те.

Той спря, а очите му се разшириха от изумление.

— Точно така — повторих, когато той ме погледна въпросително. — Обвързвам те.

Той отстъпи назад стъписан.

— Не — извика и сграбчи мантията, която се разпадаше около него. Мечът му се изхлузи от ръката, разпадна се и изчезна, когато се удари в земята, а той ме гледаше умоляващо. — Недей, Дъч.

Вината, която прободеше сърцето ми, ме накара да се почувствам сто пъти по-зле, отколкото ако ме беше пронизал с меч си. Обвинението, болката от предателството можеха ясно да се прочетат в очите му. После изчезна. В същия миг материалното му тяло се пробуди с шумна въздишка. Изглежда получи гърч и стисна зъби, докато се извиваше в болка, а по лицето му бе изписана пълна агония.

— Чичо Боб! — изкрещях и двамата с татко се спуснаха към мен. — Моля те, помогни му.

Качиха Рейес в линейката. Бяха му включили кислород и системи. Мускулестото му някога тяло изглеждаше толкова ранимо, толкова детинско. Исках единствено да го прегърна и да накарам всичко лошо, което му се бе случвало някога, да изчезне. Но щеше да ми трябва магията от приказките. Дори при способностите ми или по-скоро въпреки тях, последното, в което вярвах, беше вълшебството.

Чичо Боб, татко и аз преговорихме версията си преди пристигането на линейката. Тримата бяхме тръгнали към апартамента ми да поработим по случай, когато бях чула шум от мазето. Бяхме открили Рейес в безсъзнание и бяхме извикали линейка. В началото звучеше убедително. След като го разказах около двайсет хиляди пъти, се поизтърка.

Седях в чакалнята на болницата, още увита в якето на татко, така че да не се виждат изцапаните ми с кръв дрехи и се надявах да разбере нещо за Рейес от поредния лекар, който ме засипваше с въпроси.

— Вижте, само това зная. Нямам представа как е пострадал или какво се е случило и съжалявам, но някои от нараняванията изглежда са получени преди няколко дни. Просто го намерих така.

Нийл Госет отпрати лекаря с намръщено изражение и седна до мен с две чаши кафе в ръцете.

— Благодаря — казах.

— Къде е чичо ти?

— Трябваше да се върне в участъка. Точно приключихме един доста сериозен случай и той взема показания. — Също така се канеше да уведоми Куки какво се е случило. Тя щеше да се зарадва, че сме открили Рейес.

— Виж сега... — рече Нийл, като ми подаде чашата и се намръщи при вида на кръвта по ръцете ми. — За мен нещата стоят така. Рейес се е събудил в медицинския център за дългосрочни грижи с амнезия. Все пак е бил в кома с нараняване на главата. Не е имал представа кой е, още по-малко къде е. Не може да му се търси отговорност за бягство, щом не е знаел, че го прави.

Зяпнах. Той се ухили и се пресегна да затвори устата ми.

— Би ли направил това? — попитах признателно.

— Бих го направил.

Въздъгнах облекчена.

— Нийл, благодаря ти много.

— Няма защо — каза той и отпи. — Наистина няма защо. Харесвам работата си.

Аз се усмигнах.

— О, да, по дяволите. Сега имам с какво да те изнудвам. Хम्म — проточих и отпих голяма глътка от кафето си. — Какво друго ми трябва?

— Защо не преглед на главата? — предложи той. — И, между другото, няма да ти се наложи да прибъгваш до изнудване. Познавам някои хора, които познават някои хора.

— Ако ми потрябва психиатър, ще се обърна към сестра си.

— О, човече, сестра ти е страхотна. — Той се облегна, зареян в спомени.

— Уф. — Тя беше хубава, но все пак. Нийл Госет? С моята плът и кръв? Малко вероятно. — Трябва да ти кажа нещо.

Той се изправи в стола.

— Звучи сериозно.

— Така е. Аз го обвързах.

— Какво?

С тежка въздишка повторих:

— Обвързах го, един вид го приковах.

Той се наведе към мен и попита полугласно:

— Редно ли е да споделяш такива неща с мен?

— Не в този смисъл. — Тупнах го по рамото и наведох глава, засрамена от това, което щях да му кажа. — Свързах нематериалното му съществуване с материалното му тяло. Не може да го напуска. Свързан е с него.

— Способна си на това?

— Очевидно. Просто се получи.

— Леле.

— Не, имам предвид, че той е бесен.

Нийл замълча и ме погледна изумен.

— Какво?

— Той е малко ядосан — поясних и свих леко уста.

Нийл раздвижи челюст, сякаш се чудеше какво да каже.

— Чарли — поде той, след като очевидно беше решил, — виждал съм Рейес ядосан, спомняш ли си? Беше впечатляващо.

— Знам и съжалявам. На практика щеше да се самоубие. Не знаех какво друго да направя.

— Значи го вбесяваш, а после го пращаш обратно в затвора? — попита той с дрезгав шепот.

Свих се. Казано така, звучеше ужасно.

— Май да.

— Леле, Чарли.

— Какво е надробила пък сега?

И двамата вдигнахме глави. Оуен Вон, онзи, който се опита да ме осакати в училище, стоеше надвесен над нас в черната си полицейска униформа. С лъскавата си значка и всичко останало.

— Вон — поздрави Нийл доста хладно.

Оуен потупа значката си.

— Полицай Вон — поправи го той. — Трябва да разбере какво се е случило в онова мазе.

О, в името на Дракона на Пит.

— Дадох показанията си на детектив Дейвидсън — отсякох и го погледнах предизвикателно.

— Да не би да имаш предвид чичо Боб?

— Точно така.

Оуен огледа коридора в двете посоки, после се наведе към мен.

— Искаш ли да знаеш какво мисля за теб?

— Хм, това да не е въпрос с уловка?

— Няма значение — каза той и се изправи. — Ще запазя мнението си за по-подходящ момент. — Ухили се самодоволно в предвкушване на бъдещата си победа над мен. — Например за деня, в който ще те тикна в затвора.

Когато той се измете, Нийл попита:

— Сериозно, какво си му направила, по дяволите?

— Ти му беше приятел — разперих ръце, — ти ми кажи.

Нийл поседя известно време; после се появи Куки и донесе храна и чисти дрехи. Тя се опита да ме заведе вкъщи, но не можех да си тръгна, преди да разбере нещо за състоянието на Рейес. Татко дойде и си отиде. Джема дойде и си отиде. Най-сетне лекарят излезе, очите му изглеждаха уморени. Рейес беше в интензивното, но беше сравнително добре предвид обстоятелствата. И все пак не можех да си тръгна. Ейнджъл се появи привечер и остана с мен през цялата нощ. Седна на пода до главата ми, докато лежах, благодарна за малката тапицирана пейка, и спях, доколкото можеше да се спи на малка тапицирана пейка.

Чичо Боб се върна рано на следващата сутрин, леко притеснен.

— Защо не си се прибрала вкъщи?

— Ей тъй. — Разтърках очите си, след това гърба си, и погледнах към Ейнджъл. — Цяла нощ ли беше тук, миличък?

— Естествено — отвърна той. — Онзи там те наблюдаваше през цялата нощ.

— Кой, онзи мъж ли? — попитах и посочих човека, който спеше срещу мен. — Аз мисля, че просто спи с отворени очи.

— О! Изобщо не е така.

— Ясно. Какво става? — попитах Чибо.

— Отиваме в Руис. Получихме разрешение за ексхумиране на тялото на господин Сол Ромеро.

— Ами добре. Кой е Сол Ромеро?

— Човекът, под когото се предполага, че е погребана Хана Инсинга.

— А, да. Сетих се.

— Значи идваш?

Свих леко рамене.

— Май да. Така или иначе няма да ми разрешат да видя Рейес.

— Тогава защо остана тук цяла нощ, по дяволите?

Отново свих рамене.

— От тъпотия. Трябва да си взема един душ.

— Хайде. Ще те придружа. Така или иначе трябва да вземем Куки и да се видим с местния шериф.

Спряхме на гробището в Руис точно зад Мими и Уорън Джейкъбс. Кайл Кирш вече беше там с баща си. По зачервените им очи си личеше, че никой от тях не се е наспал. Майката на Кайл беше арестувана в Минесота и се очакваше да я транспортират обратно в Ню Мексико. За съжаление и Хай Инсинга беше там, а лицето ѝ олицетворяваше истинска агония. Сърцето ме заболя за нея.

— Този е — каза Мими на шерифа на окръг Мора и посочи към гроба на господин Ромеро. — Вторият отляво.

Два часа по-късно екип от отдел „Съдебна медицина“ в Албукърки изваждаше двайсетгодишните останки на Хана Инсинга. Мъката, изписана по лицето на майка ѝ, беше непоносима. Благодарна, че има приятели около нея, аз се върнах в колата на Чибо и наблюдавах как Хай Инсинга се приближава до треперещата и хлипаща Мими, притеснена как ще се развие срещата. Последва много дълга прегръдка.

Три дни по-късно, Рейес Фароу след забележително и необяснимо възстановяване беше поверен на грижите на медицинския екип в затвора на Ню Мексико. Отидох с колата до Санта Фе, за да го видя, като буквално се тресях в ботушите си, докато чаках на опашка с други посетители да бъда сканирана за дрога. Но един пазач ме изведе от реда ми и ми каза, че заместник-директор Госет иска първо да поговори с мен.

— Как си? — попита Нийл, когато пазачът ме заведе в кабинета му.

Вече бях започнала да свиквам с организирания хаос и седнах насреща му.

— Добре — отвърнах и свих рамене. — Оттеглих се за известно време от работата като частен детектив.

— Всичко наред ли е? — попита той разтревожен.

— О, да. Просто няма нищо спешно. Е, какво става? Може ли да го видя, или още е в медицинския център?

Нийл сведе поглед, преди да ми отговори.

— Исках аз да ти кажа, преди да го научиш в зоната за посетители.

Сърцето ми подскочи в гърдите.

— Случило ли се е нещо? Рейес добре ли е?

— Той е добре, Чарли, но... Не е съгласен да те види. — Той наклони глава в знак на съчувствие. — Заявил е отказ на молбата ти.

Седях вцепенена и мълчалива цяла минута, докато осмисля казаното.

Притъмня ми. Не можех да си поема въздух и трябваше да се махна оттук.

— Ами, аз ще си тръгнавам тогава. — Изправих се и поех към вратата.

Нийл заобиколи бюрото си и ме хвана за ръката.

— Чарли, той ще размисли. Просто е ядосан.

Усмигнах се.

— Нийл, всичко е наред. Просто... ще се грижиш ли за него?

— Знаеш, че ще се грижа.

Излязох от затвора с усмивка на лице и карах към къщи, като се борех със задушавашото чувство на тъга със зъби и нокти. Въпреки всичко очите ми се насълзиха. Направо жалка картинка. По пътя размишлявах за бъдещето си. Какъв щеше да бъде животът без Рейес Фароу? Вече не можеше да напуска тялото си. Вече не можеше да идва при мен, да говори с мен, да ме докосва, да ме спасява през ден. След като го бях имала цял живот, готов да откликне на всеки мой жест или зов, сега бях сама.

В момента, в който стигнах до дома си, осъзнах с униние и смирение, че сега бях една от онези жени, една от стотиците жени, които се опитваха да се срещнат с него, които напразно се опитваха да го доближат. Аз бях една Илейн Оук.

Аз бях никоя.

След като се дотърсих до апартамента си, пузнах компютъра и прескочих няколко имейла, отбелязани като спешни, два от които от чичо Боб. Реших, че могат да почакаат и влязох във фалшивата поща, като си търсех извинение да си легна да спя в единайсет сутринта. Исках да съм активна, но апатията се засилваше, а се появяваха и признаци на депресия. На екрана се показа съобщение от Мадам

Невен. Вероятно беше същото съобщение, което беше изпратила на Куки и на Гарет. Почти без никакъв интерес — докато се чудех дали си струва някога отново да поема въздух — щракнах върху него и го прочетох:

„ОТДАВНА ЧАКАМ ДА МИ СЕ ОБАДИШ.“

Издание:

Даринда Джоунс. Вторият гроб отляво

Американска. Първо издание

ИК „Ибис“, София, 2012

Редактор: Любка Йосифова

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Ива Михайлова

ISBN: 978-954-932-194-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.